ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [Ιούλιος - Οκτώβριος 2008] 4,00 €

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ:

«Αν το κράτος είναι ενάντια στο έθνος, πρέπει αναγκαστικά ή να αλλάξη μορφή ή να χαθή. Το κράτος, που εμποδίζει τη φυσιολογία του έθνους, είναι περιττό και βλαβερό»

WWW.XRUSHAUGH.ORG
ηλεκτρονική εφημερίδα

η πρώτη Εθνικιστική ιστοσελίδα με περισσότερες από 1000 επισκέψεις καθημερινά!

για την καθημερινή σας ενημέρωση:

ειδήσεις από Ελλάδα και όλο τον κόσμο, θέσεις και απόψεις του Λαϊκού Συνδέσμου, πραγματικά αδέσμευτη ηλεκτρονική ενημέρωση και αποκλειστική αρθρογραφία!

WWW.ANTEPITHESH.NET

Η ιστοσελίδα του ΜΕΤΩΠΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑΣ. Πολιτική Δράση, αθλητισμός και μουσική σε καθημερινή βάση... Πέρνα στην Αντεπίθεση!

Γίνε μέλος στο φόρουμ της Αντεπίθεσης: www.forum.antepithesh.net

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 138 - Ιούλιος / Οκτώβριος 2008
www.xrushaugh.org / info@xrushaugh.org

Το επόμενο τεύχος του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα κυκλοφορήσει τον Νοέμβριο και θα γίνει κάθε προσπάθεια για την συχνότερη έκδοσή του.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΝΕΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

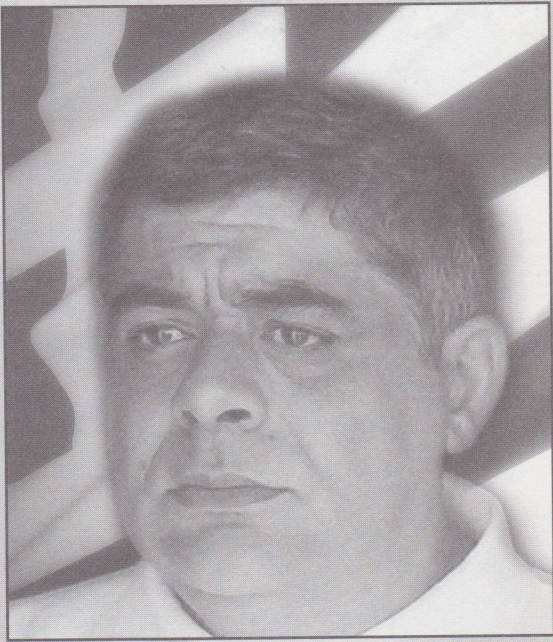
Διμηνιαίον Περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Επιστολές - Συνεργασίες: Τ.Θ. 8346, Τ.Κ. 10010, ΑΘΗΝΑΙ

Εκδότης - Διευθυντής: Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Συνεργάτες: Ι. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ι. ΒΟΥΛΔΗΣ, Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ, Ε. ΖΑΡΟΥΛΙΑ, Ε. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ, Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ, Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ. ΠΑΠΠΑΣ, Α. ΓΕΡΑΚΗΣ, Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, Μ. ΜΑΝΩΛΕΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ Μ., ΚΩΣΤΑΣ Χ.

Έθνος και κράτος στα χρόνια της ...«παγκοσμιοποίησης»

Το Έθνος και το κράτος είναι έννοιες σαφώς διακεκριμένες από την ίδια την ουσία τους, αλλά και από τον τρόπο που βλέπει κανείς την ζωή, από τις ιδέες του και την κοσμοθεωρία του.

Για εμάς Έθνος είναι η Φυλή και ο Πολιτισμός της στην διαδρομή της Ιστορίας, η παράδοση ή άλλως εάν θέλετε η Φυλετική Ψυχή. Και μόνο υπ' αυτήν την έννοια και με αυτό το περιεχόμενο πιστεύουμε στο Έθνος. Κράτος μπορεί να υπάρξει ακόμη και εάν το Έθνος ευρίσκεται σε καθεστώς δουλείας ή υπό διωγμόν. Είναι προφανές ότι η γνώση της Ιστορίας είναι το απαραίτητο στοιχείο μιας αληθινά εθνικής συνειδήσεως. Υπάρχει όμως αυτή η γνώση; Μας απαντά ένας μεγάλος λησμονημένος σήμερα Έλληνας.

Περικλής Γιαννόπουλος: Εφημερίς "Ακρόπολις" 11 Μαρτίου 1903: «Δια να ομιλήση κανείς λογικά δι' ένα ζήτημα ελληνικόν, είτε γλωσσικόν, είτε εθνικόν, είτε κοινωνικόν, ανάγκη να ανατρέξη εις το παρελθόν, να συμβουλευθή την Ιστορίαν. Και Ελληνική Ιστορία δεν υπάρχει...»

Όσο και εάν ακούγεται παράξενο αυτό ΠΛΗΡΗΣ ΕΘΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ των Ελλήνων δεν υπάρχει. Ακόμη και η Ιστορία του Παπαρηγόπουλου, η οποία προσεγγίζει κατά πολύ την εθνική Ιστορία δεν είναι Εθνική-Φυλετική Ιστορία.

Το κράτος και το Έθνος δεν αποκλείεται να ευρίσκονται σε κατάσταση συγκρούσεως, σε διαμάχη έντονη και συνεχή. Εάν κάποιος το μόνο για το οποίο ενδιαφέρεται είναι η ύπαρξή του και η δραστηριοποίησή του ως ατόμου μέσα σε μία οικονομική κοινότητα, τότε ασφαλώς μέριμνα έχει αποκλειστικά και μόνο για την λειτουργία του κράτους, αδιαφορώντας εάν χρειαστεί για τα συμφέροντα του Έθνους. Ένα παράδειγμα: Ένας επιχειρηματίας που δραστηριοποιείται στην Τουρκία και κερδίζει δισεκατομμύρια και φέρνει δισεκατομμύρια και στο «ελληνικό» κράτος γιατί να μη είναι θερμός υπέρμαχος της ελληνοτουρκικής «φιλίας» ακόμη και εάν αυτό είναι εις βάρος του Έθνους;

Γράφει για το θέμα αυτό ο Ίων Δραγούμης:

«Ας λείψη το κράτος, που θα της είναι εμπόδιο ή θα παραμορφώνη την εθνική ψυχή. Αν το κράτος στενοχωρή το έθνος, πρέπει αναγκαστικά ή να αλλάξη μορφή ή να χαθή. Το κράτος, που εμποδίζει τη φυσιολογία του έθνους, είναι περιττό και βλαβερό.»

«Οι Έλληνες της Ελλάδος νομίζουν ότι το ελληνικό κράτος είναι η πραγματικότης. Ενώ η πραγματικότης είναι κάθε άλλο, είναι ο Ελληνισμός, το Πανελλήνιον, το Γένος, το Έθνος. Και αν υποδουλωθή πάλι η Ελλάς, η ελληνική όμως πραγματικότης θα υπάρχη, γιατί δεν είναι βέβαια το ελληνικό κράτος. Σε λεν «μην κουνηθής πουθενά, μη γεννήσης ζήτημα, γιατί βάζεις σε κίνδυνο το κράτος το ελληνικό». Ε! και ποιος τον μέλει για το ελληνικό κράτος;»

Στο σημείο αυτό πρέπει να περάσουμε σε ένα

άλλο ζήτημα σημαίνον για τις σχέσεις Έθνους και κράτους. Δηλαδή, τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το κράτος, ο οποίος δεν είναι άλλος από το πολίτευμα και πάλι ο Ίων Δραγούμης δίδει την απάντηση:

«Αν είμαστε ζωντανό γένος, δε θα κολλήσωμε στο πολιτικό σύστημα που μας κάθισαν. Το σύνταγμα και οι βουλευτές είναι μια αρρώστεια.»

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Αλλά και ο Περικλής Γιαννόπουλος με τον δικό του τρόπο περιγράφει το νεοελληνικό κράτος που δεν άλλαξε και πολύ από τότε που έγραφε τούτα τα λόγια:

«Παντού τιποτένιοι άνθρωποι κάμνοντες τις δουλίτσες των, μισθοτρωκτικοί, βιβλιοκαπηλικοί, δούλοι οικτρότατοι του βουλευτού, γυαλισταί των παπουτσιών του κόμματος, τρέχοντες διαρκώς λαχανιασμένοι δια τα συμφέροντα του κόμματος που τους έπλασε, τους ενοικίασε, τους διατηρεί. Άκαρδοι, άλαλοι, άμυαλοι, δηλητηριάζοντες, αφιονίζοντες και σαβανώνοντες τη Νεότητα...»

Ένας άλλος ξεχωριστός πολιτικός νους, ο οποίος προσεγγίζει την κατάσταση από μία εντελώς διαφορετική οπτική, ένας σύγχρονο διανοούμενος μας περιγράφει πως και γιατί η Ελλάδα απέκτησε αυτές τις πολιτικές δομές. Έγινε το κράτος που ξέρουμε:

«Όπως η εξ αντικειμένου ένταξη της Ελλάδας στο διεθνές καπιταλιστικό σύστημα είχε ουσιώδεις επιπτώσεις στην οικονομία της, έτσι και η παράλληλη ένταξή της στο διεθνές πολιτικό σύστημα, και μάλιστα σε εποχή συνεχούς όξυνσης του ανατολικού ζητήματος, επέδρασε αποφασιστικά πάνω στην διαμόρφωση των πολιτικών της δομών. **Η εισαγωγή του βασιλευόμενου κοινοβουλευτισμού στην χώρα, και μάλιστα πάνω στη βάση της καθολικής ψηφοφορίας, δεν υπήρξε αναγκαία κι αναπόδραστη απόρροια εσωτερικών διεργασιών, αλλά κατά πρώτο λόγο η απάντηση των Δυτικών Δυνάμεων στην ανυπακοή των οθωνικής κυβέρνησης σε κρίσιμα θέματα εξωτερικής πολιτικής** (υποστήριξη των αλυτρώτων κτλ.) και συνάμα το μέσο, με το οποίο οι Δυνάμεις αυτές φαντάζονταν ότι στο εξής θα μπορούσαν να ασκήσουν πιο τελεσφόρα την επιρροή τους».

Παναγιώτης Κονδύλης
ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ
ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον αείμνηστο Παναγιώτη Κονδύλη η επιβολή του κοινοβουλευτισμού στην χώρα μας δεν είχε άλλο σκοπό από το να ελέγξει την Ελλάδα στα ζητήματα της εξωτερικής της πολιτικής. Να την καταστήσει, δηλαδή, μέσω αυτού πειθήνιο όργανο των μεγάλων δυνάμεων. Στην περίπτωση αυτή είναι σαφές ότι ζούμε για σχεδόν 150 χρόνια μία διαρκή σύγκρουση μεταξύ Έθνους και κράτους, μεταξύ των ανθρώπων εκείνων του λαού μας, που ζουν και αναπνέουν και δρουν με βάση την πίστη τους στο Έθνος και μεταξύ εκείνων που υπηρετούν τις δομές ενός πολιτικο-οικονομικού μορφώματος, το οποίο υπάρχει μόνο και μόνο για τον λόγο να ελέγχεται εθνικά η Πατρίδα μας!

Ήδη ευρισκόμεθα στην εποχή της «παγκοσμιοποίησης», εποχή κατά την οποία τα σύνορα πέφτουν και ίσως ακόμη και τα κράτη καταργούνται... Γίνονται πολτός μέσα σε έναν παγκόσμιο μηχανισμό. Εάν όμως, τα κράτη το κάθε κράτος είναι εύκολο να διαλυθεί, το Έθνος είναι εξαιρετικά δύσκολο και αυτό είναι και το μεγαλύτερο πρόβλημα για τα αφεντικά της «παγκοσμιοποίησης».

Η μεγάλη μορφή του Ελληνισμού, ένας βλαστός υπέροχος που δεν πρόκαμε να ανθίσει με όλα του τα λαμπερά χρώματα στον Ελληνικό ήλιο, ο Ίων Δραγούμης, ωσάν προφήτης γράφει για τα χρόνια που ζούμε:

«Τόσο αγαπώ την ελληνική ύπαρξη, που αν ήταν να γίνωμε όλοι άνθρωποι κοσμοπολίτες ή Εβραίοι, θα έλεγα να μην ονομαζώμαστε Έλληνες. Δεν χρειάζεται η λέξη Έλληνες, όταν όλοι οι άνθρωποι της γης γίνουν κοσμοπολίτες μιας απέραντης δημοκρατίας».

Καιρός λοιπόν να αποφασίσουμε ο καθένας τι του πρέπει; να είναι Έλληνας ή κοσμοπολίτης μιας απέραντης δημοκρατίας;

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ειδήσεις και σχόλια

Θέλουν να ανακηρυχθεί η περιοχή όπου υπήρχε στην Θεσσαλονίκη το εβραϊκό νεκροταφείο... εθνικό έδαφος του Ισραήλ!

Στην Θεσσαλονίκη γίνονται έργα για την κατασκευή του μετρό. Ανάμεσα στις περιοχές που ανασκάπτονται και αυτή όπου υπήρχε παλαιά το εβραϊκό νεκροταφείο της πόλεως. Αγανάκτησαν για τον λόγο αυτό οι σιωνιστές και ούτε λίγο, ούτε πολύ ζητούν να κηρυχθεί έδαφος του εβραϊκού έθνους η περιοχή αυτή της Ελλάδος όπως προκύπτει από την παρακάτω δήλωση επιφανούς ραββίνου των ΗΠΑ: **«...Η Ελλάδα επέλεξε να διαιωνίσει τα εγκλήματα των ναζί και να ποδοπατήσει τη μνήμη των μαρτύρων Εβραίων της Σαλονίκης. Κάθε φορά που ανασκάπτουν τη γη βεβηλώνουν ξανά και ξανά την τιμή των απανταχού Εβραίων. Όλα τα σχέδια για περαιτέρω κατασκευές πρέπει να ανακληθούν. Η περιοχή του νεκροταφείου πρέπει να επιστραφεί στους ιδιοκτήτες του: το εβραϊκό έθνος...». Ραββίνος Καλμάνοβιτς**

§

Θεσσαλονίκη και Τάφοι: Μια Απάντηση

Αυτό που δεν μας λέει ο ραββίνος είναι ότι πριν πάνε στην Θεσσαλονίκη οι εβραίοι προσκεκλημένοι των τούρκων κατακτητών είχαν προηγηθεί στην πόλη δύο χιλιάδες χρόνια ελληνικής ζωής, τα οποία φαίνεται λησμονούν οι σιωνιστές! Μια δε και μιλάμε για τάφους διαβάστε το παρακάτω που αποτελεί μέρος ανακοινωσέως της αρχαιολογικής υπηρεσίας, η οποία ασχολείται με τα ευρήματα που προκύπτουν από τα έργα του μετρό στην Θεσσαλονίκη: «1.414 τάφοι του δυτικού και ανατολικού νεκροταφείου της Θεσσαλονίκης επιβεβαιώνουν το τοπογραφικό στίγμα της αρχαίας πόλης σε πέντε κεντρικούς σταθμούς όπου βρίσκονται σε εξέλιξη οι εργασίες του μετρό. Οι περιοχές: «Νέος Σιδηροδρομικός Σταθμός», «Σιντριβάνι», «Πανεπιστήμιο» και «Ευκλείδης» και η έκταση στα νότια της κεντρικής Βιβλιοθήκης του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης είναι γνωστές για την αρχαιολογική τους σημασία από παλιότερες ανασκαφικές έρευνες της ΙΣΤ' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων που είναι επικεφαλής του αρχαιολογικού έργου για την κατασκευή του ΜΕΤΡΟ Θεσσαλονίκης. Συγκεκριμένα ερευνήθηκαν 94 τάφοι που ήταν πλούσιοι σε ταφικά μνημεία, 58 που ήταν κτερισμένοι με πήλινα και γυάλινα αγγεία, χάλκινα νομίσματα, χρυσά και χάλκινα κοσμήματα. Το τμήμα αυτό του δυτικού νεκροταφείου καλύπτει χρονολογικά μια μεγάλη περίοδο από την ελληνιστική εποχή έως τους ύστερους ρωμαϊκούς χρόνους. 1028 τάφοι με πλούσια κτερίσματα ανακαλύφθηκαν το καλοκαίρι στο χώρο που εκτείνεται στα νότια της κεντρικής βιβλιοθήκης του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ανάμεσα στους ελληνιστικούς τάφους καταγράφηκε και ένας λακκοειδής τάφος που μέσα σε ξύλινο φέρετρο περιείχε τέσσερα χρυσά στεφάνια από φύλλα ελιάς, κοσμήματα, νομίσματα και αγγεία.»

§

Ο Ντοστογιέφσκι και οι εβραίοι

Από τους μεγαλύτερους Ρώσους συγγραφείς ο Ντοστογιέφσκι (1821-1881). Ένα από τα καλύτερα μα λιγότερο γνωστά (και συχνά λογοκριμένο) βιβλίο του, το "Ημερολόγιο ενός συγγραφέα", όπου λαμβάνει θέση απέναντι στα μεγάλα προβλήματα της εποχής του και μεταξύ αυτών στο πρόβλημα του σιωνισμού. Την εποχή εκείνη ζούσαν στην Ρωσία 3 εκατομμύρια περίπου εβραίοι, που προήρχοντο κυρίως από αυτούς που είχαν διωχθεί από την Δυτική και Κεντρική Ευρώπη κατά τον Μεσαίωνα, και από τους Χαζάρους,

μία ασιατική φυλή που είχε ασπασθεί τον Ιουδαϊσμό. Σχετικά με τους εβραίους, λοιπόν, στο έργο του το "Ημερολόγιο ενός συγγραφέα", εκδοθέν το 1877, γράφει ο Ντοστογιέφσκι:

"Γνωρίζω ότι σ' ολόκληρο τον κόσμο δεν υπάρχει άλλος λαός που να παραπονείται τόσο πολύ για την μοίρα του, αδιάκοπα, σε κάθε του λέξη, σε κάθε του βήμα, για τις ταπεινώσεις τους και για τα μαρτύριά τους. Θα έλεγε κανείς ότι δεν είναι αυτοί οι ίδιοι που βασιλεύουν στην Ευρώπη, αυτοί που διευθύνουν το εμπόριο και τις πολιτικές υποθέσεις των χωρών."

§

Ο Ντοστογιέφσκι αναρωτιέται τι θα γινόταν αν αποκτούσαν μεγαλύτερη δύναμη οι εβραίοι

Ο συγγραφέας που βρέθηκε τόσο κοντά στους εβραίους και στην συμπεριφορά τους απέναντι στους Ρώσους, τόσο σαν παιδί στο κτήμα του πατέρα του, όπου τους έβλεπε να εκμεταλλεύονται τους αγρότες, όσο και αργότερα στην Σιβηρία, όπου είδε την συμπεριφορά τους απέναντι στους άλλους συγκρατούμενους τους, αναρωτιέται τι θα γινόταν αν αποκτούσαν μεγαλύτερη δύναμη στην χώρα του:

"Ας σκεφθούμε πώς θα ήταν η κατάσταση αν στη Ρωσία δεν υπήρχαν 3 εκ. εβραίοι αλλά 8 εκ. εβραίοι και 3 εκ. Ρώσοι. Τι θα τους έκαναν και πώς θα τους συμπεριφερόντουσαν; Θα τους επέτρεπαν να αποκτήσουν ίσα δικαιώματα; Μήπως δεν θα τους μεταχειρίζονταν σαν δούλους;

Και ακόμη χειρότερα: Μήπως δεν θα τους εξόντωναν όλους; Δεν θα τους σκότωναν μέχρι τον τελευταίο, σε σημείο ολοκληρωτικής εξόντωσης, όπως έχουν συνηθίσει να κάνουν σε άλλους λαούς στα αρχαία χρόνια κατά την διάρκεια της ιστορίας τους;"

§

Η Τουρκία χρηματοδοτεί το πρόγραμμα «ιστορικού αναθεωρητισμού» της σκοπιανής προπαγάνδας

Σύμφωνα με Δελτίο Τύπου που εξέδωσε η σκοπιανή United Macedonian Diaspora (UMD), η τουρκική Turkish Coalition of America (TCA) χρηματοδοτεί με $150.000 πρόγραμμα ιστορικού αναθεωρητισμού της σκοπιανής ομογενειακής οργάνωσης, αποκαλύπτοντας παράλληλα τη χορήγηση υποτροφιών σε Σκοπιανούς φοιτητές που ζουν στις ΗΠΑ για να σπουδάσουν σε πανεπιστήμια της Τουρκίας. Η επιμορφωτική, όπως εμφανίζεται, οργάνωση Turkish Coalition of America και το γνωστό American-Turkish Council (ATC) αποτελούν στην ουσία συγκοινωνούντα δοχεία του τουρκικού λόμπυ της Ουάσινγκτον...

Τι εννοούν οι τούρκοι και οι σκοπιανοί σαν «ιστορικό αναθεωρητισμό»; Πολύ απλά, ότι η Μακεδονία δεν είναι ελληνική! Κατά τα άλλα κάποιοι μιλούν για... ελληνοτουρκική «φιλία»...

§

«Μεταφασίστες»: Η περίπτωση Αλεμάνο που δήλωσε «Το απόλυτο κακό ήταν οι φυλετικοί νόμοι»

Στην ερώτηση, «ο φασισμός υπήρξε άραγε το απόλυτο κακό;», ο δήμαρχος Ρώμης και πρώην φασίστας Αλεμάνο απάντησε στην Corriere della Sera: «Δεν το πιστεύω και δεν το πίστεψα ποτέ. Ο φασισμός υπήρξε ένα πιο περίπλοκο φαινόμενο... Το απόλυτο κακό ήταν οι φυλετικοί νόμοι που θεσπίστηκαν από το φασισμό και που καθόρισαν τον πολιτικό και πολιτιστικό στόχο του».

Στην διάρκεια των εορτασμών(στους οποίους φυσικά συμμετείχε) για την 65η επέτειο από την

έναρξη των μαχών για την απελευθέρωση της Ρώμης από τον φασισμό , ο Αλεμάνο επανήλθε δηλώνοντας: «...Καταδικάζω χωρίς δισταγμό την ελευθεροκτόνα και αντιδημοκρατική κατάληξη αυτού του καθεστώτος»

Ο άνθρωπος αυτός, ο Αλεμάνο, μέχρι πριν λίγα χρόνια δήλωνε φασίστας και χαιρετούσε με το δεξί χέρι υψωμένο ψηλά. Σήμερα δηλώνει ότι καταδικάζει την ελευθεροκτόνα κατάληξη του φασισμού και θεωρεί απόλυτο κακό τους φυλετικούς νόμους του καθεστώτος. Καθόλου πρωτότυπο... Έχουμε και εδώ ανάλογους τύπους πολύ μικροτέρου βεβαίως βεληνεκούς.

§

Τα οράματα του Δραγούμη και ο Καρατζαφέρης!

«Τα οράματα του Ίωνα Δραγούμη ήλθε να υλοποιήσει ο ΛΑΪΚΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ»... Τάδε έφη Γ. Καρατζαφέρης, την Πέμπτη 31 Ιουλίου 2008 μπροστά στον τάφο του Μεγάλου Αυτού Έλληνα στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών. «Χέρι-Χέρι με τον Καρατζαφέρη» και ο Ίωνας Δραγούμης λοιπόν!

Αντί άλλης απαντήσεως παραθέτουμε λόγια του μεγάλου Έλληνα, ο οποίος δολοφονήθηκε δυστυχώς από Έλληνες:

Ίων Δραγούμης: «Μας επιβουλεύονται οι idees modernes, ο σύγχρονος πολιτισμός με τον μασωνισμό του, με τη φιλανθρωπία του, με την αλληλοβοήθειά του, με τον κοινοβουλευτισμό του»... «Ας λείψη το κράτος, που θα της είναι εμπόδιο ή θα παραμορφώνη την εθνική ψυχή. Αν το κράτος στενοχωρή το έθνος, πρέπει αναγκαστικά ή να αλλάξη μορφή ή να χαθή. Το κράτος, που εμποδίζει τη φυσιολογία του έθνους, είναι περιττό και βλαβερό.»... «Κάτω οι εβραίοι, οι μασσώνοι και οι σοσιαλιστές».

Συμφωνεί με τα λόγια αυτά του Ίωνα Δραγούμη ο Καρατζαφέρης; Εάν συμφωνεί ας τα επαναλάβει στην βουλή...

§

Έκθεση αμερικανικών υπηρεσιών προβλέπει παρακμή των ΗΠΑ στις επόμενες δεκαετίες

Την απόφασή της να κηρύξει πτώχευση ανακοίνωσε η τέταρτη μεγαλύτερη αμερικανική επενδυτική τράπεζα Lehman Brothers. Έκθεση των αμερικανικών υπηρεσιών πληροφοριών προβλέπει παρακμή της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ στις επόμενες δεκαετίες μέσα σε έναν κόσμο εντελώς μεταλλαγμένο εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης και αποσταθεροποιημένο από τις περιφερειακές εξεγέρσεις.

Η έκθεση, στοιχεία της οποίας παρουσίασε σε ομιλία του ο Thomas Fingar, επιτελής της κοινότητας πληροφοριών των ΗΠΑ, καταλήγει επίσης στο συμπέρασμα ότι η υπεροχή των ΗΠΑ, που βασίζεται στη στρατιωτική τους ισχύ, δεν θα έχει αξία στον όλο και περισσότερο ανταγωνιστικό κόσμο του μέλλοντος, αφού «κανείς δεν θα μας επιτίθεται με συμβατικές δυνάμεις».

§

Μειονότητα θα αποτελούν από το 2042 οι λευκοί στις ΗΠΑ Αμερική

Οι λευκοί δεν θα αποτελούν πια την πλειοψηφία των Ηνωμένων Πολιτειών από το 2042, οκτώ χρόνια δηλαδή νωρίτερα από προηγούμενες προβλέψεις. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της αμερικανικής Υπηρεσίας Απογραφής υπολογίζεται ότι σύντομα οι μειονότητες θα αγγίξουν το 55% του πληθυσμού. Οι Ισπανόφωνοι, που σήμερα φτάνουν περίπου στο 15%, υπολογίζεται ότι το 2050 θα αγγίξουν το 30%. Οι μαύροι θα φτάσουν το 15%, παρουσιάζοντας μικρή αύξηση, ενώ οι Ασιάτες θα αυξηθούν από 4% σε 9%.

Όπως αναφέρει το BBC, η Αμερική είναι ένα κράτος μεταναστών, αλλά στο παρελθόν η εισ-

ειδήσεις και σχόλια

ροή προερχόταν κυρίως από λευκούς Ευρωπαίους. Στα μέσα αυτού του αιώνα, αυτή η ομάδα θα αποτελέσει μειονότητα για πρώτη φορά.

Συνολικά, ο πληθυσμός της Αμερικής αναμένεται να αυξηθεί από 305 εκατομμύρια σε 439 εκατομμύρια το 2050. Ο λευκός πληθυσμός επίσης θα γερνά, καθώς ο αριθμός των ανθρώπων πάνω από 85 χρονών θα τριπλασιαστεί στα επόμενα 40 χρόνια.

§

Η θεωρία της μαύρης Αθηνάς στην πράξη: Μια αφροαμερικάνα ήλθε να μας επιθεωρήσει για το εάν καταπιέζουμε τις «μειονότητες»

Υπάρχει ένας ιστορικός (ο θεός να τον κάνει ιστορικό και συγκεκριμένα ο γιαχβέ μιας και είναι εβραίος), ο Μωρίς Μπερνάλ, ο οποίος με φανατισμό υποστηρίζει ότι η Θεά Αθηνά ήταν μαύρη και ο αρχαίος Ελληνικός πολιτισμός ήταν δημιούργημα... αφρικανών! Παίρνοντας πολύ σοβαρά φαίνεται αυτή την θεωρία υπ' όψιν τους οι αρμόδιοι του ΟΗΕ μας έστειλαν εδώ μία αφροαμερικάνα για να εξετάσει στην γη του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Διομήδους και των Θρακών εάν και κατά πόσον καταπιέζονται κάποιες «μειονότητες» στην χώρα μας. Η συμπεριφορά της προκλητική, αλλά όχι περισσότερο προκλητική από την αδιαφορία του ελληνικού κράτους, που έχει χάσει κάθε ίχνος αξιοπρεπείας.

Μεταξύ άλλων η αφρικανή στην καταγωγή με το σκοτσέζικο όνομα συναντήθηκε με κάθε είδους τύπο, που κάνει προπαγάνδα εις βάρος της Ελλάδος και έφθασε στο σημείο να απαγορεύσει σε ελληνικά ΜΜΕ να είναι παρόντα σε συγκέντρωση που πραγματοποίησε, ενώ την ίδια στιγμή ήσαν εκεί σκοπιανοί δημοσιογράφοι... Μεταξύ άλλων βρέθηκε και στην περιοχή της Φλώρινας ενώ πραγματοποίησε συνάντηση με μέλη της φιλοσκοπιανής οργάνωσης "Ουράνιο Τόξο" στην Έδεσσα.

Η "ανεξάρτητη" εμπειρογνώμονας του ΟΗΕ επισκέφθηκε επίσης και την Θράκη, όπου συναντήθηκε με εκπροσώπους των μουσουλμάνων, οι οποίοι επαγγελματικά δηλώνουν «καταπιεσμένοι τούρκοι»... **ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ...**

§

Σιωνιστές κατά του Δήμου Θεσσαλονίκης

Στο διαδίκτυο κυκλοφόρησε από σιωνιστικούς κύκλους το εξής πρότυπο επιστολής προς τον Δήμαρχο Θεσσαλονίκης:

«Κύριε Δήμαρχε της Θεσσαλονίκης, με έκπληξη πληροφορηθήκαμε την επιλογή της πλειοψηφίας του Δημοτικού Συμβουλίου της Θεσσαλονίκης να αρνηθεί την ένταξη της πόλης της Θεσσαλονίκης στο «Δίκτυο των Μαρτυρικών Πόλεων και Χωριών της Ελλάδας 1940-1945», με την επίκληση απολύτως απαράδεκτων και προσχηματικών επιχειρημάτων.

Η ενέργεια αυτή είναι βαρύτατα προσβλητική για τη μνήμη των δεκάδων χιλιάδων Ελλήνων Εβραίων που εξοντώθηκαν από τους ναζί. Είναι μια στάση που προξενεί αγανάκτηση στη συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών της χώρας μας. Είναι μια συμπεριφορά που αποτελεί όνειδος για τη Θεσσαλονίκη.

Σας καλούμε να καταδικάσετε αμέσως και χωρίς επιφυλάξεις αυτήν την επιλογή. Σας καλούμε να φέρετε εσείς ο ίδιος στην αμέσως επόμενη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου πρόταση, η οποία να εντάσσει τη Θεσσαλονίκη στο «Δίκτυο», όπου αυτονόητα έχει θέση. Σε αντίθετη περίπτωση αναλαμβάνετε εσείς ο ίδιος, προσωπικά, την ευθύνη για τη βαρύτατη δυσφήμιση της Θεσσαλονίκης απέναντι στην ελληνική και τη διεθνή κοινή γνώμη. Υπογραφή»

Όταν η πλειοψηφία είναι υποτεταγμένη στις επιθυμίες τους είναι καλή. Όταν είναι αντίθετη είναι απαράδεκτη!

Ανθελληνική Προπαγάνδα

«ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η ΙΔΙΑ Η ΑΚΡΟΠΟΛΗ ΕΧΕΙ ΜΗΔΑΜΙΝΗ ΑΞΙΑ ΕΧΟΝΤΑΣ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΤΩΝ ΓΡΕΚΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΛΥΣΗΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ. ΌΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΤΩΝ ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ ΝΑΩΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ.»

ΑΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Ο κ. Θάνος Βερέμης δεν είναι ο οποιοσδήποτε καθηγητής. Έχει σημαίνοντα ρόλο στα όσα αφορούν το παιδαγωγικό ινστιτούτο πράγματα, το οποίο και καθορίζει την εκπαιδευτική πολιτική της χώρας.

Στο παρελθόν, μάλιστα, ο καθηγητής Βερέμης έκανε και σεμινάρια στα κεντρικά γραφεία της Ν.Δ. στην Ρηγίλλης στους βουλευτές περί των εθνικών θεμάτων! Με τον καθηγητή Βερέμη ασχολήθηκε η εφημερίδα μας προ εβδομάδων. Σας παραθέτουμε αυτούσιο το σχετικό σχόλιο:

«ΜΥΘΟΣ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΟ ΒΕΡΕΜΗ: Ο Θάνος Βερέμης είναι στέλεχος εξέχον του κρατικού μηχανισμού και εάν δεν κάνουμε λάθος κατευθύνει το παιδαγωγικό ινστιτούτο! Διαβάστε τι έγραψε στην Καθημερινή στις 10-08-08:

Συντηρητική κοινωνία: «...Μα εδώ έγινε ολόκληρη μάχη για το βιβλίο ιστορίας, μην και αλλάξουμε την εικόνα που έχουμε για τον εαυτό μας. «Δυστυχώς είμαστε βαθιά συντηρητικοί ως κοινωνία. Αυτή η ομοιογένεια μας κάνει κακό. Άλλο τον 19ο αιώνα. **Ευτυχώς τότε που ο Κοραής και οι άλλοι είχαν την έμπνευση να μας συνδέσουν με την αρχαία Ελλάδα – κι αυτό αποτέλεσε την κύρια ασχολία του νέου κράτους. Υπήρχαν αρβανίτες, Βλάχοι, σλάβοι. Όλοι αυτοί έπρεπε να γίνουν "ένα". Και έγιναν. Αλλά όχι και να πιστεύει σήμερα ότι είναι απόγονος του Περικλή...».**

Ανάξια απαντήσεως η γνώμη του Θάνου Βερέμη, ο οποίος δεν λέει και τίποτε πολύ διαφορετικό από ό,τι έλεγε και έγραφε ο Φαλμεράιερ. Που στηρίζει όμως και με ποια στοιχεία αποφαίνεται ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν είναι απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων;»

Μήπως απάντηση στα ερωτήματά μας αυτά για την στάση και τις θέσεις του καθηγητή Βερέμη δίνει το γεγονός ότι συμμετείχε στο παρελθόν σε συνεδριάσεις της περίφημης λέσχης Μπίλντερμπεργκ;

Η αμφισβήτηση της συνέχειας του Ελληνισμού αποτελεί κύριο έργο τόσο της τουρκικής, όσο και της σκοπιανής προπαγάνδας, αλλά και πολλών πανεπιστημίων των ΗΠΑ και της Ευρώπης. Μάλιστα, σύμφωνα με Δελτίο Τύπου που εξέδωσε η

Ο καθηγητής Θάνος Βερέμης, η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ και η ανθελληνική προπαγάνδα σκοπιανών και τούρκων

σκοπιανή United Macedonian Diaspora (UMD), η τουρκική Turkish Coalition of America (TCA) χρηματοδοτεί με $150.000 πρόγραμμα ιστορικού αναθεωρητισμού της σκοπιανής ομογενειακής οργάνωσης, αποκαλύπτοντας παράλληλα τη χορήγηση υποτροφιών σε Σκοπιανούς φοιτητές που ζουν στις ΗΠΑ για να σπουδάσουν σε πανεπιστήμια της Τουρκίας. Η επιμορφωτική, όπως εμφανίζεται, οργάνωση Turkish Coalition of America και το γνωστό American-Turkish Council (ATC) αποτελούν στην ουσία συγκοινωνούντα δοχεία του τουρκικού λόμπυ της Ουάσινγκτον.

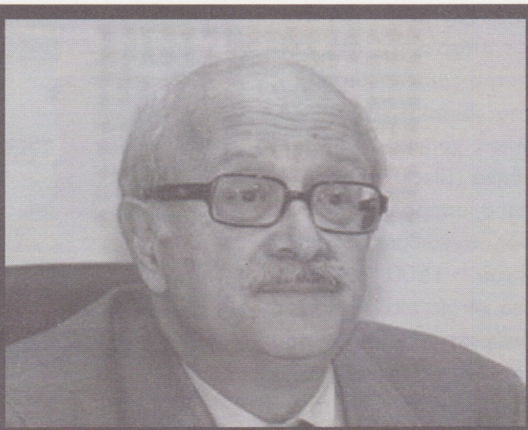
Ανθελληνική προπαγάνδα ή «ιστορικός αναθεωρητισμός»

Για να αντιληφθείτε πόσο σφοδρή είναι η επίθεση κατά του Ελληνισμού θα σας παραθέσουμε στην συνέχεια αυτούσια κείμενα ανθελληνικής προπαγάνδας, στα οποία μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι οι Έλληνες (τόσο οι Αρχαίοι όσο και οι σημερινοί) είναι απόγονοι... κάφρων της Αφρικής! Δεν λείπουν βεβαίως ύμνοι στον εβραίο «ιστορικό» Μωρίς Μπερνάλ και οι ύμνοι αυτοί προέρχονται τόσο από σκοπιανές, όσο και από αμερικάνικες και τουρκικές πηγές.... Ακόμη, φτάνουν στο σημείο να γράφουν ότι ο Παρθενώνας είναι ένα φτηνό αντίγραφο αιγυπτιακού ναού και τίποτε άλλο! Σας παραθέτουμε τα σχετικά αποσπάσματα:

«ΑΠΟΓΟΝΟΙ» ΚΑΦΡΩΝ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Σύμφωνα με κοινή έρευνα Ισπανών και Μακεδόνων ερευνητών, οι Μακεδόνες και οι Τούρκοι της Ανατολίας είναι αρχαίοι Ευρωπαϊκοί λαοί, ενώ οι Έλληνες είναι απόγονοι Αφρικανών εποίκων από την Αιθιοπία που έφτασαν στην Ελλάδα μετά τον διωγμό τους από τους Φαραώ της Αιγύπτου. Επιστημονικό δημοσίευμα στο διαδίκτυο για την γενετική καταγωγή των Ελλήνων συσχετίζεται με την γνωστή θεωρία της Μαύρης Αθηνάς του Αμερικανού Martin Bernal για την Αφρο-ασιατική προέλευση του Ελληνικού πολιτισμού

Σκόπια: Ένα εκπληκτικό συμπέρασμα επιστημονικής μελέτης προβάλλεται στο διαδίκτυο από την ηλεκτρονική εφημερίδα ΜΑΚΕΝΤΟΝΙΚΑ (MAKEDONIKA) στην διεύθυνση www.makedonika.org . Σύμφωνα με την μελέτη που βασίζεται σε

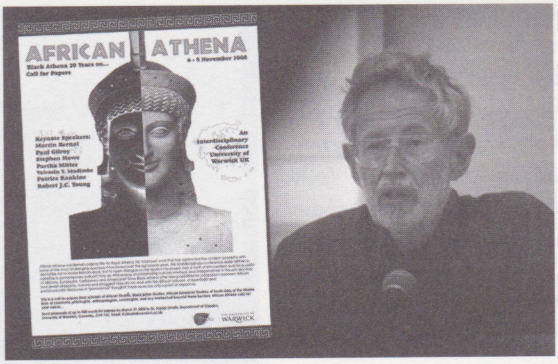
ΜΗΠΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΑΥΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΒΕΡΕΜΗ ΔΙΝΕΙ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΕ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΣΕ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ ΛΕΣΧΗΣ ΜΠΙΛΝΤΕΡΜΠΕΡΓΚ;

γονιδιακές αναλύσεις DNA, οι Έλληνες σχετίζονται γενετικά με Αφρικανικές υποσαχάριες φυλές της Αιθιοπίας σε αντίθεση με τους Μακεδόνες που είναι γηγενείς κάτοικοι της Βαλκανικής... Οι Γκρέκοι (Έλληνες) της Αττικής, του Αιγαίου και της Κύπρου, μετανάστευσαν από την Αφρική στην Νεολιθική εποχή, γεγονός που συμπίπτει με το διεθνώς παραδεκτό συμπέρασμα πως κοιτίδα του πολιτισμένου ανθρώπου είναι περιοχές της Κένυας και της ευρύτερης Αιθιοπικής ενδοχώρας

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΡΟΑΣΙΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ. MARTIN BERNAL: ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΦΑΛΜΕΡΑΫΕΡ ΤΑΡΑΖΕΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

Νέα Υόρκη: Ένας καινούργιος Φαλμεράυερ εμφανίσθηκε τα τελευταία χρόνια όχι στην Γερμανία αλλά στην αντίπερα όχθη του Ατλαντικού, στις ΗΠΑ. Είναι Αμερικανός Βρετανικής καταγωγής, ακούει στο όνομα Μάρτιν Μπέρναλ (Martin Bernal) και είναι καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Cornel. Διακεκριμένος Σινολόγος, ερευνητής αρχαίων πολιτισμών με ριζοσπαστικές αντιλήψεις και προτάσεις, ο δόκτωρ Martin Bernal (γεννήθηκε το 1937) απέσπασε το ενδιαφέρον της παγκόσμιας

επιστημονικής κοινότητας μπαίνοντας στο επίκεντρο μιας διαμάχης που διαρκεί είκοσι ολόκληρα χρόνια. Η Μαύρη Αθηνά (Black Athena), είναι ο συμβολικός τίτλος ενός ογκώδους δίτομου έργου 1500 σελίδων στο οποίο επιχειρείται η ανεύρεση των ριζών του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Από την πρώτη ημέρα της έκδοσης (1987-1991) τα δύο βιβλία του έγιναν παγκόσμια Best Sellers και μεταφράσθηκαν σε δεκάδες γλώσσες μεταξύ των οποίων και στην Ιταλική με τίτλο Atena Nera. Η αποδοχή του έργου στην Ευρώπη υπήρξε σχεδόν καθολική, η θεωρία του διδάσκεται σε πολλά πανεπιστήμια και ο δρ. Μπέρναλ περιόδευσε επί σειρά ετών στην Αμερική και Ευρώπη, δίδοντας διαλέξεις για να στηρίξει τα επιστημονικά του πορίσματα. Το εξώφυλλο του βιβλίου κοσμείται από την Θεά Αθηνά με νέγρικα χαρακτηριστικά.

Μία από τις πολλές αντιδράσεις των ελληνικών εντύπων στην θεωρία της Μαύρης Αθηνάς... Τα συμπεράσματα του Μπέρναλ είναι ξεκάθαρα. Ο πολιτισμός των αρχαίων Γρεκών (Ελλήνων) στερείται αξίας και δεν παρουσιάζει καμμία ιδιαιτερότητα ή πρωτοτυπία αφού είναι εισαγόμενος από την Αφρικανική Αίγυπτο με κάποιες Σημιτικές (Ιουδαϊκές) επιρροές. Οι Γρεκοί της κλασσικής περιόδου δεν πρωτοστάτησαν σε τίποτα, απλά αντέγραψαν τα κατά πολύ αρχαιότερα αρχιτεκτονικά και πνευματικά έργα του Μεσανατολικού πολιτισμού που ήκμασε τόσο στην εποχή του Ορειχάλκου όσον και στην εποχή του Σιδήρου (3200-1200 π. Χ).

Ακόμα και η ίδια η Ακρόπολη έχει μηδαμινή αξία έχοντας υπερεκτιμηθεί από την εντατική διαφήμιση των Γρεκών εθνικιστών που πήρε διαστάσεις πλύσης εγκεφάλου. Όσον αφορά τον Παρθενώνα, αυτό το σύμβολο του αρχαίου Αθηναϊκού πνεύματος, είναι απλό αντίγραφο των υπέρλαμπρων Αιγυπτιακών ναών στην κοιλάδα του Νείλου. Οι περίφημοι κίονες του Παρθενώνα ήσαν βαμμένοι κίτρινοι ενώ ο υπόλοιπος ναός ήταν κατακόκκινος κατά το πρότυπο των Αιγυπτιακών ναών, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με το ανάκτορο της Μινωικής Κνωσού. Όμως η αντιγραφή και απομίμηση αρχιτεκτονικών δημιουργημάτων αντιπροσωπεύει έναν πολιτισμό του μηδενός. Στην Ρωμαϊκή επαρχία της Κυρηναϊκής (σημερινή Λιβύη) υπάρχει παράκτιος Ρωμαϊκός ναός ισάξιος με τον Παρθενώνα για τον οποίον οι Έλληνες ιστορικοί σιωπούν.

Από πλευράς γλωσσικής κουλτούρας οι αρχαίοι Γρεκοί (Έλληνες) υστερούσαν σημαντικά αφού δεν διέθεταν δικό τους αλφάβητο και το υπέκλεψαν από τους πολιτιστικά ανώτερους Φοίνικες. Οι ναυσιπλόοι Φοίνικες με αρχική κοιτίδα το Λεβάντε (Λίβανος) είχαν διεισδύσει στην Βοιωτία όπου ο Φοίνικας βασιλιάς Κάδμος ίδρυσε την Θήβα. Το 40% των αρχαίων ελληνικών λέξεων έχουν Αιγυπτιακές ή Σημιτικές ρίζες ενώ η λεγόμενη Αθηναϊκή Δημοκρατία ήταν εικονική αφού οι κάτοικοι των Αθηνών τεμπέλιαζαν αμπελοφιλοσοφώντας χάρις στην ύπαρξη χιλιάδων δεινοπαθούντων σκλάβων που στερούντο τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οι σχέσεις των Ελλήνων με την Αίγυπτο ήσαν ιδιαίτερα στενές, ο θαυμασμός του ιστορικού Ηρόδοτου για την χώρα αυτή εκφράζεται έντονα στα συγγράμματα που μας κληροδότησε, ενώ υπάρχουν βάσιμες ενδείξεις πως ο Σωκράτης ήταν μελαψός. Όσον Αφορά την θεά Αθηνά, ήταν Νέγρα και αποτελεί απομίμηση της Αιγύπτιας θεάς Νέϊθ ... Η πετυχημένη θεωρία της Μαύρης Αθηνάς δεν αναφέρεται μόνο στην αρχαία Ελλάδα. Επεκτείνει το αντικείμενό της στις απαρχές ολόκληρου του Ευρωπαϊκού πολιτισμού στον οποίον αποδίδεται Αφροασιατική προέλευση.

Ο Μάρτιν Μπέρναλ καυτηριάζει την τακτική των Ελλήνων και μερίδας Ευρωπαίων μελετητών του 19ου αιώνα που κατασκεύασαν μία ρατσιστική Ελληνική κουλτούρα σαν απαρχή ενός Ευρωπαϊκού πολιτισμού Αρίας προέλευσης.

Ο δόκτωρ Μάρτιν Μπέρναλ είναι για τους ποδηγετούμενους Έλληνες ιστορικούς, ένας ακόμα πράκτορας του παγκόσμιου Σιωνισμού, ένας εγκά-

Η αμφισβητηση της συνεχειας του Ελληνισμου αποτελει κυριο εργο τοσο της τουρκικης, οσο και της σκοπιανης προπαγανδας, αλλα και πολλων πανεπιστημιων των ΗΠΑ και της Ευρωπης.

θετος διεθνούς συνομωσίας κατά του ελληνικού πνεύματος, ένας στυγερός ανθέλληνας που αποτολμά να διαμφισβητήσει την μοναδικότητα του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και την ανωτερότητα των Γρεκών έναντι όλων των λαών της Οικουμένης. Η συσχέτιση των αρχαίων Ελλήνων με τους μαύρους της Αιγυπτιακής ενδοχώρας, της Νουβικής ερήμου και των υψιπέδων της Χαναάν, αποτελεί για κάποιους πράξη εσχάτης ιεροσυλίας και απόπειρα σπίλωσης του αρχαιοελληνικού πνεύματος. Ο "περιούσιος λαός του Θεού", οι Έλληνες, βρίσκεται για μια ακόμα φορά στο στόχαστρο σκοτεινών ανθελληνικών κέντρων, "ο Ελληνισμός κινδυνεύει με εξαφάνιση" και "τα επιτεύγματά του συκοφαντούνται από οργανωμένες δυνάμεις που ενεδρεύουν στο εξωτερικό".

Πρωτοστάτες στην λυσσαλέα αντίδραση κατά του Μάρτιν Μπέρναλ και της Μαύρης Αθηνάς, υπήρξε και πάλι η φασίζουσα Ελληνική ακροδεξιά, οι πατριδολάγνοι του σωβινιστικού χώρου, οι εθνοκήρυκες της ανωτερότητας του ελληνικού πνεύματος, οι οραματιστές της Μεγάλης Ιδέας που στα χρόνια της παγκοσμιοποίησης φαντάζει τόσο γραφική και γελοία. Σε μια εποχή που το ανθρώπινο δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης, αποτελεί πρωταρχική κατάκτηση του παγκόσμιου πολιτισμού, κάθε αντιδραστική φωνή θα χάνεται στον ωκεανό των ελευθέρων ανθρώπων που αναζητούν την ιστορική αλήθεια και τις ρίζες του εαυτού τους.

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΤΗΝ «ΜΑΥΡΗ ΑΘΗΝΑ»

Η έκδοση των βιβλίων του Μάρτιν Μπέρναλ την περίοδο 1987-1991, απετέλεσε παγκόσμιο εκδοτικό γεγονός και ήταν φυσικό να προκαλέσει το Τουρκικό ενδιαφέρον. Εντυπωσιακό παρουσιάζεται το σχετικό site του Τουρκικού στο οποίο υιοθετείται η Αφροασιατική θεωρία και επικρίνεται η ελληνική κυβέρνηση επειδή μεθόδευσε την δωρεάν διανομή της Αναθεωρημένης Μαύρης Αθηνάς στο εξωτερικό.

Από το δημοσίευμα του Πρακτορείου Ειδήσεων INAF: ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗ ΑΘΗΝΑ: «Μαύρη Αθηνά» είναι ο τίτλος ενός βιβλίου που γράφτηκε από Martin Bernal, το αποτέλεσμα της επίπονης εργασίας του που διήρκεσε περισσότερο από μία δεκαετία. Στο βιβλίο, ο συγγραφέας αντικρούει τα επιχειρήματα αυτών που ισχυρίζονται ότι ο Δυτικός Πολιτισμός γεννήθηκε στην Ελλάδα...

Με στόχο να αμφισβητήσει τις απόψεις που εκφράστηκαν στη "Μαύρη Αθηνά", η ελληνική προπαγάνδα διένειμε ένα δεύτερο βιβλίο με τίτλο, "Black Athena επανεξέταση". Ο ελληνικός στόχος είναι να στρεβλώσει την πραγματικότητα που περιέχεται στη «Μαύρη Αθηνά».

Στην «Μαύρη Αθηνά» ο Bernal δηλώνει ότι ο Ελληνικός πολιτισμός προέρχεται από την Αφρική. Στην έρευνά του, ο Bernal καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η Δύση προσπάθησε να εμφανίσει το τουρκικό κράτος στην Ελλάδα και τα Βαλκάνια κατά τον 18 ο αιώνα, ως μία εκδήλωση της κατάκτησης ενός Ανώτερου λαού από μια κατώτερη και βάρβαρη φυλή. Μάλιστα, στο βιβλίο του, ο συγγραφέας λέει πώς η Ελληνική Επανάσταση της Ανεξαρτησίας ξεκίνησε με 300 Γερμανούς που αποτελούσαν ένα μικρό μέρος ενός κινήματος, που αποτελείτο από περίπου χίλια άτομα κυρίως από φοιτητές και πανεπιστημιακούς. Λέει επίσης ότι πολλοί Γάλλοι και Ιταλοί πολέμησαν στο πλευρό των Ελλήνων.

Για να κρατήσει ζωντανή την άποψη της "το Πνευματικό τέκνο της Ευρώπης», η Ελλάδα, εξακολουθεί τις επιθέσεις κατά της Δημοκρατίας της Τουρκίας και του τουρκικού λαού με ρατσιστική ρητορική.»

Επίλογος

Φυσικά δεν είναι μόνον αυτές οι ανιστόρητες και γεμάτες μίσος και χολή κραυγές που ακούγονται κατά του Ελληνισμού. Θα άξιζε ίσως τον κόπο να γραφτεί ένα ολόκληρο βιβλίο για την ανθελληνική προπαγάνδα. Μια προπαγάνδα όμως που δυστυχώς βρίσκει πρόσφορο έδαφος σε κάποιους από τους ενταύθα αντιεθνικιστές, τόσο της αριστεράς, όσο και της δεξιάς, που επαναλαμβάνουν αβασάνιστα χωρίς στοιχεία τις μισελληνικές αυτές θεωρίες.

Σχετικά με τον Σαρκοζύ: Θεσσαλονίκη και Εβραίοι

Μεγάλη έμφαση δίνεται στην ιστορία της εβραϊκής κοινότητος της Θεσσαλονίκης. Δυστυχώς κάθε ιστορική μελέτη επί του θέματος αποτελεί κατ' ουσίαν την επανάληψη μιας πλειάδος στερεοτύπων γύρω από τον ρόλο του εβραϊκού παράγοντος της πόλης – ψηφίδες και αυτές της πολυπολιτισμικής «μυθολογίας» της πόλεως – ενώ παράλληλα προσπερνά εξ απαλών ονύχων σημεία καίρια για την αντικειμενική προσέγγιση του ρόλου του εβραϊκού παράγοντος.

Γίνεται λοιπόν αρχικά μια αναφορά στην πληθυσμιακή σύνθεση της Θεσσαλονίκης διαχρονικά, με έντονη βαρύτητα στην πληθυσμιακή σύσταση της πόλεως το 1913, όπου χαρακτηριστικά αναφέρονται οι εξής αριθμοί: «75.000 εβραίοι, 40.000 μουσουλμάνοι, 30.000 Ορθόδοξοι και 6.000 άλλοι Βαλκάνιοι και Λεβαντίνοι». Οι αριθμοί αυτοί παρατίθενται συνήθως χωρίς βιβλιογραφικές πηγές, αρχεία κλπ. και δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Μάλιστα ευθέως διακηρύσσεται η πέραν πάσης ιστορικής αληθείας φράση: «Η Θεσσαλονίκη ήταν για πολλούς αιώνες η Ιερουσαλήμ των Βαλκανίων».

Παρακάμπτονται επίσης σε όλα αυτά τα άρθρα, που θέλουν την Θεσσαλονίκη... εβραϊκή πόλη (!) μια σημαντικότατη περίοδος της νεώτερης ελληνικής Ιστορίας, η περίοδος της Επαναστάσεως και της Παλιγγενεσίας, η οποία φαίνεται πως δεν ευαισθητοποίησε ιδιαιτέρως την εβραϊκή κοινότητα όχι μόνο της Θεσσαλονίκης, αλλά και της Ελληνικής επικρατείας γενικότερα. Αντιθέτως θα μπορούσαμε να παραθέσουμε ένα πλήθος ιστορικών μαρτυριών που αποδεικνύουν την εχθρική εν γένει στάση του εβραϊκού στοιχείου έναντι του αγώνος του υπόδουλου Ελληνισμού, όπως και την συνεργασία των εβραίων με τον ασιάτη κατακτητή για την καταστολή της επαναστάσεως. Χαρακτηριστικό νομίζουμε είναι σχετικό χωρίο από το βιβλίο Α» σελ. 189, κεφ. ΙΒ της «ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ» του Σπυρίδωνος Τρικούπη: «Είχον δε οι Τούρκοι συμπράκτορας θερμούς εν ταις αθεμιτουργίαις τους κατοικούντας την πόλιν πολυαρίθμους Εβραίους, οπλοφορήσαντας και αυτούς κατά των Χριστιανών...

Εντεύθεν εμψυχωθέντες οι εν Θεσσαλονίκη Τούρκοι, παραλαβόντες και τους Εβραίους επροχώρησαν μέχρι Βασιλικών (Χαλκιδικής), όπου ηύραν 200 Έλληνας οπλοφόρους υπό τον Χάφαν. Οι δε Τούρκοι και οι Εβραίοι, εμβάντες εις την Κώμην, την έκαυσαν φονεύσαντες και ανδραποδίσαντες τους κατοίκους...»

Φεντερασιόν

Ιδιαίτερη βαρύτητα επίσης αποδίδεται στον ρόλο της Φεντερασιόν την «σημαντικότερη οθωμανική σοσιαλιστική ομοσπονδία, στην οποία η Σοσιαλιστική Διεθνής ανέθεσε αργότερα την ενοποίηση των ελληνικών σοσιαλιστικών οργανώσεων». Είναι όντως αλήθεια πως τα πολιτικά θεμέλια του κομμουνισμού

«Είχον δε οι Τούρκοι συμπράκτορας θερμούς εν ταις αθεμιτουργίαις τους κατοικούντας την πόλιν πολυαρίθμους Εβραίους, οπλοφορήσαντας και αυτούς κατά των Χριστιανών... Εντεύθεν εμψυχωθέντες οι εν Θεσσαλονίκη Τούρκοι, παραλαβόντες και τους Εβραίους επροχώρησαν μέχρι Βασιλικών (Χαλκιδικής), όπου ηύραν 200 Έλληνας οπλοφόρους υπό τον Χάφαν. Οι δε Τούρκοι και οι Εβραίοι, εμβάντες εις την Κώμην, την έκαυσαν φονεύσαντες και ανδραποδίσαντες τους κατοίκους...».

«Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως»
Κεφ. ΙΒ, Σπυρίδων Τρικούπης

στην πατρίδα μας τέθηκαν από εβραίους, η δε νεολαία-πρόδρομος της ΚΝΕ, η ΟΚΝΕ στην ιδρυτική της διακήρυξη φέρει υπογραφές στην συντριπτική τους πλειοψηφία εβραίων. **Η «Φεντερασιόν» όμως και τα διάφορα πολιτικά παράγωγα της αμφισβήτησαν ευθέως την Ελληνικότητα της Μακεδονίας**, γεγονός που προκάλεσε και τον εμπρησμό του εβραϊκού οικισμού «Κάμπελ» το 1939 από αγανακτισμένους Έλληνες, όπως επίσης και το γεγονός του ότι ο ίδιος ο ιδρυτής της «Φεντερασιόν» Αβραάμ Μπεναρόγια παρά τις διεθνιστικές θέσεις που διατύπωνε, αυτός ένας πολίτης του κόσμου, όχι μόνο επέστρεψε στο κράτος του Ισραήλ, όπου και πέθανε, άλλα έτρεφε και ιδιαιτέρα εκτίμηση για σιωνιστές εθνικιστές ηγέτες, όπως ο Δαβίδ Μπεν-Γκουριόν (παραπέμπουμε στην συλλογή κειμένων του ιδίου του Μπεναρόγια εκδοθείσα υπό τον τίτλο «ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΕΣ» Στοχαστής, Αθήνα, 1989).

«Δοκιμάστηκε η εβραϊκή κοινότητα κατ' επανάληψιν στο πολυτάραχο διάστημα μεταξύ του 1912 και 1919» γράφει η εβραία ιστορικός κ. Μόλχο και συνεχίζει «η Θεσσαλονίκη με την ανακατανομή των εδαφών αποκόπηκε από την Μακεδονική ενδοχώρα και οι εβραίοι απειλήθηκαν με οικονομική καταστροφή. Το γεγονός όμως ότι μετά το 1919, οι ξένες προπαγάνδες προσπάθησαν να προσεταιριστούν τις ανησυχίες των εβραίων ώθησε την κυβέρνηση να εφαρμόσει μια φιλοεβραϊκή πολιτική που τους καθησύχασε».

Η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και οι Εβραίοι

Σε άρθρο του στην εφημερίδα «Μακεδονία» της 20ης Μαίου 1933 ο Αστυνόμος Νικόλαος Αργυριάδης γράφει: «Ο Ελληνικός στρατός προχωρεί. Ο Ταχσίν κλονίζεται, καταρρέει, συντρίβεται. Οι Εβραίοι ετρομοκρατήθησαν. Μόνον ο Αυστριακός ναύαρχος θα μπορούσε να διώξη τους Γκιαούρηδες. Η Ανωτάτη Ισραηλιτική Κοινοτική Επιτροπεία συνελθούσα υπό την προεδρίαν του αρχιρραβίνου Μάϊρ, απεφάσισε να επιδώση ψήφισμα προς τον Αυστριακόν ναύαρχον δια του οποίου παρεκαλείτο ούτος όπως εισηγηθή εις την Σεβαστήν Κυβέρνησίν του και διαταχθεί ο ελληνικός στρατός ίνα μη εισέλθη ένοπλος εις την πόλιν! Ο Αυστριακός ναύαρχος ανέγνωσε μειδιών το γελοίον τούτο ψήφισμα και διαβεβαίωσε την επιτροπήν των χαχάμηδων ότι οι Έλληνες δεν έχουν ανάγκην συστάσεων και κηδεμονίας. Οι Εβραίοι όμως επέμενον ότι ο Ελληνικός στρατός θα τους ...έσφαζεν όλους και ότι ήτο επιβεβλημένη η αποστολή του ψηφίσματος τούτου προς την Αυστριακήν κυβέρνησιν! Πράγματι αι μωρίαι της Ισραηλιτικής Κοινότητος ετηλεγραφήθησαν μέχρι Βιέννης, η Βιέννη ετηλεγράφησεν εις τας Αθήνας και ο τότε υπουργός των Στρατιωτικών Ε. Βενιζέλος κατέστησεν ενήμερον των φόβων των Εβραίων τον κατ' εκείνην την στιγμήν διά της οδού 26ης Οκτωβρίου εισερχόμενον εις την πόλιν διάδοχον. Η κυανόλευκος υψώθη εις τον Λευκόν Πύργον και η θλίψις εζωγραφίσθη εις τα πρόσωπα των Εβραίων οι οποίοι προσεπάθουν να παρεμβάλλουν μύρια προσκόμματα εις το έργον της νέας διοικήσεως διαβάλλοντες και συκοφατούντες το έθνος μας. Μετά δύο ολοκλήρους εβδομάδας συνελαμβάνετο σπείρα Εβραίων μυστικώς συνεδριάζουσα, η οποία διαθέτουσα τεραστίαν και πρωτοφανή οργάνωσιν, έργον είχε την δημιουργίαν πανικών και την συκοφάντησιν των Ελλήνων...»

Γράφει επίσης το ιστορικό στέλεχος του κομμουνιστικού κινήματος Ν. Γιαννιός: «Ιδρυταί του ΚΚΕ, τόσον εις τας Αθήνας, όσον και εις την Θεσσαλονίκην, ήσαν Ισραηλίται ή κρυπτοεβραίοι Έλληνες, το δε κίνημά των, παρ' όλα τα σοσιαλιστικά φαινόμενα ή προσχήματα, ήτο εβραϊκόν εθνικιστικόν... Δυστυχώς τα σοσιαλιστικά μας επιχειρήματα δεν εισακούσθησαν εφ' όσον η εβραϊκή ηγεσία είχε τους ιδικούς της νθελληνικούς σκοπούς, οι δε γύρω αυτής Έλληνες προλετάριοι ήσαν αγράμματοι και αφελείς. Προσήλθαμε, εν τούτοις, ως μειοψηφία εις το πρώτον Σοσιαλιστικόν Συνέδριον (1918), ηγωνίσθημεν και πάλιν, αλλ' απωχωρήσαμεν εν τέλει δια να μη γίνωμεν όργανα της κομμουνιζούσης εβραϊκής πλειοψηφίας» **(«Τα παρασκήνια του ΚΚΕ» - Ελευθερίου Σταυρίδη — «Ελεύθερη Σκέψις», σελ. 13).**

Αλλά και ο αναρχικός Μπακούνιν στην κριτική του προς τον Μαρξ αναφέρει: **«Οι εβραίοι είναι με το ένα πόδι στην τράπεζα, με το άλλο στο σοσιαλιστικό κίνημα και με τα οπίσθιά τους καθισμένα πάνω στο γερμανικό τύπο.** Αυτοί έχουν γραπώσει τον έλεγχο όλων των εφημερίδων και μπορείτε να φανταστείτε τι εμετικά έντυπα είναι το αποτέλεσμά τους. Ο εβραϊκός κόσμος είναι στις ημέρες μας, κατά μεγάλο μέρος, στη διάθεση του Μάρξ ή του Ρότσιλντ. Είμαι βέβαιος ότι, από τη μία πλευρά, η οικογένεια Ρότσιλντ εκτιμά την αξία του Μάρξ και από την άλλη πλευρά ο Μάρξ αισθάνεται μια ενστικτώδη συμπάθεια και τρέφει ένα μεγάλο σεβασμό για την οικογένεια Ρότσιλντ» **Μιχαήλ Αλεξάνδροβιτς Μπακούνιν - «Polemique contre les Juif»**

1815: Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΟ ΚΑΙ ΟΙ ROTSILD

Πως ο Νάθαν Ρότσιλντ με μια απάτη απέκτησε τον έλεγχο της ίδιας της τράπεζας της Αγγλίας

Ο Ναπολέων αποδρά από την εξορία του και επιστρέφει στο Παρίσι. Γαλλικά στρατεύματα εστάλησαν να τον συλλάβουν, αλλά είχε τέτοιο χάρισμα που οι στρατιώτες συγκεντρώθηκαν γύρω από τον παλαιό τους αρχηγό και τον ανακήρυξαν Αυτοκράτορα για άλλη μια φορά. Ο Ναπολέων επέστρεψε στο Παρίσι σαν ήρωας. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος έφυγε τρέχοντας στην εξορία και ο Ναπολέων ξανακάθισε στο Γαλλικό Θρόνο. Αυτήν τη φορά χωρίς να ριχθεί ούτε ένας πυροβολισμός.

Το Μάρτιο του 1815 ο Ναπολέων εξόπλισε ένα στράτευμα, το οποίο ο Δούκας του Ουέλινγκτον (με την χρηματοδότηση του Ρόσιλντ) νίκησε τρεις μήνες αργότερα στο Βατερλό.

Το πεδίο της μάχης του Βατερλό βρίσκεται τριακόσια είκοσι χιλιόμετρα βορειοανατολικά του Παρισιού, στο σημερινό κράτος του Βελγίου. Εκεί ο Ναπολέων δέχθηκε την τελική του ήττα σε μια μάχη όπου χιλιάδες Γάλλοι και Άγγλοι έχασαν τη ζωή τους εκείνη τη μέρα του υγρού καλοκαιριού, τον Ιούνιο του 1815. Τότε, στις 18 Ιουνίου, 74.000 Γάλλοι στρατιώτες συγκρούσθηκαν με 67.000 από τη Βρετανία και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Η έκβαση της μάχης ήταν αμφίβολη. Και αν ο Ναπολέων είχε επιτεθεί λίγες ώρες νωρίτερα πιθανώς θα είχε κατακτήσει τη νίκη.

Άνευ σημασίας όμως. Στο Λονδίνο ο Νάθαν Ρότσιλντ σχεδίαζε πως θα εκμεταλλευόταν την ευκαιρία ώστε να αποκτήσει τον έλεγχο της Βρετανικής χρηματιστηριακής αγοράς. Ο Ρότσιλντ τοποθέτησε ένα έμπιστο πράκτορα, που ονομαζόταν Ρόθγουορθ, στην Βόρεια πλευρά του πεδίου της μάχης, κοντά στην θάλασσα της Μάγχης. Αφού οριστικοποιήθηκε το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ο Ρόθγουορθ αναχώρησε για την Αγγλία. Μετέφερε τα νέα στον Νάθαν Ρότσιλντ 24 ώρες πριν από τον αγγελιοφόρο του Ουέλινγκτον.

Ο Ρότσιλντ κατευθύνθηκε βιαστικά στο χρηματιστήριο και πήρε τη συνηθισμένη θέση του μπροστά από την αρχαία κολώνα. Όλα τα μάτια βρίσκονταν, επάνω του.

Όλοι γνώριζαν το θρυλικό δίκτυο επικοινωνιών των Ρότσιλντ. Αν ο Ουέλινγκτον είχε ηττηθεί και ο Ναπολέων ήταν ξανά ο απόλυτος κυρίαρχος της Ευρώπης η οικονομική κατάσταση της Βρετανίας θα είχε "μαύρα χάλια". Ο Ρότσιλντ φαινόταν μελαγχολικός. Στεκόταν ακίνητος και κατσούφης. Τότε αναπάντεχα άρχισε να πουλάει. Κάποιοι νευρικοί επενδυτές είδαν ότι ο Ρότσιλντ πουλούσε και πίστεψαν ότι αυτό μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: Ο Ναπολέων έπρεπε να ήταν ο νικητής και ο Ουέλινγκτον να είχε ηττηθεί. Η χρηματαγορά κατρακύλησε. Σύντομα όλοι πουλούσαν τα ομόλογα της Βρετανικής κυβέρνησης και όποιες άλλες μετοχές είχαν. Φυσικά οι τιμές έπεσαν κατακόρυφα και τότε ο Ρότσιλντ και οι οικονομικοί του σύμμαχοι άρχισαν να αγοράζουν μυστικά μέσω αντιπροσώπων.

Εκατό χρόνια αργότερα οι Τάιμς της Νέας Υόρκης δημοσίευσαν μια ιστορία, η οποία αναφερότανε στον εγγονό του Νάθαν Ρότσιλντ, ο οποίος είχε προσπαθήσει να εξασφαλίσει μια δικαστική απαγόρευση της κυκλοφορίας ενός βιβλίου για αυτήν την ιστορία. Η οικογένεια Ρότσιλντ αμφι-

σβητούσε την πραγματικότητα της ιστορία και θεωρούσε το βιβλίο λιβελογράφημα. Αλλά το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση των Ρότσιλντ και τους καταδίκασε στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων.

Το πλέον ενδιαφέρον σημείο της ιστορίας είναι ότι μερικοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι μια μέρα μετά τη μάχη του Βατερλό και μέσα σε λίγες ώρες ο Νάθαν Ρότσιλντ και τα φίλα προσκείμενα του οικονομικά συμφέροντα εξουσίαζαν όχι μόνο το χρηματιστήριο αλλά και την ίδια την τράπεζα της Αγγλίας. Μια ενδιαφέρουσα ιδιαιτερότητα, που είχε μια κατηγορία ομολόγων της βρετανικής κυβέρνησης ήταν ότι ήταν μετατρέψιμα σε μετοχές της Τράπεζας της Αγγλίας. Οι επιγαμίες με τους Μοντεφιόρε, τους Κοέν και τους Γκόλτνσμιθ , τραπεζικές οικογένειες που ιδρύθηκαν στην Αγγλία έναν αιώνα πριν τους Ρότσιλντ, εμπλούτισαν τον οικονομικό έλεγχο που ασκούσε ο Ρότσιλντ. Αυτός ο έλεγχος εδραιώθηκε ολοκληρωτικά ύστερα από το Νόμο του Πήλ για τις Τράπεζες το 1844. Αν όντως ή όχι η οικογένεια Ρότσιλντ απέκτησε μαζί με τους οικονομικούς της συμμάχους τον αδιαμφισβήτητο έλεγχο της Τράπεζας της Αγγλίας (της πρώτης και πλουσιότερης ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας σε ένα μεγάλο Ευρωπαϊκό κράτος) με αυτό τον τρόπο ένα πράγμα είναι σίγουρο: **στα μέσα του 19ου αιώνα οι Ρότσιλντ ήταν η πλουσιότερη οικογένεια στον κόσμο. Επίσης**

εξουσίαζαν μια πλειάδα μικρότερων σε δύναμη οικογενειών όπως οι Βάρμπουργκ και οι Σιφφ που συνέδεσαν τον υπερμεγέθη πλούτο τους σ' αυτόν των Ρότσιλντ.

Πραγματικά το υπόλοιπο του 19ου αιώνα είναι γνωστό σαν "η εποχή των Ρότσιλντ". Ένας συγγραφέας, ο Ιγνάτιος Μπάλλα, υπολόγισε το 1913 την ατομική τους περιουσία σε πάνω από δύο δισεκατομμύρια δολάρια. Καταλάβετε το! η αγοραστική δύναμη του δολαρίου της εποχής ήταν πάνω από 1000% της σημερινής. Παρά τον υπερβολικό πλούτο η οικογένεια γενικά καλλιέργησε μια διακριτική ατμόσφαιρα αφάνειας και ανωνυμίας. Αν και η οικογένεια ελέγχει χιλιάδες τράπεζες, βιομηχανικές, εμπορικές, μεταλλευτικές και τουριστικές επιχειρήσεις, μόνο μια χούφτα μέλη της φέρουν το όνομα Ρότσιλντ.

Με το τέλος του 19ου αιώνα ένας ειδικός υπολόγισε ότι η οικογένεια Ρότσιλντ είχε υπό τον έλεγχο της τον μισό πλούτο του πλανήτη.

Ανεξάρτητα με την έκταση της τεράστιας περιουσίας τους είναι λογικό να υποθέσουμε ότι το ποσοστό συμμετοχής τους στον παγκόσμιο πλούτο έχει αυξηθεί δραματικά από τότε καθώς η δύναμη γεννά την όρεξη για περισσότερη δύναμη. Αλλά από τις αρχές του 20ου αιώνα οι Ρότσιλντ έχουν προσεκτικά καλλιεργήσει την αντίληψη ότι η δύναμη τους κατά κάποιο τρόπο φθίνει έστω και αν ο πλούτος τούς, όπως και αυτός των οικονομικών συμμάχων τους, αυξάνει όπως και ο έλεγχος του ασκούν στις τράπεζες, στις καταχρεωμένες επιχειρήσεις, στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τους πολιτικούς και τα κράτη. Παντού, έχοντας διάμεσους πληρεξουσίους, αντιπροσώπους και διαπλεκόμενα διευθυντήρια που "συγκαλύπτουν τον πραγματικό τους ρόλο.

Γ.Κ.Ν.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΝΑ «ΑΓΝΩΣΤΟ» ΚΕΙΜΕΝΟ

«Προς την Ελληνικήν Αναγέννησιν»

Εφημερίς "Ακρόπολις" 11 - 13 Μαρτίου 1903

Το πρώτον βήμα

Α΄. Δια να ομιλήση κανείς λογικά δι' ένα ζήτημα ελληνικόν, είτε γλωσσικόν, είτε εθνικόν, είτε κοινωνικόν, ανάγκη να ανατρέξη εις το παρελθόν, να συμβουλευθή την Ιστορίαν. Και Ελληνική Ιστορία δεν υπάρχει. Δι' αυτό βασιλεύει τοιαύτη σύγχυσις και σύγκρουσις ιδεών εις όλα ανεξαιρέτως τα ιδικά μας πράγματα. Και δεν ήτο δυνατόν να υπάρχη ακόμη. Διότι έως χθες η μεγαλειτέρα και σπουδαιοτέρα εποχή του παρελθόντος μας, η Βυζαντινή, το Κλειδί προς νόησιν της αρχαίας, προς νόησιν της τωρινής Ελλάδας, προς νόησιν Ελληνισμού και Έλληνος, το είχε βυθίσει η Ευρώπη εις απύθμενον βάθος βορβόρου. Υπάρχει λοιπόν μία Ιστορία, γραφείσα χωρίς το κλειδί αυτό, συρραφείσα από τας Ευρωπαϊκάς ιστορίας και γνώμας περί ημών, με ένα πνεύμα σχεδόν δουλικόν, με ένα πνεύμα μαθητικόν, το οποίο τρέμει τον ευρωπαίον δάσκαλον. Άνθρωπο, με πνεύμα εντελώς ελεύθερον δουλικών αισθημάτων προ του Ευρωπαίου, δεν επαρουσιάσθησαν εις την μελέτην της Ιστορίας. Άνθρωποι, με πύρινον πάθος έρωτος ριχθέντες εις την μελέτην της Ιστορίας, δεν εφάνησαν μέχρι τούδε. Και οι φανέντες τοιούτοι κατέγιναν εις τας λεπτομερείας, αφωσιώθησαν εις τον πολυτιμώτατον φωτισμόν μιας ή άλλης εποχής. Ώστε ελληνική ιστορία δεν υπάρχει. Δεν κατηγορώ. Θέτω τα πράγματα. Και δεν ήτο δυνατόν να συμβή άλλως. Μέγιστον και δυσκολώτατον και υπεράνθρωπον ήτο το πρόβλημα το οποίον ετέθη από της Ελευθερίας ενώπιον των ιστορικών της αφυπνισθείσης Ελλάδος. Και το έργον υπερανθρωπότερον. Και ιδού αυτό.

Ιδού πώς εύρον την Ελληνικήν Ιστορίαν οι ελεύθεροι έλληνες ιστορικοί. Κατά τους βυζαντινούς χρόνους, ο μέγας χριστιανός Σουλτάνος της Ευρώπης, ο Πάπας, είχε γράψει την ιστορίαν μας, κατά το φανατικόν και πλαστογραφικόν σύστημα των ρασσοφορούντων λεγεώνων, κατά το σύστημα που έγραψεν και τας ιστορίας των ευρωπαϊκών εθνών, δια τον καθαρισμόν των οποίων εχρειάσθησαν επίσης υπεράνθρωποι αγώνες.

Η φαυλότατη κακουργοτάτη πλαστογραφία αυτή, εχρησίμευσεν ως βάσις εις όλας τας ευρωπαϊκάς ιστορίας περί ημών. Αφ' ετέρου η ιστορία μας είναι η μακροτέρα όλων. Διότι, ενώ η Ευρώπη αριθμεί 10 αιώνων ενάρξεως πολιτισμού, ημείς έχομεν 30 και πλέον• ώστε ο ιστορικός του Έλληνος έχει να ερευνήσει από την αρχήν της ανθρωπότητος έως σήμερον. Η μακροτέρα όλων λοιπόν και η περιπλοκωτέρα. Διότι ο Έλλην Οδυσσεύς μεταμορφώνεται εξωτερικώς κατά πάσαν ιστορικήν εποχήν...

Ιδού πώς γράφουν την Ελληνικήν ιστορίαν οι Ευρωπαίοι ιστορικοί κατά γενικόν και απαράβατον κανόνα.

Αρχίζουν από την αρχήν, αρχίζουν όπως είναι δυνατόν να την φαντασθούν ξένοι, προχωρούν υμνούντες και δοξολογούντες, εκσπούν εις την τελείαν εποχήν, εις ύμνους ακατασχέτους, ενθουσιώδεις, φρενήρεις. Έπειτα συναντώντες τον Δημοσθένην, τόσον πολύ παλαβόνονται από την δύναμίν του, ώστε μεταβάλλονται όλοι εις Δημοσθένας και απολύονται εις ένα χείμαρρον μομφών, ύβρεων, μωρολογιών, μοιρολογημάτων. Και ό,τι έλεγεν ο Δημοσθένης εις τους συγχρόνους του και όπως

«ΔΙΑ ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΛΟΓΙΚΑ ΔΙ' ΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ, ΕΙΤΕ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ, ΕΙΤΕ ΕΘΝΙΚΟΝ, ΕΙΤΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ, ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΞΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΝΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ. ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ...»

ωμίλει ο Δημοσθένης -στενοκέφαλος τοπικιστής και σαν κάθε Έλληνα- ομίλουν δια κάθε εποχήν, εκείθεν και κάτω, μέχρι σήμερον, μέχρις ημών των τωρινών... Τίποτε και καμμία εποχή δεν ανθίσταται εις τον χείμαρρον αυτόν της κατηγορίας. Οι Ευρωπαίοι ιστορικοί, σχεδόν όλοι, εντοπίζονται εις μίαν εποχήν. Άλλοι εις την αρχαίαν, άλλοι εις την Βυζαντινήν, άλλοι εις την Ρωμαϊκήν, άλλοι εις την Αλεξανδρινήν, άλλοι εις την τωρινήν. Και έχοντες ελαχίστην ή καμμίαν γνώσιν των άλλων εποχών, προσπαθούν να αναλύσουν την μίαν εκλεχθείσαν εποχήν, δια των στοιχείων τα οποία εσώθησαν.

Το αυτό σύστημα εφήρμοσαν φυσικά και εις την Ιστορίαν των νεωτέρων χρόνων, ήτις διεπλάσθη με εντελεστάτην άγνοιαν των πραγμάτων, διεμορφώθη συμφώνως προς τας θεωρίας, τας εξελίξεις και τας αναπτύξεις των νέων Ευρωπαϊκών Κρατών-πράγματα όλα που δεν έχουν την παραμικροτέραν σχέσιν με τα ιδικά μας. Και όλοι οι Ευρωπαίοι ιστορικοί και άλλοι επιστήμονες, ομιλούντες περί ελληνικών πραγμάτων, ευρίσκονται εις πληρεστάτην, βαθυτάτην, εντελεστάτην άγνοιαν του Έλληνος ανθρώπου.

Επομένως, εάν ήθελε κανείς να σχηματίση μίαν ιδέαν περί ελληνικής ιστορίας, περί της ελληνικής φυλής και περί του Έλληνος, από όλας αυτάς τας ιστορίας -από τας οποίας κατά μέγιστον μέρος απεσταλάχθησαν και αι ιδικαί μας σύγχρονοι ιστορίαι, όπως το κάθε τι που έχομεν τώρα ή που λέγομεν περί παντός πράγματος, και ημών αυτών ακόμη- θα έβλεπεν ότι εις το σύνολον δεν υπάρχει πλέον μυθιστορική και καταπληκτική Μωρία.

Β΄. Και ήτο απολύτως αδύνατον κατά φυσικόν λόγον να είναι τίποτε άλλο. Διότι όσον σοφοί, όσον μεγαλοφυείς και αν υποτεθούν οι Ευρωπαίοι, ευρεθέντες προ τόσον μακρού και σκοτεινού λαβυρίνθου, ακολουθούντες το σύστημα αυτό της τμηματικής ερεύνης, με ριζωμένας ιδέας ότι κάθε εποχή είναι άσχετος από την άλλην - αφού ο Έλλην, εχάθη εις την Αλεξανδρινήν εποχήν, εξερωμαΐσθη εις την Ρωμαϊκήν, εξεβαρβαρώθη και εξεπατώθη εις την Βυζαντινήν, είναι νέος άνθρωπος τώρα με νέαν γλώσσαν- και όντες άνθρωποι ξένοι, πολύ περισσότερον φιλόλογοι και δάσκαλοι και ελάχιστα περιηγηταί, επιστήμονες και πρακτικοί, είναι αληθώς θαύμα θαυμάτων, ότι χάρις εις την λατρείαν των, εις την φιλοπονίαν των, εις την σοφίαν των, εφώτισαν τόσα και τόσα και δεν

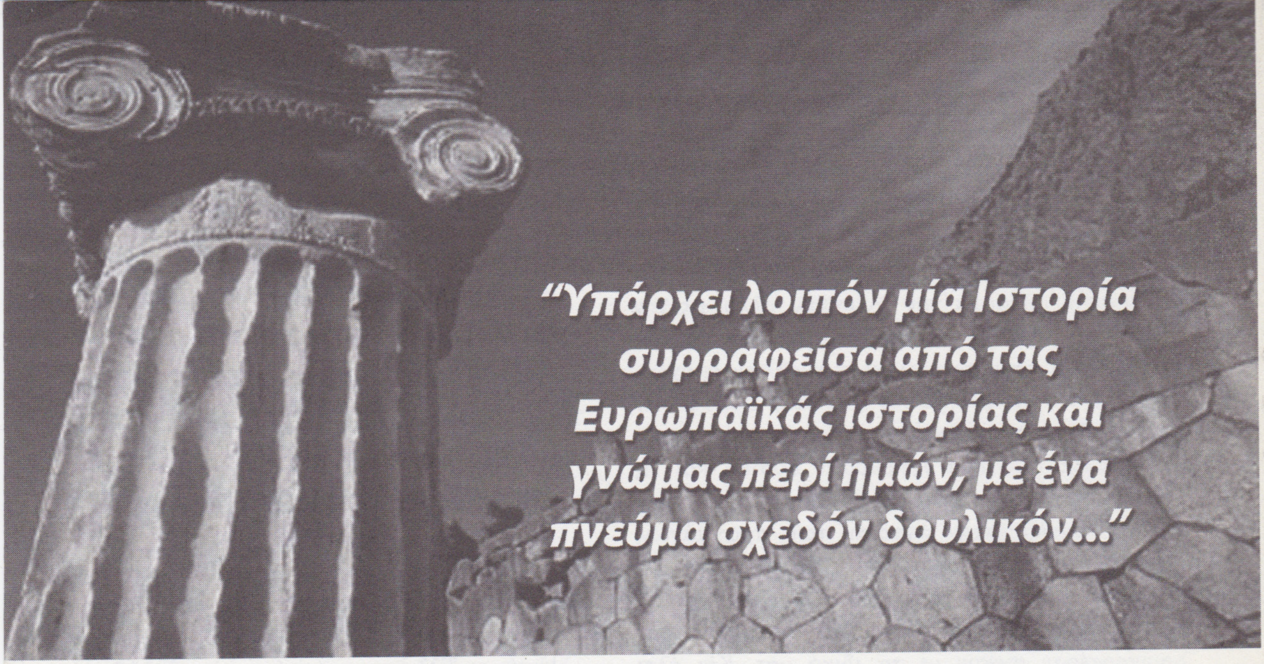
«Ημείς οι Έλληνες, αγνοούμεν την Ελλάδα και τον Έλληνα, περισσότερον καθε Κινάς, καθε Κινέζου... Όλαι μας λοιπόν αι ιδέαι, ο χωρισμός των Ιδανικών εις Αρχαϊσμόν και Κλεφτισμόν, όλη η παραφροσύνη του γλωσσικού ζητήματος, η καθε άγνοια και η καθε ξενομανία, η τέλεια σύγχυσις και ανεμοζάλη καθε ιδέας και καθε πράγματος, εκεί έχει την αληθή πηγήν της...»

έφθασαν εις πολύ γελοιωδέστερα αποτελέσματα όπως ήτο φυσικόν.

«Ημείς οι Έλληνες, αγνοούμεν την Ελλάδα και τον Έλληνα, περισσότερον κάθε Κίνας, κάθε Κινέζου... Όλαι μας λοιπόν αι ιδέαι, ο χωρισμός των Ιδανικών εις Αρχαϊσμόν και Κλεφτισμόν, όλη η παραφροσύνη του γλωσσικού ζητήματος, η κάθε άγνοια και η κάθε ξενομανία, η τελεία σύγχυσις και ανεμοζάλη κάθε ιδέας και κάθε πράγματος, εκεί έχει την αληθή πηγήν της...»

Αυτή είναι η θέσις των πραγμάτων την ώραν αυτήν. Και είναι αμέσως φανερόν ότι, αφού ούτε αυτήν την εσπεριοειδή ιστορίαν που έχομεν μελετούμεν, εις τι κατάστασιν ευρίσκονται αι ιδέαι μας περί ημών αυτών. Και τι χαλασμός κόσμου που γίνεται εις όλας μας τας σκέψεις και τα πράγματα. Και είναι αμέσως φανερόν ότι πάσα κίνησις ορθή ενός ελληνικού ζητήματος είναι πράγμα αδύνατον. Και είναι αμέσως φανερόν ότι πάσα σκέψις βάσιμος και λογική περί διευθύνσεως, διοικήσεως, νόμων, είναι λεπτομέρειαι χωρίς καμμίαν σημασίαν, και είναι αμέσως φανερόν ότι το ζητείν από τους πολιτικούς μας να μας φωτίσουν είναι άδικον και παράλογον και είναι καθαρώτατα, αφελέστατα και απλούστατα παιδαριωδώς γελοίον.

Ημείς οι Έλληνες, αγνοούμεν την Ελλάδα και τον Έλληνα, περισσότερον κάθε Κίνας, κάθε Κινέζου. Φανταζόμεθα τον εαυτόν μας και τον τόπο μας, από τα γράμματα που μας στέλλουν οι Ευρωπαίοι, οι οποίοι μας αγνοούν εντελέστατα. Και εις την ιδικήν μας υπνοβατικήν κατάστασιν και εις την ιδικήν μας παραφροσύνην, προστίθενται και αι ευρωπαϊκαί εξωφρενικαί γνώμαι και συμ-

βουλαί και μας αποτρελλαίνουν τελειωτικώς, χαπτόμεναι όπως χάπτεται η κάθε γνώμη του κάθε Δίτεριχ ή Μίντεριχ, του οποίου του καπνίζει να μας φωτίσει και μας συμβουλεύση και μας βάλη νόμον εις το σπίτι μας και μας οδηγήση εις τον δρόμον μας, σαν να είμεθα εμείς στραβοί και παραλυτικοί. Όλαι μας λοιπόν αι ιδέαι, ο χωρισμός των Ιδανικών εις Αρχαϊσμόν και Κλεφτισμόν, όλη η παραφροσύνη του γλωσσικού ζητήματος, η κάθε άγνοια και η κάθε ξενομανία, η τελεία σύγχυσις και ανεμοζάλη κάθε ιδέας και κάθε πράγματος, εκεί έχει την αληθή πηγήν της.

Πρέπει λοιπόν να τεθή, πρώτον ένας φραγμός και δεύτερον να ευρεθή ένα μέτρον κρίσεως της ξένης και της ιδικής μας παραφροσύνης. Ένα θεμέλιον νέας οριστικής ζητήσεως. Και ο φραγμός αυτός και το μέτρον αυτό και το θεμέλιον αυτό είναι.

1. "Είναι εντελώς αδύνατον να ερευνηθή ορθώς και μελετηθή λογικώς μία οιαδήποτε ελληνική εποχή, εάν ο θέλων να μελετήση αυτήν, δεν έχει ενώπιον των οφθαλμών του όλας τα άλλας εποχάς και πρωτίστως την τωρινήν".

Πάσα γνώμη και πάσα σκέψις οιουδήποτε ιδικού μας ή ξένου σοφού, κάθε βιβλίον το οποίον εις κάθε γραμμήν, δεν παρουσιάζει την ομοίαν αυτήν γνώσιν και δεν συσχετίζει εις κάθε γραμμήν αποδείξεις μιας γνώμης, δεν πρέπει να έχη καμμίαν ουσιαστικήν αξίαν• δύναται να περιέχη θαυμασίαν ύλην και μεγαλοφυείς παρατηρήσεις, είναι μόνο χρήσιμον ως υλικόν και τα συμπεράσματά του δεν έχουν καμμίαν αξίαν.

2. "Είναι εντελώς αδύνατον, να εννοηθή εντελώς και εξηγηθή ορθώς, ένα οιονδήποτε ελληνικόν ζήτημα, ολόκληρος η ελληνική ιστορία, άνευ της βαθυτάτης γνώσεως του τωρινού Έλληνος".

Πάσα σκέψις, γνώμη, ζήτησις ιδικού μας ή ξένου σοφού, είτε περί των Μυθολογικών χρόνων μας είτε περί των τωρινών, από την μίαν άκραν της Ελληνικής Ιστορίας μέχρι της άλλης εις οιονδήποτε ζήτημα, είτε παρελθόν, είτε τωρινόν δύναται να είναι περίφημον ως υλικόν άλλα δεν έχει καμμίαν αξίαν και δεν πρέπει να κάμνη καμμίαν εντύπωσιν, διότι όλα του τα συμπεράσματα δεν έχουν καμμίαν θετικήν βάσιν, είναι μόνον χρονογραφική εργασία, ενόσω δεν παρουσιάζουν την γνώσιν του τωρινού Έλληνος• και ο τωρινός Έλλην είναι άγνωστος εις τους ξένους.

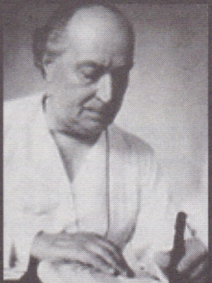
Και όσον αφορά τους Ευρωπαίους τους οιουσδήποτε, έστω και ακαδημαϊκούς, ένας Έλλην έχει το θάρρος να τους ειπή, ότι είναι απρεπές και αδικαιολόγητον, ενώ τοιούτον βαθύ επιστημονικόν πνεύμα βασιλεύει εις την Ευρώπη, εις κάθε ζήτησιν, να εφαρμόζωνται εις την ελληνικήν ζήτησιν κατ' εξαίρεσιν μοναδικήν, τόσον παιδαριωδώς επιπόλαια συστήματα, και να επιδεικνύεται τοιαύτη τόλμη πεποιθήσεως και συμπερασμάτων, επί πραγμάτων τόσον μακρυνών και αγνώστων.»

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Κωστής Παλαμάς:

Πάει κι ο Αντίνοος έφηβος κι ο πιο λαμπρός που ζούσε
με το όραμα ημερόφαντον ανάστασης ως πέρα
μιας ομορφιάς ελλήνισσας απάνου από τα λόγια
και που γοργά τη ζήση του που ζούσε ανάμεσά μας,
και ξαφνικά, την τράβηξε μες από μας και φεύγει.

Σικελιανός «Απολλώνιος Θρήνος»:

Κλάψτε τον ώριο Ιππόλυτον! Ω νιάτα,
που κρατάτε καθάρια μιαν Ελλάδα σκαλισμένη
στα μάρμαρα, ή της Πάρου
ή της Πεντέλης, στης γυμνής Αθήνας
το φως, ή μες στης πλούσιας Ολυμπίας
τα νερά και τα δέντρα, εδώ ζυγώστε.

Μιλτιάδης Μαλακάσης
«Μνημόσυνο στον Περικλή Γιαννόπουλο»:

Τώρα σ' ευλάβεια μνήμη, ω Απολλώνιε ζήσε,
Νέος μαζί κι αρχαίος -μια λύπη, μια χαρά-
Σαν απ' τον Πραξιτέλη μαρμάρινος να είσαι
Και σαν ζωγραφισμένος απ' τον Αη-Γκανταρά.

Ίων Δραγούμης:

Είναι όμορφη η Αττική νύχτα μα δεν είναι ο Γιαννόπουλος εδώ να την ιδεί, λάμπουν μάταια τα άστρα, μάταια ευωδιάζουν οι πορτοκαλιές του κήπου, και το αηδόνι μάταια τραγουδεί. [...] Και τα δειλινά, η θλίψη της ομορφιάς των χρωμάτων με πιάνει στο λαιμό, με πνίγει. Γιατί χάθηκε; Γιατί δεν τα βλέπει πια; Τι λόγο έχουν και υπάρχουν τα πράγματα που αγάπησε αυτός, αφού αυτός που τ' αγάπησε δεν είναι πια εδώ να τα ιδεί; Τι λάμπει το άστρο άσκοπα; Τι φέγγει το φεγγάρι; Τι καίει ο ήλιος; Τι φυσάει τ' αεράκι τα μεσημέρια; Και βιάζομαι, βιάζομαι τρομερά για να φύγω κ' εγώ εκεί που πήγε κείνος να κατοικήσει. Μ' αρέσει ο θάνατος, τον ερωτεύομαι. Τόσο τον αγαπώ που όλα τ' άλλα μου φαίνονται σαχλά και ανούσια και μέτρια, οι άνθρωποι και τα μικροσυμφέροντά τους και τα μικροκαμώματά τους και όλη τους η μικρότητα και φρονιμάδα. Βία τρελλή με παίρνει κατά το θάνατο. Πότε να τελειώσω τις δουλειές μου όλες, όσες ανάγκασα τον εαυτό μου να φορτωθεί; Πότε να τελειώσω για να φύγω; Τι όμορφος που είναι ο θάνατος! Πώς με τραβά! Αισθάνομαι αηδία για τα πράματα της ζωής. **Και όμως την αηδία αυτή θέλω να νικήσω. Θέλω να ζήσω.**

Ένα άρθρο στα «ΝΕΑ», ο Πλάτων και η... «ομοφυλόφιλη αντιζηλία» του!

Ο όρος και η λέξη ομοφυλόφιλος είναι μία λέξη που δεν υπάρχει σε κανένα ελληνικό κείμενο πριν από τον 20ο αιώνα! Είναι μία λέξη νέα, η οποία δημιουργήθηκε από έναν Γερμανό ψυχίατρο τον 19ο αιώνα και εκ μεταφοράς εισήλθε και εις την ελληνική γλώσσα. Όποιος επί του θέματος έχει αμφιβολία, ας ανοίξει την προπολεμική έκδοση της Εγκυκλοπαιδείας Πυρσός. Αυτό δεν σημαίνει ασφαλώς ότι δεν υπήρχε ομοφυλοφιλία στην αρχαία Ελλάδα. Υπήρξε εντελώς περιθωριακά στην κλασσική εποχή και ήταν ηθικά καταδικασθέα πράξη. Στην συνέχεια στους αιώνες της παρακμής φυσικό ήταν το φαινόμενο αυτό της ανηθικότητος (με τους όρους της αρχαίας ελληνικής ηθικής) να επεκταθεί. Ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτό από τον ελληνικό κόσμο.

Πολλοί σύγχρονοι συγγραφείς προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας πείσουν ότι η λεγόμενη ομοφυλοφιλία ή κιναιδισμός αν θέλετε που είναι και το ορθότερο, ήταν ένα φαινόμενο σύνηθες και αποδεκτό κοινωνικά στην ελληνική αρχαιότητα. Πηγή αυτής της σκόπιμης διαστρεβλώσεως είναι η λέξη έρως, η οποία στην αρχαία ελληνική γλώσσα δεν σήμαινε την σεξουαλική σχέση, αλλά μία βαθύτερη πνευματική έλξη, η οποία ήτο δυνατόν πράγματι να υπάρχει και μεταξύ ανδρών. Μη λησμονούμε ότι ο Έρως υπήρξε Θεότητα με πρωταρχικό και σημαίνοντα ρόλο στην αρχαία Ελληνική Θεογονία. Επίσης, στην αρχαία Σπάρτη, όπου ήτο εντελώς αδιανόητο να υπάρχει ομοφυλοφιλία, όταν ένα παιδί έφθανε στην ηλικία των 12 ετών τότε η πολιτεία ανέθετε την εκπαίδευσή του και σε έναν μεγαλύτερο από αυτόν νέο, ο οποίος αποκαλείτο εραστής. Αυτό και μόνον δείχνει πως δεν είχε η λέξη και τα παράγωγά της το χυδαίο περιεχόμενο, το οποίο δίδουν κάποιοι σύγχρονοι δήθεν αρχαιολάτρες σε αυτήν.

Όλα αυτά σαν εισαγωγή σε έναν διάλογο, ο οποίος έγινε μέσα από τις σελίδες της εφημερίδος «ΤΑ ΝΕΑ» και στον οποίο δεν δόθηκε δυστυχώς ιδιαίτερη σημασία.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Τάκης Θεοδωρόπουλος είναι λογοτέχνης και γράφει κείμενα στην εφημερίδα τα «ΝΕΑ». Ένα από αυτά είχε θέμα του τον Σωκράτη και τα κείμενα του Πλάτωνος για τον δάσκαλό του. Αναφερόμενος στην καταδίκη του Σωκράτη έγραψε τα εξής:

«...Να πιστέψουμε πως ήταν καθαρά πολιτικά; Ο Άνυτος, ο κύριος κατήγορός του, εκ των προσωπικοτήτων της δημοκρατικής παράταξης, είναι σίγουρο πως δεν ξεχνούσε ότι ο Κριτίας, ο επικεφαλής των Τριάντα Τυράννων που βούτηξαν την Αθήνα στο αίμα, ήταν μέλος της εκλεκτής ομήγυρης του φιλοσόφου...

Όσο για το σύνηθες πορτρέτο της Ξανθίππης, δεν αποκλείεται διόλου να το χρωστάμε στην ομοφυλόφιλη αντιζηλία του Πλάτωνα.

Τάκης Θεοδωρόπουλος «ΝΕΑ» - «ΒΙΒΛΙΟΔΡΟΜΙΟ», 9/8/2008

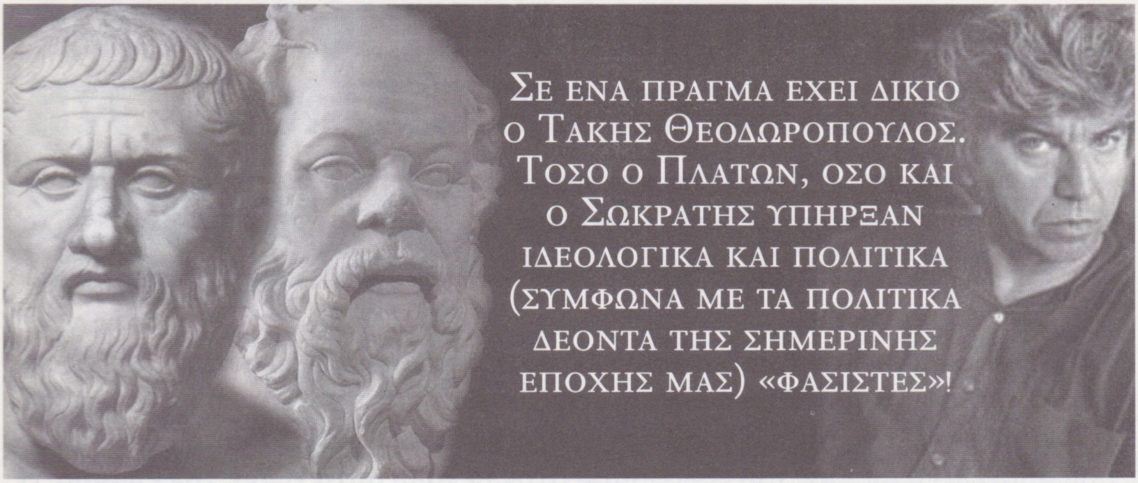
Η φράση του αυτή περί ομοφυλόφιλης αντιζηλίας προκάλεσε την αντίδραση του Ακαδημαϊκού κ. Δεσποτόπουλου.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ Τ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟ: Κ. Ι. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ: ΚΑΜΙΑ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΗ ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ!

Δύο εβδομάδες μετά λοιπόν, ο Τάκης Θεοδωρόπουλος λαβαίνει την απάντησή του δια τα περί «ομοφυλόφιλης αντιζηλίας», που έχει ως εξής:

«ΣΤΟ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΤΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟ ΘΕΛΗΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ Ο ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΜΕ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΟ «ΒΙΒΛΙΟΔΡΟΜΙΟ» ΤΟΝΙΖΕΙ:

«...Γράφει επίσης ο κ. Θεοδωρόπουλος: «Όσο για το σύνηθες πορτρέτο της Ξανθίππης δεν αποκλείεται διόλου να το χρωστάμε στην ομοφυλόφιλη αντιζηλία του Πλάτωνος». Αλλά πώς

αποτολμήθηκε ο καταλογισμός στον συγγραφέα Πλάτωνα τέτοιας ηθικής μικρότητας, ώστε να εμφανίζει ως «μέγαιρα» τη σύζυγο του Σωκράτους από αντιζηλία προς αυτήν; Ο Πλάτων, υπόδειγμα συγγραφικής εντιμότητας, πώς θα καταδεχόταν να περιγράψει με δυσμένεια την ευεξήγητη συμπεριφορά μιας παραπονεμένης γυναίκας για την από τον σύζυγό της παραμέληση κάπως της οικογένειάς του, με την άμισθη ενασχόλησή του σε μέγα έστω πνευματικό έργο;

Αλλά προπάντων πώς είναι δυνατή «αντιζηλία» του Πλάτωνος προς αυτήν; Και πώς αποτολμήθηκε η έκφραση «ομοφυλόφιλη αντιζηλία»; Εάν υπήρχε «αντιζηλία» τέτοιας πηγής θα έπρεπε να στρέφεται προς άνδρες πρώτιστα και όχι προς γυναίκα. Προπάντων, όμως, πώς αποτολμήθηκε ο καταλογισμός στον Πλάτωνα, ηθικό φιλόσοφο, «ομοφυλόφιλης αντιζηλίας»;

Ο Πλάτων απερίφραστα καταδικάζει τη λεγόμενη σε νεωτερική γλώσσα «ομοφυλοφιλία». Ιδού η αυθεντική σχετικά με αυτήν έκφρασή του (Νόμοι 838e-839a): «κατά φύσιν χρήσθαι τη της παιδογονίας συνουσία, του μεν άρρενος απεχομένους μη κτείνοντας τε εκ προνοίας το των ανθρώπων γένος, μηδ' εις πέτρας τε και λίθους σπείροντας... απεχομένους δε αρούρας θηλείας πάσης, εν η μη βούλοιο αν σοι φύεσθαι το σπαρέν». Και υπάρχουν στους Νόμους και άλλα χωρία με όμοιο ηθικό νόημα...»

«ΒΙΒΛΙΟΔΡΟΜΙΟ» 23/8/2008

Τα όσα αναφέρει ο Ακαδημαϊκός κ. Δεσποτόπουλος είναι καλά τεκμηριωμένα και ασφαλώς η παραπομπή σε αυτό το ίδιο το έργο του Πλάτωνος δεν αφήνει καμμία αμφιβολία. Παρ' όλα αυτά όμως, ο Τάκης Θεοδωρόπουλος ανταπαντά...

Η ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ανταπαντά, αλλά δεν λέει λέξη για το επίμαχο θέμα, για την δήθεν, δηλαδή, «ομοφυλόφιλη αντιζηλία» του Πλάτωνος προς την... Ξανθίππη! Λέει κάποια γενικόλογα πράγματα περί «απομυθοποιήσεως», περί καταρρίψεως των «προτύπων», αλλά επί της ουσίας ΟΥΔΕΝ! Αντ' αυτού γράφει ότι ο Σωκράτης υπήρξε διδάσκαλος του κακού παιδιού της Αθήνας Αλκιβιάδη και του «φασίστα» Κριτία! Συγκεκριμένα έγραψε το εξής:

«...Δεν μπορεί ο ίδιος ο Σωκράτης, όταν βρέθηκε στον ρόλο του κατηγορουμένου, να μη σκέφθηκε ότι οι δύο μεγάλες πολιτικές τερατογενέσεις της Αθήνας ήταν, ας το πούμε έτσι, πνευματικά του παιδιά. Ο Αλκιβιάδης κόντεψε να καταστρέψει την Αθήνα με τη Σικελική εκστρατεία και τα όσα ακολούθησαν, ο δε Κριτίας βύθισε την πόλη στο αίμα ως επικεφαλής των «Τριάκοντα Τυράννων», ενός από τα πιο καταστροφικά καθεστώτα που γνωρίζουμε από την Ιστορία...»

ΤΟ «ΔΙΚΙΟ» ΤΟΥ Τ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Σε ένα πράγμα έχει δίκιο ο Τάκης Θεοδωρόπουλος. Τόσο ο Πλάτων, όσο και ο Σωκράτης υπήρξαν ιδεολογικά και πολιτικά (σύμφωνα με τα πολιτικά δέοντα της σημερινής εποχής μας) «φασίστες»! Ίσως γι' αυτό σύμφωνα με κάποιους προοδευτικούς δικαίως ο Σωκράτης άξιζε την θανατική καταδίκη μέσα στην δημοκρατική πολιτεία των Αθηνών.

D.P.N.I. ΡΩΣΣΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Συνέντευξη στην Χρυσή Αυγή, του Αρχηγού του DPNI, Αλεξάνδρου Μπέλοφ

Το τι συμβαίνει στην Ρωσσία αποτελεί σήμερα ένα μεγάλο ερωτηματικό για ολόκληρο τον κόσμο. Συχνά μεγάλοι τηλεοπτικοί σταθμοί και εφημερίδες παρουσιάζουν ρεπορτάζ και γράφουν άρθρα για τον μεγάλο γι' αυτούς κίνδυνο που αποτελεί η άνοδος του εθνικισμού στην μεγάλη αυτή χώρα, την Ρωσσία. Η Χρυσή Αυγή βρέθηκε στην Μόσχα καλεσμένη μαζί με το NPD σε ένα συνέδριο εθνικιστικών κινημάτων της Ρωσσίας. Το DPNI (Κίνημα Εναντίον της Λαθρομετανάστευσης), το οποίο ήταν ο διοργανωτής του διεθνούς συνεδρίου, είναι ένα σχετικά πρόσφατο εθνικιστικό κίνημα το οποίο έχει αρχηγό τον Αλέξανδρο Μπέλοφ. Ο Μπέλοφ υπήρξε εκπρόσωπος τύπου στην οργάνωση Παμιάτ του Δημητρίου Βασίλιεφ με μεγάλη δράση στη Ρωσσία μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Η ΠΑΜΙΑΤ αποτελεί έναν θρύλο κυριολεκτικά στην Ρωσσία και υπήρξε πρωτοπόρος στην αναγέννηση της εθνικής ιδέας σε μία χώρα, η οποία ευρίσκετο κάτω από την κομμουνιστική τυραννία για περισσότερα από 70 χρόνια. Ο Αλέξανδρος Μπέλοφ είχε την ευγένεια να παραχωρήσει την παρακάτω συνέντευξη για την εφημερίδα και το περιοδικό μας:

Αλέξανδρος Μπέλοφ - Συνέντευξη

Το DPNI ιδρύθηκε στις 10 Ιουλίου 2002 ως αντίδραση προς την εθνική βία εναντίον των ρώσσων από τους τουρκογενείς λαθρομετανάστες από τον νότιο Καύκασο. Έχει οργανώσει πάρα πολλές εκδηλώσεις ενάντια στην λαθρομετανάστευση σε όλη τη Ρωσσία. Αποκορύφωμα της πολιτικής του δραστηριότητας είναι η καθιέρωση μιας ετήσιας Ρωσσικής Παρέλασης στις 4 Νοεμβρίου στη Μόσχα στην οποία συμμετέχουν πολλές ρωσσικές εθνικές οργανώσεις και κόμματα. Το DPNI είναι το δυνατότερο εθνικιστικό κίνημα στη Ρωσσία σήμερα με δεκάδες χιλιάδες μέλη με παρουσία σε πάνω από 40 σημεία της χώρας. Το DPNI προσκάλεσε τη Χρυσή Αυγή σε μια συνάντηση στη Μόσχα στην οποία παραβρέθηκε και εκπρόσωπος του γερμανικού NPD με την προοπτική μιας πανευρωπαϊκής συνεργασίας όλων των εθνικο-λαϊκών κινημάτων. Στα πλαίσια αυτής της συνάντησης ο αρχηγός του DPNI απάντησε σε ερωτήσεις μας.

Αγαπητέ κύριε Μπέλοφ, αρχικά θα θέλαμε να μας πείτε λίγα λόγια για το DPNI.

Το DPNI έκλεισε φέτος τα 6 χρόνια τα οποία ομολογουμένως ήταν πολύ επιτυχημένα. Την ιδέα για τη δημιουργία αυτού του κινήματος την είχε ο αδελφός μου ο οποίος υπήρξε και ο ιδρυτής. Εγώ ξεκίνησα ενεργά τη συμμετοχή μου δύο μήνες μετά την ίδρυση με στόχο την βελτίωση της επικοινωνίας του κινήματος. Οι συνθήκες αρχικά ήταν πολύ δύσκολες. Ο ίδιος ο υπουργός εσωτερικών είχε δηλώσει τότε ότι ψάχνουμε αυτή την οργάνωση με σκοπό να την κλείσουμε. Αυτό το καλοκαίρι πραγματοποιήσαμε συνέδριο πολλών εθνικιστικών κομμάτων και οργανώσεων με σκοπό τη δημιουργία μέσω από αυτό το κίνημα, ενός συγχρόνου κόμματος το οποίο θα αντιπροσωπεύεται σε όλες τις περιοχές της Ρωσσίας. Είναι σημαντική η δημιουργία παντού οργανώσεων ώστε όταν ωριμάσουν οι συνθήκες να μπορέσουν να παρουσιαστούν πρωταγωνιστώντας στο πολιτικό γίγνεσθαι της Ρωσσίας.

Ο τίτλος σας "Κίνημα Ενάντια στην Λαθρομετανάστευση" δεν είναι περιοριστικός για το πολιτικό σας στίγμα;

Από την ημέρα που ιδρύθηκε το DPNI είχε έντονο λόγο ενάντια στην λαθρομετανάστευση. Οργανώσαμε και συντονίσαμε πολιτικά το αντιμεταναστευτικό αίσθημα του λαού. Σε αυτό οφείλεται ότι σε 6 χρόνια το πιο ισχυρό κίνημα στην Ρωσσία. Από τη στιγμή που το κίνημά μας θα μετατραπεί σε κόμμα και για να γίνει αυτό χρειαζόμαστε 50.000 υπογραφές, το όνομα του κόμματος θα είναι "Δημοκρατικό Κόμμα για το Εθνικό Συμφέρον". Πάντως η βάση της ιδεολογίας μας είναι αναμφισβήτητα ο εθνικισμός με κυρίαρχο σύνθημα "Η Ρωσσία για τους Ρώσσους".

Πως είδατε τα τελευταία γεγονότα στον Καύκασο;

Ήλθα πριν μία εβδομάδα από την Οσετία. Ο Καύκασος δεν πρόκειται να αποκτήσει σταθερότητα γιατί αυτή η σταθερότητα δεν υπάρχει στο πλάνο της λέσχης Bildenberg. Το πλάνο που έχει είναι να επικρατεί ένταση σε μια γεωπολιτική γραμμή που ξεκινά από το Κόσσοβο συνεχίζει στα Σκόπια, Γεωργία, Κουρδιστάν και σε άλλες ενδιάμεσες περιοχές ώστε να μπορέσει να διεισδύσει και να ελένξει υπερεθνικά όλη την περιοχή. Η ρωσσία σήμερα δεν παίζει παγκοσμίως σημαντικό ρόλο με αποτέλεσμα η ρωσσική κυβέρνηση να προσπαθεί να κρατήσει ισορροπία σε αυτήν την περιοχή. Την Ρωσσία συμφέρει η Αμπχαζία και η Οσσετία να είναι ανεξάρτητες αλλά αυτό μπορεί να γίνει παράδειγμα για ανεξαρτητοποίηση άλλων λαών εντός των ρωσσικών συνόρων όπως οι Τσετσένοι. Για να κρατήσει την Αμπχαζία και Οσετία η ρωσσική κυβέρνηση ρίχνει χρήματα και ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις αλλά δυστυχώς συνεχίζουν να φεύγουν οι ρώσσοι από αυτές τις περιοχές και την ίδια στιγμή αυξάνεται συνεχώς η εισβολή τουρκογενών μεταναστών και

του Ισλάμ. Δεν νομίζω ότι αυτή η κυβέρνηση σε αυτή τη κρίσιμη στιγμή θα μπορέσει να κρατήσει αυτές τις περιοχές. Ακόμη είμαι έντονα προβληματισμένος εάν αυτό που έγινε στην Γεωργία δεν ήταν στημένο γιατί αυτό είναι κάτι που εξυπηρετεί αυτή τη στιγμή τις ηγεσίες των ΗΠΑ αλλά και της Ρωσσίας. Παρουσιάζουν μια εικόνα διαφορετική για να ξεφορτωθούν εσωτερικά τους προβλήματα. Πιστεύω ότι το επόμενο βήμα θα είναι να εισέλθουν η Γεωργία και η Ουκρανία στο ΝΑΤΟ.

Ποιά η σχέση σας με την Ορθοδοξία;
Βαπτίστηκα στα 14 χρόνια μου αυτοβούλως και αυτό συντέλεσε πολύ στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς μου. Η επίσημη εκκλησία στην Ρωσσία συνεργάζεται και στηρίζει την κυβέρνηση. Εγώ πιστεύω ότι η εκκλησία πρέπει να είναι πιο κοντά στο λαό και η στάση της να είναι πιο έντονη ώστε να παίζει καθοριστικό ρόλο στην κοινωνία.

Όπως διαπίστωσα τις προηγούμενες ημέρες στην Μόσχα υπάρχει μια έντονη επίδραση του αμερικάνικου τρόπου ζωής.
Δεν μπορώ να πω ότι αυτός ο τρόπος ζωής είναι αποκλειστικά αμερικάνικος αλλά άλλες δυνάμεις κρύβονται από πίσω με σκοπό να διαλύσουν τη νεολαία μας. Στην Αμερική το 70%του λαού ξεκινά την ημέρα του με την προσευχή. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να παίρνουμε τα θετικά στοιχεία από κάθε έθνος. Στην Αμερική το θετικό στοιχείο είναι ότι το εθνικό τους συμφέρον είναι κυρίαρχο και εσωτερικά και απέναντι στα άλλα έθνη. Στην Ευρώπη αντιθέτως υπάρχει η τάση να κυριαρχεί το διεθνές έναντι του εθνικού συμφέροντος.

Πως βλέπεται την σχέση της Ελλάδας με την Ρωσσία;
Εδώ θα σας δώσω μία συμβουλή ότι κάθε λαός του κόσμου έτσι και ο ρωσσικός εμπνέεται από το παράδειγμα του ελληνικού πολιτισμού και αυτό είναι ένα πανίσχυρο όπλο που πρέπει να χρησιμοποιείτε ώστε να αυξάνετε την επιρροή σας. Στον σύγχρονο κόσμο η επικράτηση δεν γίνεται με στρατιωτικά μέσα αλλά πολιτισμικά ξεκινώντας ακόμα και από τα κινούμενα σχέδια που βλέπουν τα παιδιά, ύστερα από τα ενεργειακά αποθέματα της κάθε χώρας και τις διόδους τους αλλά και με τα χρήματα που διαφθείρουν τους πολιτικούς.

Ποιό θεωρείται το μεγαλύτερο πρόβλημα της Ρωσσίας σήμερα;
Το μεγαλύτερο πρόβλημα στην Ρωσσία σήμερα είναι η υπογεννητικότητα ενώ στην Ασία υπάρχει υπεργεννητικότητα. Μπορεί σήμερα να είμαστε δυνατοί και επικίνδυνοι αλλά σε μερικά χρόνια θα επικρατούν οι ξένοι από την Ασία.

Πως βλέπετε το μέλλον;
Πρέπει να δημιουργήσουμε το δικό μας πλάνο για το μέλλον. Αυτό πρέπει να γίνει συνείδηση σε όλους μας και μετά να το εφαρμόσουμε. Πιστεύω ότι υπάρχουν τρία σενάρια για το μέλλον. Το πρώτο είναι η επικράτηση της πολυπολιτισμικότητας η οποία θα επιφέρει την διάλυση των εθνών μας και την δημιουργία ενός κόσμου ενιαίου χωρίς πολιτισμό μόνο για να καταναλώνει. Το δεύτερο είναι η επικράτηση του Ισλάμ στην Ευρώπη μέσω της λαθρομετανάστευσης από τον ισλαμικό κόσμο αλλά και της υπεργεννητικότητας που έχουν. Εδώ ερχόμαστε στο δικό μας σενάριο που είναι μια πανευρωπαϊκή συνεργασία όλων των εθνών της ηπείρου. Αυτό όμως είναι δύσκολο και περίπλοκο γιατί πρέπει να κοιτάξουμε τα ενδιαφέροντα όλων των ευρωπαϊκών λαών ξεχωριστά. Αυτή η συνεργασία μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο αν βάλουμε στην άκρη κάποιους εθνικούς εγωισμούς και σταματήσει να πολεμά ο ένας ευρωπαϊκός λαός τον άλλο, αλλιώς θα αποτύχουμε.

«Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΓΙΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ»

Του Kevin Alfred Strom - National Vanguard 2003 U.S.A.

Σε παλαιότερο τεύχος του περιοδικού μας είχαμε δημοσιεύσει ένα άρθρο – ανάλυση για την κατάσταση στην Ρωσσία, από το οποίο και τα παρακάτω:

«Η Ρωσία αποτελεί το κλειδί για την Λευκή Επιβίωση. Ο αγώνας της για ζωή κατά της σιωνιστικής κατοχής είναι και δικός μας αγώνας. Και ο λαός της είναι πολύ πιο ενήμερος για την ύπαρξη αυτού του αγώνα απ' ότι οι Αμερικανοί. Το 1991, Ο Ρωσικός κομμουνισμός επρόκειτο να πέσει. Το μεγαλύτερο έθνος επί της γης, μια υπερδύναμη με απίστευτα μεγάλες ποσότητες αποθεμάτων και με έναν τεράστιο, υψηλού επιπέδου ευφυΐας, μορφωμένο Λευκό πληθυσμό, η Ρωσία ήταν έτοιμη να υποστεί τη δεύτερη μεγάλη αλλαγή, επανάσταση και εξάρθρωση της στον εικοστό αιώνα.

Η πρώτη καταστροφική επανάσταση έγινε το 1917, όταν οι κομμουνιστές υπό την ηγεσία των Εβραίων, δρώντας στο όνομα «του λαού» κατέκλεψαν τον εθνικό πλούτο για τον εαυτό τους σαν να ήταν ηγέτες του κράτους, και εξόντωσαν εκατομμύρια αντιφρονούντων ή αυτών που αποτελούσαν σημαντική απειλή του νέου καθεστώτος...

Το 1991 «βάφτισαν» τους εαυτούς τους ως «μεταρρυθμιστές» και «επενδυτές» με σκοπό «να βοηθήσουν την Ρωσία» από τις σημαντικές θέσεις που κατείχαν οι ίδιοι στο πολιτικό και οικονομικό γίγνεσθαι του Δυτικού κόσμου. Οι τεράστιες επιχειρήσεις, τα φυσικά αποθέματα, τα χημικά, τα ΜΜΕ, οι βιομηχανίες, ο «περιορισμός» του στρατού και άλλα πολλά, επρόκειτο να προσφερθούν προς πώληση, και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά τα διεθνή αρπακτικά του καπιταλισμού...»

Ο ΤΟΠΟΣ – Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Στην καρδιά της Ισπανίας, καμιά εβδομηνταριά χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Μαδρίτης, βρίσκεται το Τολέδο, η «Αυτοκρατορική πόλη», παλιά πρωτεύουσα της Ισπανίας, με 90 εκκλησίες και 18 μοναστήρια, με βαριά μεγαλοπρεπή μεσαιωνικά παλάτια, με στενούς δρόμους και με κεντρικό κορμό του το Αλκαζάρ (ή όπως το λένε οι Καστιλλιάνοι, «Αλκάθαρ»). Το Αλκαζάρ είναι ένα κάστρο που έκανε το Γάλλο συγγραφέα Μωρίς Μπαρρές, που το είχε επισκεφθεί κάμποσα χρόνια πριν, να γράψει ότι «είναι κατασκευασμένο μ' ένα ρυθμό βαρύ, σαν να διακηρύττω: δεν νοιάζομαι να φαίνομαι όμορφο. Μου φτάνει (να νοιώθω) ότι οι κακοί τρέμουν και οι καλοί νοιώθουν ασφάλεια». Αυτό το κτίριο είχε κριθεί κατάλληλο για να στεγάσει τη Στρατιωτική Ακαδημία Πεζικού της Ισπανίας. Άλλες στρατιωτικές μονάδες δεν υπήρχαν στο Τολέδο, εκτός από τις εγκαταστάσεις της βιομηχανίας όπλων και πυρομαχικών.

Υπήρχαν όμως αρκετά διαλεχτά στελέχη και, πάνω απ' όλους, ο Συνταγματάρχης Μοσκαρντό, Διοικητής της Κεντρικής Σχολής Ασκήσεων της Ακαδημίας. Στις 18 Ιουλίου 1936 ο Συνταγματάρχης Μοσκαρντό, μαθαίνοντας ότι ο Στρατός της Αφρικής έχει επαναστατήσει, καλεί τους αξιωματικούς του και τους ανακοινώνει: «Κύριοι, η επαρχία του Τολέδου ενώνεται από σήμερα με την Εθνική Εξέγερση»! Κάπως υπερβολική η έκφραση γιατί στην πραγματικότητα ο Μοσκαρντό δεν θα μπορούσε να στηρίζεται παρά μόνο στους ενόπλους άνδρες που διέθετε, δηλαδή κάπου 400 αξιωματικούς, λίγους ευέλπιδες και στρατιώτες, 625 περίπου αστυνομικούς και καμιά εκατοστή εθνικιστές του Τολέδου (από τους όποιους 60 ήταν φαλαγγίτες) που έτρεξαν να πιάσουν τα όπλα μέσα στο Αλκάθαρ. Αυτούς είχε, κάπου 1150 οπλισμένους.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μετά την έκρηξη της επαναστάσεως από τον Φράνκο στην Αφρική, όλη η περιοχή της επαρχίας Τολέδου, με μοναδική εξαίρεση το Αλκάθαρ, βρέθηκε γρήγορα στα χέρια των Ερυθρών. Άλλωστε κι ο Μοσκαρντό δεν είχε βιαστεί να κηρύξει το Στρατιωτικό νόμο, με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να συγκεντρώσει τα αποθέματα πυρομαχικών. Η Κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, όμως, επείγεται να πατήσει πόδι στο Αλκάθαρ. Υπάρχει ακόμα τις πρώτες μέρες τηλεφωνική επικοινωνία μεταξύ Μαδρίτης και Τολέδου. Στην αρχή ο υφυπουργός Ενόπλων Δυνάμεων του ζητάει να στείλει αμέσως στη Μαδρίτη τα αποθέματα πυρομαχικών. Ο Συνταγματάρχης για να κερδίσει χρόνο, ζητάει έγγραφο διαταγή. Νέες κυβερνητικές κλήσεις μένουν χωρίς αποτέλεσμα. Επεμβαίνει ο Κυβερνητικός στρατηγός Ρικέλμ:

- Θέλω να ξέρω αν μπορούμε να βασιστούμε

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ ΑΛΚΑΘΑΡ

ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΗΡΩΕΣ

Κάθε έθνος, κάθε Λαός, άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο, όλοι έχουν να δείξουν κάποιες ηρωικές σελίδες στις Ιστορίες τους. Σελίδες όμως με το επικό μεγαλείο του «Αλκαζάρ του Τολέδου», μόνο στην Ελληνική Ιστορία μπορούμε να συναντήσουμε. Οι ψυχρά λογικοί, οι υλιστές, οι υπολογιστές και μικρόψυχοι, τέτοιες εθνικές εξάρσεις σαν του Αλκαζάρ, τις χαρακτηρίζουν τρελές. Εμείς όμως οι Έλληνες, που μας δέρνει η ίδια ηρωική τρέλα, μπορούμε απόλυτα να νοιώσουμε τους Ισπανούς του Αλκαζάρ.

σε σας. Απαντήστε μου καθαρά.

- Για να υπερασπισθώ την Ισπανία, ναι. Για να την προδώσω, όχι.

- Καλώς. Παραδώστε τα πυρομαχικά και τα όπλα που βρίσκονται στα εργοστάσια.

- Δεν μπορώ να τα παραδώσω στην Ερυθρά μιλίτσια.

- Πολύ καλά. Θα έρθω εγώ να τα παραλάβω.

- Σύμφωνοι, Στρατηγέ μου!

Αλλά ένας πολίτης, ο υπουργός Λαϊκής Μορφώσεως, διαδέχεται τους στρατιωτικούς. Το ύφος του είναι μειλίχιο μέχρις εγκαρδιότητας:

- Εκπληρώσατε αυτό που υπαγορεύει η συνείδησή σας. Η καλή χειρονομία έγινε. Αλλά γιατί εξακολουθείτε, αφού δεν έχετε την παραμικρή ελπίδα να κρατηθείτε; Θα ήταν μια αφέλεια, μια παιδαριώδης συμπαθητική αφέλεια, συνταγματάρχα μου, και ίσως, υπό άλλας συνθήκας, αξία θαυμασμού. Αλλά υπό τας παρούσας όχι. Νομίζω ότι πρέπει να υποχωρήσετε.

Σε λίγο ο Στρατηγός Ρικέλμ ξανακούγεται στο ακουστικό δριμύτερος:

- Θα είσθε υπεύθυνος για την καταστροφή του Αλκαζάρ.

- Εκπληρώ το καθήκον μου ως Ισπανού, στρατηγέ μου.

- Έχω τάξει το πυροβολικό και τα τμήματα είναι έτοιμα. Έχω τα μέσα να σας συντρίψω. Είναι η τελευταία φορά που σας δίνω την ευκαιρία ν' αποφύγετε την αιματοχυσία. Αν δεν υποχωρήσετε, θα διατάξω αμέσως επίθεση.

- Ε! λοιπόν, θα το δούμε! Μπορείτε να επιτεθείτε όποτε θελήσετε.

Αυτά ελέχθησαν στις 19 Ιουλίου. Σε λίγες μέρες θ' αρχίσει η μάχη και, ταυτόχρονα, μια από τις μεγαλύτερες εποποιίες της Ιστορίας.

Η ΕΠΟΠΟΙΙΑ ΤΟΥ ΑΛΚΑΘΑΡ

Εκεί μέσα βρίσκονται κλεισμένοι, εκτός από τους 1.150 πολεμιστές που προαναφέραμε, 520 γυναίκες και 50 παιδιά. Έχουν καταφύγει προτιμώντας τους κινδύνους της πολιορκίας, από τα κομμουνιστικά μαχαίρια. Ο διατιθέμενος οπλισμός δεν είναι πολύ πλούσιος: 13 πολυβόλα, άλλα τόσα οπλοπολυβόλα, δύο μικρά πυροβόλα με ελάχιστα πυρομαχικά και 500 τουφέκια. Τέλος, ένα εκατομμύριο φυσίγγια, που μετεφέρθησαν με καμιόνια από τα εργοστάσια. Αυτά είναι όλα. Όσο για τα τρόφιμα... Αλλά ας αφήσουμε να μας τα πει καλύτερα ένας αυτόπτης μάρτυς. Ένας από τους ήρωες της εποποιίας, ο δημοδιδάσκαλος Μιγκουέλ Γκόμεθ Κασκαχάρες, που, σ' ένα απλό ημερολόγιο (που το χρωστάμε στον Καζαντζάκη*) αποτύπωσε τις καθημερινές αναμνήσεις του από τον αγώνα του ανάμεσα στους ελεύθερους πολιορκημένους του Αλκαζάρ:

22 Ιουλίου: Μπήκαμε μέσα, κλείσαμε τις πόρτες. Ο Συνταγματάρχης Μοσκαρντό έβγαλε διαταγή: «Παιδιά κουράγιο! Η τιμή της Ισπανίας είναι στα χέρια μας. Να μην παραδοθούμε! Θα 'ρθουν οι δικοί μας να μας ελευθερώσουν. Φανείτε παλικάρια. Ζήτω η Ισπανία!». Μετρηθήκαμε: 1.150 άντρες, 520 γυναίκες, 50 παιδιά, 97 άλογα, 27 μουλάρια. Η γυναίκα μου δεν πρόφτασε να έρθει. Καλύτερα! Καταγράψαμε τι έχουμε και τι δεν έχουμε: τουφέκια, κανόνια, πολεμοφόδια, τροφές, νερό... Βάλαμε τάξη. Κανονίσαμε που να κοιμούνται οι γυναίκες, που οι άντρες, που τ' άλογα και που τα μουλάρια. Ο Διοικητής κήρυξε το στρατιωτικό νόμο. Κατάσταση πολιορκίας. Πιάσαμε τις θέσεις μας.

24 Ιουλίου: Σπάσαμε μερικά μαγαζιά και πήραμε ό,τι φαγώσιμα βρήκαμε: ρύζι, μακαρόνια, όσπρια, λάδι, ελιές. Καφέ, ζάχαρη. Δόξα σοι ο Θεός! Πείνα δεν φοβόμαστε! Πόσες μέρες θα βαστάξει ή πολιορκία; Δέκα; Δεκαπέντε; Θα 'ρθουν οι δικοί μας να μας ελευθερώσουν. Το κανονίδι άρχισε. Οι κόκκινοι ταμπουρώθηκαν στ' αντικρινά σπίτια, έπιασαν την πλατεία, άρχισε το πανηγύρι! Ο Διοικητής μάς μοίρασε σε τάγματα. Το «τάγμα του Σεμπλόν» να σκάβει κάτω από τη γη λαγούμια, να ανατινάζει τις μίνες που θα μας βάζουν οι κόκκινοι. Το «τάγμα θανάτου» να κάνει εξόδους και να χυμάει να ανοίξει δρόμο... Εγώ γράφτηκα στο τάγμα αυτό. Λυπούμαι τη γυναίκα μου και το παιδί μου. Μα τι να κάνω; Ο Θεός βοηθός!

27 Ιουλίου: Σήμερα σκότωσαν το γιο του Συνταγματάρχη Μοσκαρντό.

(*) Ο Καζαντζάκης ουδέποτε υπήρξε κομμουνιστής. Απλά σε κάποια φάση της ζωής του συγκρούστηκε με την εκκλησία και η αριστερά τον ηρωοποίησε. Στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο ήταν ανταποκριτής της Κα-

θημερινής στην Ισπανία και έγραψε άρθρα όπου υμνούσε τον Φράνκο!

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ

Στις 23 Ιουλίου 1936, πρωί - πρωί, η ηρεμία βασιλεύει στο Αλκαζάρ. Περιμένουν όλοι τις πρώτες κανονιές, που δεν θα πρέπει ν' αργήσουν. Ένας αξιωματικός ειδοποιεί τον Συνταγματάρχη Μοσκαρντό, ότι τον ζητούν στο τηλέφωνο.

- Τι συμβαίνει;

- Νομίζω ότι πρόκειται για το γιο σας, το Λουδοβίκο.

Ο Συνταγματάρχης Μοσκαρντό είχε τρεις γιους. Ο ένας βρισκόταν στη Βαρκελώνη, οι δύο άλλοι βρισκόντουσαν στο Αλκαζάρ δύο μέρες πρωτύτερα μαζί με τη μητέρα τους. Ο Συνταγματάρχης προτίμησε να διώξει τη γυναίκα του

και τα παιδιά του από το κάστρο απ' όπου περίμενε το βέβαιο θάνατο, νομίζοντας ότι θα έβρισκαν τη σωτηρία τους στο Τολέδο. Δεν φανταζόταν ότι μια γυναίκα με δύο ανήλικα παιδιά θα μπορούσαν μέσα στην πόλη να βρίσκονται σε κίνδυνο. Δεν μπορούσε να φανταστεί ως που μπορούσε να φτάσει η κομμουνιστική κτηνωδία. Η γυναίκα και τα παιδιά του Μοσκαρντό πιάστηκαν απ' τους αριστερούς.

Κι αρχίζει ο περίφημος τηλεφωνικός διάλογος, που βρίσκεται σήμερα γραμμένος με χρυσά γράμματα στους τοίχους Μοσκαρντό μέσα στο Αλκαζάρ και που θα μείνει χαραγμένος παντοτινά στην Ιστορία για να διαιωνίζει τα αισθήματα της τιμής και του καθήκοντος εκείνων που ξέρουν πάντα να βάζουν πάνω απ' όλα την πατρίδα τους, καθώς επίσης και την απανθρωπιά των κομμουνιστών σε όλη της την έκταση:

- Εμπρός, εμπρός, εδώ ο αρχηγός της μιλίτσιας (Λαϊκής πολιτοφυλακής).

- Είσθε υπεύθυνος για όλα τα εγκλήματα που γίνονται. Σας δίνω διορία 10 λεπτά για να παραδοθείτε. Αν δεν το κάνετε, θα τουφεκίσουμε το γιο σας το Λουδοβίκο που τον έχουμε κρατούμενο.

- Το πιστεύω.

- Για να ξέρετε ότι σας λέω την αλήθεια, ο γιος σας, ο Λουδοβίκος, παίρνει το ακουστικό.

- Μπαμπά...

- Τι κάνεις, παιδί μου;

- Λένε πως θα με τουφεκίσουν, αν δεν παραδοθείς.

- Ε, λοιπόν, σύστησε την ψυχή σου στον Θεό και πέθανε σαν Πατριώτης.

- Σε φιλώ πολύ, μπαμπά!

- Σε φιλώ πολύ, παιδί μου!

Ο Αρχηγός της Μιλίτσιας ξαναπαίρνει το ακουστικό. Και ο Μοσκαρντό, με φωνή που διατηρείται σταθερή, του λέει:

- Μπορείτε να συντομέψετε τη διορία σας γιατί το Αλκαζάρ δεν θα παραδοθεί ποτέ!

Τα κομμουνιστικά τέρατα πραγματοποίησαν την απειλή τους. Ένα παιδί 17 ετών, ο Λουδοβίκος Μοσκαρντό, έπεφτε για την τιμή της Ισπανίας αισχρά δολοφονημένο. Σήμερα, βρίσκεται θαμμένο σε μια γωνία του Αλκαζάρ, δίπλα στον πατέρα του και τον άλλο αδελφό του που βρισκόταν στη Βαρκελώνη, όπου εκτελέστηκε κι αυτός από τα ερυθρά κτήνη. Ας ξαναγυρίσουμε όμως στο ημερολόγιο.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

29 Ιουλίου: Τρώμε καλά. Σφάζουμε τέσσερα άλογα κάθε μέρα. Και το κανονίδι το συνηθίσαμε. Μα έχουμε ένα μεγάλο καημό: Δεν ξέρουμε τι γίνονται οι δικοί μας. Που να βρίσκονται; Πότε θα φανούν; Έλεγαν πως θα πάρουν τη Μαδρίτη σε τέσσερις μέρες. Οι τέσσερις μέρες πέρασαν. Γιατί δεν την πήραν; Και ο Μιγκουέλ συμπληρώνει το ημερολόγιο του με προφορικές αφηγήσεις προς τον Καζαντζάκη που τον συνόδευσε λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση του Αλκάθαρ στα ερείπια: «αυτό ήταν το μεγαλύτερο μας μαρτύριο. Μας είχαν κόψει κάθε συγκοινωνία κι είχαν αφήσει μόνο το τηλέφωνο με τον κόκκινο διοικητή του Τολέδο, τον κακούργο Ταγματάρ-

χη Μπαρθέλλο. Αυτός κάθε μέρα δώσ' του και τηλεφωνούσε: «Παραδοθείτε! Παραδοθείτε!». Και μας έλεγε ένα σωρό ψευτιές για να μας τρομάξει. Πως τάχα οι δικοί μας σκόρπισαν, πως σκοτώθηκε ο Φράνκο και πως πνίγηκε η επανάσταση στο αίμα. Μα ο Μοσκαρντό φώναζε: «Δεν παραδίνομαι»! Κι έκλεινε το τηλέφωνο.

Λύσσαξαν οι κόκκινοι. Έφεραν από τη Μαδρίτη στρατό, τάνκς, αεροπλάνα. Έπεφτε βροχή το σίδερο. Ταμπουρώθηκαν σε όλα τα σπίτια γύρω μας, στοίβαξαν τσουβάλια, χώματα στα παράθυρα, στα μπαλκόνια, στις στέγες, κι άρχισαν να μας πυροβολούν. Είχαν ένα μεγάφωνο και φώναζαν: «Θα σας βγάλουμε τα μάτια, θα σας σουβλίσουμε στη φωτιά, θα ατιμάσουμε τις γυναίκες σας αν δεν παραδοθείτε!». Εμείς σωπαίναμε. «Υπομονή, λέγαμε, υπομονή... Σήμερα, αύριο θα προβάλλουν οι δικοί μας...». Μα οι μέρες περνούσαν κι οι δικοί μας δεν φαίνονταν... Κι έτσι μερικοί κιότεψαν. Μια μέρα, σε μιαν έφοδο που έκαμε το "τάγμα θανάτου", καμιά δεκαριά σύντροφοι το έσκασαν. Πήγαν με τους κόκκινους. Μας ντρόπιασαν...».

5 Αυγούστου: Όλο και μαζευόμαστε πιο μέσα. Παρατήσαμε τα κτίρια έξω από τα μουράγια και στριμωχθήκαμε πια όλοι στο κάστρο. Κατεβάσαμε στα υπόγεια τα γυναικόπαιδα. Είναι υγρασία, σκοτάδι κι οι τρύπες γιομάτες ποντικούς. Μα είναι ασφάλεια. Μας έκοψαν το ηλεκτρικό! Καίμε σε καντήλια το ξίγκι από τ' άλογα και τα μουλάρια, κι έτσι έχουμε λίγο φως. Δόξα σοι ο Θεός, η Βιβλιοθήκη ήταν γιομάτη χοντρά βιβλία μεγάλα, δεμένα, κι έτσι μπορέσαμε και φράζαμε τα παράθυρα. Όλα βολεύονται. Και χτες είχαμε μια μεγάλη επιτυχία. Ο Διοικητής φώναξε το «Τάγμα του Θανάτου»: «Παιδιά, μας είπε, ο άνθρωπος πρέπει να έχει το χειρότερο στο νου του και να είναι πάντα έτοιμος. Λοιπόν, μπορεί να βαστάξει, ακόμα πολλές μέρες η πολιορκία. Ας πάρουμε τα μέτρα μας. Έμαθα πως εδώ κοντά υπάρχει μια αποθήκη σταριού. Εμπρός, κάνετε το σταυρό σας. Επιχειρήσατε έξοδο απόψε. Θα σας δώσω έναν άνθρωπο να σας οδηγήσει. Και φέρτε, παιδιά, όσο στάρι μπορείτε!».

Ξεκινήσαμε μεσάνυχτα, σιγά - σιγά, μη μας πάρουν μυρωδιά οι κόκκινοι. Βρήκαμε την αποθήκη, μπήκαμε από μια τρύπα που είχαν ανοίξει τα κανόνια. Η αποθήκη ήταν γεμάτη από μεγάλα σακιά στάρι. Τα πήραμε στον ώμο. Κουβαλούσαμε ως τα ξημερώματα. Κι έχει ακόμα. Θα την αδειάσουμε όλη. Από ένα ξεροκόμματο ψωμί κρέμεται καμιά φορά κι η τιμή του ανθρώπου. Έχουμε στάρι μπόλικο. Στερεώθηκε η τιμή μας. Ζήτω η Ισπανία! Το πρόβλημα της τροφής απ' την πρώτη στιγμή ορθώθηκε πολύ σοβαρό. Έπρεπε να κρατηθούν στη ζωή 2.000 ψυχές. Και ο αρχικός εφοδιασμός ήταν περιορισμένος, 800 κιλά πατάτες, 1.200 κιλά φασόλια, 200 κιλά ρύζι, 100 κιλά σοκολάτα, 140 κουτιά συμπυκνωμένο γάλα, που διατέθηκε μόνο για τα μικρά παιδιά, και διάφορα άλλα τρόφιμα σε ανεπαρκείς ποσότητες, Για πόσον καιρό θα κρατούσαν όλα αυτά;

Στις 24 Ιουλίου, μια πρώτη έξοδος στην πόλη είχε σαν αποτέλεσμα τον εφοδιασμό των πολιορκημένων με δύο σακιά ρύζι ακόμα, άλλα τόσα φασόλια, ζάχαρη και αλάτι. Τίποτε άλλο. Πραγματικά η αποθήκη του σταριού ήταν θείο δώρο. Και προσθέτει ο Μιγκουέλ: «Είχαμε και τις χαρές μας. Δεν είναι αλήθεια αυτά που γράφουν οι εφημερίδες, πώς μέρα-νύκτα είμαστε κατσουφιασμένοι και δεν ακούστηκε ποτέ το γέλιο και ότι οι γυναίκες μας δεν έπαψαν ποτέ να θρηνούν. Είχαμε βέβαια και τέτοια, άνθρωποι είμαστε, ζόρι βλέπαμε, σύντροφοι μας σκοτώνονταν. Μα είχαμε και τις χαρές μας. Λέγαμε αστεία για να περάσει η ώρα, νοιώθαμε μεγάλη χαρά σαν ψηνόταν το φαΐ και τρώγαμε, κι ύστερα, όταν ανάβαμε το τσιγάρο μας και καπνίζαμε. Στην αρχή είχαμε κάμποσο καπνό. Μα σώθηκε ο αφιλότιμος και μια μέρα δεν είχαμε ούτε μια πρέζα. Μας έπιασε λύσσα. Και μια νύχτα επιχειρήσαμε έξοδο για να μπορέσουμε να σπάσουμε κανένα καπνοπωλείο να το αδειάσουμε. Κινδυ-

νεύαμε το πετσί μας για ένα τσιγάρο. Έτσι είναι ο άνθρωπος.

15 Αυγούστου: Ο Μιγκουέλ έχει ζωγραφίσει στο ημερολόγιο του με κόκκινο μολύβι ένα ήλιο με μεγάλες αχτίδες και στην άκρη κάθε αχτίδας έχει σημειώσει κι από μια πόλη: Λισσαβόνα. Μαδρίτη, Σεβίλλη, Μπούργκος, Βαρκελώνη. Και συμπληρώνει: «Τούτη ήταν μια μεγάλη χαρά. Θαρρώ η μεγαλύτερη. Ο ήλιος είναι το ραδιόφωνο. Μας είχαν κόψει κάθε επικοινωνία με τον κόσμο. Μήτε τηλέγραφο, μήτε ραδιόφωνο. Είμαστε λοιπόν απομονωμένοι από όλο τον κόσμο. Δεν ξέραμε τι γινόντουσαν οι δικοί μας. Σκάγαμε. Αυτή ήταν η πιο φοβερή πολιορκία.

Και ξαφνικά, μια μέρα, στις 15 Αυγούστου, με κάτι ηλεκτρικές στήλες που βρέθηκαν στη σχολή στο εργαστήρι της φυσικής, οι δυο μηχανικοί μας κατάφεραν να βάλουν σ' ενέργεια το ραδιόφωνο. Σμίξαμε πάλι μονομιάς με όλο τον κόσμο. Λύθηκε η πολιορκία. Ζήτω η Ισπανία! Μα ήταν μεγάλη η στενοχώρια μας που δεν μπορούσαμε να πάρουμε παρά μονάχα το σταθμό της Μαδρίτης.

Και τι δεν έλεγε: Ψευτιές! Ψευτιές! Πως οι επαναστάτες ξεπάστρεψαν χιλιάδες αθώους, πως άφηναν τους Μαροκινούς να κλέβουν, να ληστεύουν, να καίνε τα χωριά. Και πως το Αλκάθαρ παραδόθηκε και ιστορούσαν μάλιστα την παράδοση με όλες τις λεπτομέρειες: τώρα παραδόθηκε, πως βγήκαν έξω οι πολιορκημένοι πέντε - πέντε, χωρίς όπλα. Άλλοι από μας γελούσαν ακούγοντας τις ψευτιές, άλλοι βλαστημούσαν. «Σωπάστε βρε παιδιά! φώναξε κάποιος, δε παν να λεν ό,τι θέλουν: «Εμείς είμαστε εδώ και δεν θα παραδοθούμε! Εμπρός! Σήμερα είναι μεγάλη γιορτή της Παναγίας. Ας την γιορτάσουμε!». Στήσαμε χορό, αρχίσαμε το τραγούδι. Άλλοι θυμήθηκαν τα τροπάρια της Παναγίας κι άρχισαν να ψέλνουν. Πέρασαν δύο - τρεις μέρες, οι μηχανικοί μας δούλευαν.

17 Αυγούστου: Βράδυ. Όταν πια είχε ησυχάσει το κανονίδι, βγήκαμε το σταθμό της Λισσαβόνας. Φίλοι! φίλοι! Μάθαμε τότε τα πάντα. Καταλάβαμε τι είχε γίνει: Είχαμε πάρει τη Σεβίλλη, ανέβαινε ο Φράνκο απ' το Νότο, κατέβαινε ο Στρατηγός Μόλα από το Βορρά. Προχωρούσαν νικηφόροι. Πήραν το Μπανταχόθ, έσμιξαν οι δύο στρατοί και σε λίγο θα έκλειναν την άτιμη

τη Μαδρίτη στην τανάλια! «Αρίμπα Εσπάνια»!. αντιλάλησαν τα υπόγεια του Αλκάθαρ. «Αρίμπα Κρίστο ελ Ρέυ»! («Ζήτω η Ισπανία, ζήτω ο Βασιλιάς Χριστός). Κι αγκαλιαζόμαστε όλοι και κλαίγαμε από τη χαρά μας. Και οι γυναίκες άκουσαν, έτρεξαν από τα μαγειρεία, από τα πλυσταριά και στήσαμε τότε ένα χορό τρικούβερτο κι αρχίσαμε όλοι να τραγουδάμε τον «Ύμνο του Αλκάθαρ»:

Παιδιά της Ισπανίας, ας πολεμήσουμε με αντρεία. Για να σωθεί η Πατρίδα!
Προδότες και κακούργοι, που αρνιέστε τη θρησκεία. Οι μπόμπες σας κι οι σφαίρες ποτέ δεν θα γκρεμίσουν στα χώματα Αλκάθαρ

Γιατί είχαμε και τον ύμνο μας. Ένας σύντροφος μας είχε κάνει τα λόγια, ο Αλφρέδο Μαρτίνεθ Λεάλ. Κι ένας άλλος, ο Μαρτίν Χιλ, είχε βάλει τη μουσική.

ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΕΙΧΑΝ ΞΕΧΑΣΕΙ

Κι είχαμε κι άλλες χαρές, κι άλλες. Στις 22 Αυγούστου σηκώσαμε τα μάτια στον ουρανό και τι να δούμε: Σαν ένας άγγελος μας φάνηκε. Ένα δικό μας αεροπλάνο κατέβηκε σαν αστραπή από πάνω μας, μας έριξε ένα φάκελο κι έφυγε, πριν να προλάβουν να το ρίξουν οι κόκκινοι. Ο Στρατηγός Φράνκο έστελνε ένα γράμμα στο διοικητή μας, το Συνταγματάρχη Μοσκαρντό. Τι του έλεγε δεν ξέραμε. Μα την ημέρα εκείνη ο Μοσκαρντό, για πρώτη φορά ύστερα από το φόνο του γιου του, χαμογέλασε: ***«Παιδιά, μας***

είπε, ο θεός είναι μαζί μας! Ο Θεός είναι με την Ισπανία! Κουράγιο!».

Πήραμε κουράγιο. Τέτοιες ενθαρρυντικές επισκέψεις ξανάγιναν στις 27 Αυγούστου και στις 6 Σεπτεμβρίου. Εκτός από το μήνυμα του Φράνκο, η κάθε ρίψη είχε τρόφιμα και φάρμακα. Και συνεχίζει ο Μιγκουέλ: «Αρχίσαμε να εκδίδουμε και εφημερίδα στον πολύγραφο. Τη λέγαμε: «Το Αλκάθαρ». Το ραδιόφωνο που είχαμε ήταν πολύ αδύνατο. Που να τ' ακούσουν όλοι! Δημοσιεύαμε λοιπόν στην εφημεριδούλα μας όλα τα νέα. Δημοσιεύαμε διαγράμματα και χάρτες, που βρίσκεται ο Στρατός, πώς προχωρούσε. Η τελευταία σελίδα της εφημερίδας ήταν διασκεδαστική: γρίφοι, λογοπαίγνια, παιχνίδια, αστεία για να περνάει η ώρα.

27 Αυγούστου: Η μια στέρνα έσπασε από τις μπόμπες, χύθηκε το νερό. Την κάναμε νεκροταφείο. Σήμερα έθαψα το φίλο μου Αουρέγιο Μεντόθα. Ήταν βάρδια στον πύργο, μια οβίδα των 15,5 έπεσε κι ο φίλος μου, μαζί με δύο άλλους συντρόφους, έγινε κομμάτια. Τον μάζεψα σ' ένα χειραμάξι με το φτυάρι. Σηκώνουμε τους σκοτωμένους και τους σκεπάζουμε με χώμα. Άρχισαν πια και σαπίζουν και βρωμάνε. Μια γυναίκα χτες λιγοθύμησε. Και ο Μιγκουέλ συμπληρώνει: ***«Δεν είχαμε αρκετό χώμα να τους παραχώσουμε βαθιά. Έπειτα ήταν και πολλοί. Οι κόκκινοι είχαν φέρει τώρα μεγάλα κανόνια και μας έριχναν ακατάπαυστα. Το είχαν βάλει πείσμα να πατήσουν το Αλκάθαρ. Μας έριξαν χιλιάδες οβίδες. Ξέρω κι εγώ πόσες; Χιλιάδες. Και εμείς τι είχαμε για πυροβολικό; Ένα μικρό κανονάκι που το είχαμε στη βιβλιοθήκη. Μ' αυτό πολεμούσαμε. Κι' όταν έπαυε ο βομβαρδισμός και μας έκαναν έφοδο, πέφταμε απάνω τους με τα τουφέκια μας και μερικά μυδράλια...».***

Ποιο ήταν ακριβώς το πυροβολικό που χτυπούσε το Αλκαζάρ; Απ' την αρχή της πολιορκίας, οι κόκκινοι είχαν τάξει δύο πλήρεις πυροβολαρχίες. Στις 23 Ιουλίου οκτώ πυροβόλα (τέσσερα των 75 και τέσσερα των 105) άρχισαν να βάλλουν από απόσταση τριών χιλιομέτρων χωρίς σπουδαία αποτελέσματα. Στις 25 Ιουλίου απ' τα ξημερώματα δύο νέα πυροβόλα των 155 άρχισαν να σωριάζουν σε ερείπια τα εξωτερικά τείχη και τις πύλες. Το αποτέλεσμα ήταν μέσα από χαλάσματα να δημιουργηθεί καινούργιο οχύρωμα από τους σωρούς των ερειπίων. Ο βομβαρδισμός θα συνεχιστεί καθ' όλη τη διάρκεια της πολιορκίας. Οκτώ νέα κανόνια (πέντε των 155 και τρία των 75) ετάχθησαν σε απόσταση πέντε χιλιομέτρων. Εν συνόλω κάπου 100.000 βλήματα ρίχτηκαν πάνω στο Αλκαζάρ μέσα στις 68 μέρες που κράτησε η πολιορκία. Επί πλέον κάπου 2.000 βλήματα όλμων και 1.500 οπλοβομβίδες.

Αλλά το χειρότερο κακό έγινε από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς: 500 αεροπορικά βλήματα εξερράγησαν κατά τη διάρκεια 30 αεροπορικών επιθέσεων. Ας αφήσουμε όμως τον Μιγκουέλ να μας διηγηθεί εν συνεχεία: «Όπως είπαμε, όταν η νύχτα ήταν σκοτεινή, βγαίναμε κρυφά έξω και παίρναμε στάρι, καπνό, ό,τι βρίσκαμε. Μα οι κόκκινοι το πήραν μυρωδιά και έβαλαν δυνατούς προβολείς κι όλη νύχτα έριχναν στο Αλκάθαρ εκτυφλωτική λάμψη. Έλαμπε το Αλκάθαρ όλη νύχτα κατάφωτο. Που να ξεμυτίσουμε πια! Μα ας είναι καλά. Δεν είχαμε πια ξίγκι από τ' άλογα κι απ' τα μουλάρια και τα καντήλια μας έσβηναν. Με τους προβολείς αυτούς φωτιζόμαστε, επί τέλους, κι εμείς τη νύχτα. Με το φως αυτό οι γυναίκες μας κοπάνιζαν, σε

μεγάλα γουδιά με κομμάτια οβίδες το στάρι.

Ώσπου ένας επιτήδειος εργάτης που ήταν μαζί μας κατάφερε μ' ένα μοτεράκι αυτοκινήτου να φτιάσει ηλεκτρικό μύλο. Και έτσι οι κακομοίρες, οι γυναίκες αλάφρωσαν λίγο. Και μήπως αναπαύτηκαν μια στιγμή οι φουκαριάρες; Αυτές μαγείρευαν, ζύμωναν, φούρνιζαν. Αυτές έπλεναν τα πιάτα, τα ρούχα. Σκούπιζαν, μας μπάλωναν, έκαναν τις νοσοκόμες. Υπέφεραν κι αυτές σαν άντρες. Τέτοιες είναι οι Σπανιόλες. Έρωτας λέει, τραγούδια, ξεγνοιασιά, καστανιέτες! Ποιος το λέει αυτό, που να τον πάρει ο διάολος; Η Σπανιόλα είναι μητέρα, θεριό και συντρόφισσα του άντρας της, σοβαρή, πιστή και κάθεται και φυλάει στο κατώι σα σκύλα.

<u>29 Αυγούστου:</u> Το ραδιόφωνο μάς έφερε σήμερα μια μεγάλη είδηση. Το σύνταγμα τον στρατηγού Γιαγκούε προχωράει προς το Τολέδο. Οι κόκκινοι νικήθηκαν κατά κράτος. Στην τελευταία μάχη 200 κόκκινοι σκοτώθηκαν, 1.000 πληγώθηκαν, έπεσαν στα χέρια μας πέντε κανόνια, τρία μυδραλιοβόλα, ένα τανκ. Ο Γιαγκούε προχωρά ακάθεκτος. Σε λίγο το Τολέδο θα είναι δικό μας! Κλαίγαμε από τη χαρά. Φωνάζαμε σαν τρελοί: «Ζήτω ή Ισπανία! Ζήτω ο Χριστός!». Δεν κοιμηθήκαμε όλη τη νύκτα από τη χαρά μας. Το πρωί κοιτάζαμε προς τη Δύση να φανεί ο Γιαγκούε με το στρατό του πέρα προς το Νότο. Τίποτα!

ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΔΙΑΨΕΥΔΟΝΤΑΙ

Τίποτα εκείνη την ήμερα. Μήτε την άλλη, μήτε την παρ' άλλη. Ύστερα από την ελπίδα άρχισε η καρδιά να κουράζεται. Είχαμε κιόλας αδυνατίσει από την κακοπέραση, τις αγρυπνίες, τους τρόμους. Τρεις σύντροφοι μας τρελάθηκαν. Πολλοί πάθαιναν ξαφνικά νευρική κρίση κι έμπηγαν τα γέλια χωρίς λόγο. Κι όμως κρατούσαμε κι ας μας είχαν ζώσει από παντού. Κι ας γκρεμιζόταν κάθε μέρα από ένα κομμάτι του Αλκάθαρ. Οι κόκκινοι περίμεναν κάθε στιγμή πως θα παραδοθούμε. Μας περικύκλωναν σα λυσσασμένα σκυλιά. Ερχόταν ο Αθάνια να μας δει να πεθάνουμε... Ερχόταν ο Λάργκο Καμπαλλέρο. Ερχόταν η Μαργαρίτα Νέλκεν κι η Πασιονάρια .Μα που να πέσουμε! Βαστούσαμε την ψυχή μας με τα δόντια. «Κρατάτε καλά! Έρχονται οι δικοί μας να μας ελευθερώσουν».

Στις 8 Σεπτεμβρίου ένας δημοκρατικός αξιωματικός ζήτησε με το μεγάφωνο μια συνέντευξη με το συνταγματάρχη Μοσκαρντό για να του κοινοποιήσει μια ενδιαφέρουσα ανακοίνωση. Ο συνταγματάρχης δέχτηκε και του όρισε την επομένη. Ήταν ο ταγματάρχης πεζικού Βικέντιος Ρόχο (Ρόχο ισπανικά σημαίνει κόκκινος). Παρά το όνομα του, δεν επρόκειτο περί κομμουνιστή. Υπήρξε καθηγητής τακτικής στην Ακαδημία Πεζικού και απολάμβανε μεγάλης εκτιμήσεως στο Στράτευμα. Αργότερα εξελίχθη σε Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου του Κυβερνητικού Στρατού. Είχε όμως μπλεχτεί μέσα στη δημοκρατοκομμουνιστική παράταξη και δεν ήταν εύκολο να ξεφύγει. Τον οδήγησαν με μαντήλι στα μάτια στο γραφείο του συνταγματάρχου, κι όταν βρέθηκε μόνος κατά πρόσωπο με τον τελευταίο, δεν μπόρεσε να κυριαρχήσει στο φόβο του.

- Ησυχάστε, τον λέει ο Μοσκαρντό, βρισκόσαστε ανάμεσα σε «καμπαλλέρος» (Ιππότες). Άντρες με τιμή. Τίποτα δεν πρόκειται να σας συμβεί. Τι νέα μας φέρνετε;

Ο Ρόχο πρότεινε ένα χαρτί. Ο Μοσκαρντό διάβασε το ακόλουθο κείμενο:

1) Πλήρης εγγύηση για όσους βρίσκονται στο Αλκαζάρ.

2) Άμεσος απελευθέρωση όλων των γυναικών των παιδιών και των ανδρών ηλικίας κάτω των 16 ετών.

3) Όλοι οι άλλοι θα παραδοθούν στο δικαστήριο, για να κρίνει το βαθμό της ενοχής τους.

Ο συνταγματάρχης, χωρίς να διστάσει. υπαγόρευσε την ακόλουθη απάντηση.

«Πληροφορηθείς τους όρους τους οποίους προτείνει η Επιτροπή Αμύνης του Τολέδου δια την παράδοση του Αλκαζάρ, έχω την υπέρτατη ευχαρίστηση να σας γνωστοποιήσω, ότι από τον τελευταίο στρατιώτη ως τον Αρχηγό που υπογράφει, όλοι απορρίπτουν αυτούς τους όρους και ότι η Υπεράσπιση του Αλκαζάρ καθώς και της Ισπανικής Αξιοπρέπειας θα κρατήσει μέχρις εσχάτων». Οι δυο άντρες σηκώθηκαν. Ο Μοσκαρντό τότε προσθέτει ακόμα μια φράση, που έμελλε να χαρακτηριστεί ως ιστορική:

- Για να καταλάβετε το Αλκάθαρ πρέπει να 'ρθείτε να το πάρετε. Δεν θα υποταχθεί παρά μόνο στην Δύναμη. Όλοι μας εδώ είμαστε

αποφασισμένοι να προτιμήσουμε να γίνει αυτός ο τόπος νεκροταφείο παρά να μεταβληθεί σε κοπροστάσιο.

Η συνέντευξη τελείωσε. Ο Μοσκαρντό καλεί τότε τους αξιωματικούς του στο γραφείο του. Και σε λίγη ώρα δεν υπήρχαν παρά μόνο φίλοι και συνάδελφοι που μιλούσαν σαν να μην τους χώριζε ο εμφύλιος πόλεμος. Συζήτησαν με εγκαρδιότητα. Ο ταγματάρχης Ρόχο μοίρασε τα τσιγάρα του. Μέσα σε αυτή τη σχεδόν αδελφική ατμόσφαιρα κάποιος άφησε να του ξεφύγει η φράση:

- «Μείνετε μαζί μας, κύριε ταγματάρχα!».

Και, καθώς γράφει ο Μοσκαρντό, ο Ρόχο απήντησε:

- Ναι, θα έμενα. Αλλά δεν έχω αρκετό θάρρος για να θυσιάσω τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Αν μείνω, απόψε κιόλας θα βρίσκονται δολοφονημένοι στη Μαδρίτη. Έφυγε κάτω απ' τις κραυγές «Ζήτω η Ισπανία». Πριν φύγει ο Ρόχο, ο Μοσκαρντό επωφελήθηκε της ευκαιρίας να του ζητήσει μια χάρη. Οι πολιορκημένοι ήσαν χωρίς ιερέα και για τους Καθολικούς Ισπανούς η εκπλήρωση των θρησκευτικών καθηκόντων είναι θέμα ζωτικής σημασίας. Ζήτησε λοιπόν να του στείλουν έναν παπά κι όπως θα δούμε οι Δημοκρατικοί δεν έχασαν την ευκαιρία να επωφεληθούν από την αίτηση του Μοσκαρντό για να επεκτείνουν τις ψυχολογικές τους πιέσεις. Ο Μιγκουέλ τις επόμενες ήμερες γράφει στο ημερολόγιο του:

13 Σεπτεμβρίου: Τρόμος.
14 Σεπτεμβρίου: Τρόμος.
15 Σεπτεμβρίου: Τρόμος.
16 Σεπτεμβρίου: Τρόμος.
17 Σεπτεμβρίου: Τρόμος.

Η ΑΝΑΤΙΝΑΞΗ

Ακούγαμε πια μέρα-νύκτα γκρίτς! γκρίτς! γκρίτς! Το θάνατο να τρυπάει το γρανίτη από κάτω μας και να ξηλώνει: Είχαν έρθει μιναδόροι από την Αστουρία και άρχισαν να τρυπούν το βράχο, να κάνουν λαγούμια και να ξηλώνουν. Μέρα-νύκτα ακούγαμε τις μηχανές που τρυπούσαν να γρατζουνίζουν το βράχο, να κάνουν λαγούμι και να ξηλώνουν. Όταν πια θα 'φταναν κάτω απ' τα πόδια μας θα σώριαζαν δυναμίτη, θα του έβαζαν φωτιά και θ' ανατίναζαν στον αέρα το κάστρο κι εμάς όλους μαζί! Νοιώθαμε ότι έφτασε πια η τελευταία μας ώρα.

18 Σεπτεμβρίου: Τη νύκτα ακούστηκαν σάλπιγγες στο Τολέδο. Το μεγάφωνο άρχισε να φωνάζει: «Όλος ο πληθυσμός του Τολέδο να φύγει αμέσως! Να βγει έξω από τα τείχη! Κίνδυνος - Θάνατος!». Οι κάτοικοι τρέχουν έξω στον κάμπο. Πιάνουν τον αντικρινό λόφο. Έκανε κρύο όλη νύχτα, φυσούσε αγέρας, και όλοι, γυναίκες κι άντρες, έτρεχαν μακριά απ' το Τολέδο. Ήξεραν πώς σε λίγες ώρες θα ανατιναχθεί στον αέρα. Τα μεσάνυχτα οι κόκκινοι τηλεφωνούν στο Συνταγματάρχη: «Η μίνα τελείωσε, σωριάσαμε εφτά τόνους εκρηκτικές ύλες. Ένα κουμπί να πατήσουμε, θ' ανατιναχτείτε στον αγέρα. Παραδοθείτε.». Καμιά απάντηση. Ο Μοσκαρντό έκλεισε το τηλέφωνο. Όλοι όρθιοι, χλωμοί, με σηκωμένες τις τρίχες, ακούγαμε από κάτω μας τις μηχανές να τρυπούν ακόμα και περιμέναμε. Κανένας δε μιλούσε, κανένας δεν έκλαιγε. Όλοι αμίλητοι, ακίνητοι, κίτρινοι σαν πεθαμένοι, στεκόμαστε και περιμέναμε. Στις εφτά το πρωί, ένας εργάτης πάτησε το ηλεκτρικό κουμπί, πήρε φωτιά το φυτίλι! Τρομαχτικός σεισμός ακούστηκε, άνοιξε η γη, όλο το Τολέδο κουνήθηκε, μια κολώνα φωτιά και καπνός τινάχτηκε στον ουρανό.

Τεράστια κομμάτια φρούριο κατρακύλησαν ως την πόλη, ο Νοτιοδυτικός, μεγάλος πύργος σκορπίστηκε κομμάτια. Όλο το Αλκάθαρ πλάνταξε μες στους καπνούς. Πέρασε ένα τέταρτο, πέρασε μισή ώρα. Μια ώρα. Τι απόγιναν οι πολιορκούμενοι; Κανένας δε φαινόταν πίσω απ' τους καπνούς. Οι κόκκινοι, με εφ' όπλου λόγχη, με χειροβομβίδες πήραν επιτέλους την απόφα-

ση και όρμισαν στο κάστρο. Ήταν σίγουροι πως όλοι μας είχαμε πια θαφτεί κάτω από τα ερείπια. Ακόμη κανένας δεν είχε προβάλει από τη γη... Οι κόκκινοι πηδούν τα χαντάκια, που είχαν ανοιχτεί, καβαλούν τα κοτρόνια, φτάνουν στη μεγάλη αυλή. Σταματούν. Νομίζεις πώς ξαφνικά τους είχε κυριέψει μυστηριώδης φόβος. Κοίταζαν προς τα υπόγεια με γουρλωμένα μάτια και δεν προχωρούσαν. «Εμπρός σύντροφοι! φωνάζει κάποιος γελώντας. Τώρα θα προβάλουν τα φαντάσματα!». Δεν είχε ακόμα τελειώσει το λόγο του και μια χειροβομβίδα σκάζει. Κι άλλη μία, κι άλλη, βροχή απάνω στους κόκκινους.

Τα φαντάσματα είχαν ξεπεταχτεί από τη γη. «Ζήτω η Ισπανία! φωνάζαμε. Ζήτω ο Χριστός!». Πιαστήκαμε σώμα με σώμα. Εμείς είχαμε πια φρενιάσει. Χαρά που σωθήκαμε, λύσσα να εξοντώσουμε τους άτιμους, κάναμε σαν τρελοί... Οι κόκκινοι δεν μπόρεσαν να βαστάξουν. Άρχισαν να κατρακυλούν απ' το κάστρο. Είχαν καρφώσει το κόκκινο κουρέλι τους στο πύργο μας, το ρίξαμε κάτω. Όλοι, άντρες, γυναίκες, παιδιά φωνάζαμε κι βγάζαμε αφρούς από τα στόματα μας. Εσπάνια! Εσπάνια! Εσπάνια! Αρχίσαμε να χορεύουμε και να τραγουδάμε. Είμαστε τρελοί! Αγκαλιαζόμαστε, πιάναμε ο ένας τον άλλο, δεν πιστεύαμε πως ήμαστε ζωντανοί.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΠΑΠΑΣ

Τις μέρες εκείνες έφτασε από τη Μαδρίτη ο παπάς, ο Καμαράσα. Τον έστειλαν οι κόκκινοι. Έκαμε τη λειτουργία, κρατούσε το Σταυρωμένο στο χέρι και φώναζε: «Παραδοθείτε! Ανάθεμα σε όποιον αντιστέκεται στο νόμο!». Στράφηκε στις γυναίκες που έτρεμαν: «Όλες θα πάτε στην Κόλαση αν δεν παραδοθείτε! Λυπηθείτε τις ψυχές σας!». Οι γυναίκες έκλαιγαν. Δύο παιδιά που είχαν γεννηθεί τα βάφτισε, δύο γέροι που είχαν πεθάνει τους έψαλε, το νεκρώσιμο. Κι υστέρα τον διώξαμε. «Θα πάτε στην Κόλαση!» φώναξε ο καταραμένος φεύγοντας. **«Θα πάτε στην Κόλαση!». Αρίμπα Εσπάνια! του φωνάζαμε εμείς από πάνω.**

Ο Δον Ενρίκε Βαζκέθ Καμαράσα του Μητροπολιτικού Ναού της Μαδρίτης ήταν γνωστός σ' όλη την Ισπανία για τη μόρφωση του, τους λεπτούς του τρόπους και τη ρητορική του δεινότητα. Κι όμως κατόρθωσε να τη γλιτώσει τη στιγμή που 12 Επίσκοποι, 383 καλόγριες, 5.255 ιερείς και 2.492 καλόγεροι είχαν κατακρεουργηθεί από τους κόκκινους φονιάδες. Τη γλίτωσε γιατί δέχτηκε να παίξει το παιχνίδι τους και να γίνει το πιστό όργανο των άθεων κομμουνιστών. Πριν αρχίσει τα καθήκοντα του ανάμεσα στους πολιορκημένους, είχε ιδιαίτερη συζήτηση με το Μοσκαρντό και εις μάτην προσπάθησε να τον πείσει να παραδώσει το Αλκαζάρ. Σαν τελευταίο επιχείρημα ανέφερε τις γυναίκες και τα παιδιά του Αλκάθαρ. Τότε ο Μοσκαρντό κάλεσε ένα στρατιώτη και του είπε:

- Πήγαινε φέρε μου μια γυναίκα. Την πρώτη που θα βρεις.

Σε λίγο μια από τις πολιορκημένες μπαίνει στο γραφείο και ο Συνταγματάρχης παρακαλεί τον Καμαράσα ν' απευθυνθεί σ' αυτήν. Ο παπάς επιστρατεύοντας όλη του την ευφράδεια της δηλώνει ότι «Η Κυβέρνηση της Μαδρίτης εγγυάται για τη ζωή όλων των πολιτών που θα βγούνε σήμερα από το Αλκάθαρ. Αν αρνηθούν όμως, όλοι οι πολιορκημένοι θα εκτελεσθούν, εφ' όσον, άλλωστε, δεν θαφτούν κάτω από τα ερείπια». Η γυναίκα αφού τον άκουσε χωρίς να τον διακόψει, στο τέλος του απαντά: «Αν είναι θέλημα Θεού θα σωθούμε. Οι γυναίκες τον Αλκάθαρ δε θα εγκαταλείψουν το φρούριο. Κι αν όλοι οι άντρες σκοτωθούν αυτές θα πάρουν τα όπλα»! Δύο μέρες αργότερα έγινε καινούργια προσπάθεια των Δημοκρατικών για να μεταπείσουν τους πολιορκημένους. Αυτή τη φορά επιστράτευσαν το διπλωματικό σώμα. Ο πρε-

σβευτής της Χιλής ζητούσε να παρουσιαστεί στον συνταγματάρχη. Ο Μοσκαρντό αρνήθηκε να τον δεχτεί και του παρήγγειλε τα εξής: «Ο διπλωματικός αντιπρόσωπος μπορεί να κοινοποιήσει τις προθέσεις του στην Κυβέρνηση του Μπούργκος, γιατί αυτό το φρούριο δεν δέχεται διαταγές από πουθενά αλλού».

Η ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΜΙΓΚΟΥΕΛ

Και συνεχίζει ο Μιγκουέλ: Οι κόκκινοι είχαν πια λυσσάξει: **«Να τους κάψετε ζωντανούς! Να χύσετε βενζίνη στους τοίχους και να τους δώσετε φωτιά. Το Αλκάθαρ είναι ανάγκη να πέσει αμέσως!»** τηλεφωνούν από τη Μαδρίτη στον κόκκινο διοικητή του Τολέδο. Έρχεται από τη Μαδρίτη ο κόκκινος στρατηγός Ασένιο, δίνει διαταγές. Φορτώνουν οι πυροσβέστες τα καμιόνια τους βενζίνα, αραδιάζονται στην πλατεία Θανκόβερ.

19 Σεπτεμβρίου: Πρωί-πρωί σκυμμένοι από το κάστρο βλέπουμε τους πυροσβέστες να τρέχουν κρατώντας τους σωλήνες για να εκσφενδονίσουν τη βενζίνα. «Θα μας κάψουν οι κακούργοι!» μουρμουρίσαμε με τρόμο. Άρχισε κι όλας η βενζίνη να περιχύνει το κάστρο. Ήμαστε χαμένοι. Και τότε, από ένα παράθυρο πήδησε ένας νέος. Δε θα 'ταν πάνω από είκοσι χρονών. Κρατούσε μονάχα ένα περίστροφο στο χέρι. Χύθηκε, άρπαξε τους σωλήνες, τους γύρισε προς το Σάντα Κρούθ όπου ήταν οχυρωμένοι οι κόκκινοι. Ο νέος πέφτει κάτω, χιλιοτρύπητος από τις σφαίρες.

20 Σεπτεμβρίου: Ξανάρχισε το κανονίδι και το τουφεκίδι. Οι κόκκινοι όρμησαν με χειροβομβίδες με τενεκέδες βενζίνα, μας βάζουν ολούθε φωτιά. Εμείς τη σβήσαμε αμέσως. Καρφώνουν την αιματηρή σημαία τους στα μουράγια μας, εμείς τη ρίχνουμε κάτω. Αυτό συνεχίζεται και τη νύχτα. Όσοι κόκκινοι μπήκαν στο Αλκαζάρ, δεν ξαναβγήκαν ζωντανοί. Το μακελειό συνεχίστηκε και τη νύχτα. Τι λύσσα που έχουν οι άτιμοι!

21 Σεπτεμβρίου: Τρία αεροπλάνα πέρασαν από κάνω μας. Δικά μας! Μας έριξαν τρόφιμα κι ένα γράμμα: «Κουράγιο παιδιά! Ο Στρατηγός Βαρέλα ζυγώνει. Κρατάτε καλά!». Από τους τέσσερις πύργους τον Αλκάθαρ ένας μονάχα είχε απομείνει ακόμα όρθιος. Πέφτει σήμερα κι αυτός. Όλα γκρεμίστηκαν γύρω μας. Μαζευτήκαμε στα υπόγεια. Η πείνα είχε αρχίσει τώρα εδώ και μέρες. Δε σφάζουμε πια τέσσερα άλογα την ημέρα. Μονάχα ένα. Έχουμε μείνει χίλιοι οχτακόσιοι άνθρωποι. Παίρνει καθένας ένα κομμάτι λασπόψωμο την ημέρα και μισό λίτρο βρώμικο νερό. Και δεν φτάνουν αυτά. Άρχισαν και πάλι κάτω από τα πόδια μας... γκρίτς! γκρίτς!. Οι μηχανές να τρυπούν το βράχο! Μας βάζουν καινούργια μίνα. «Μη φοβάστε»! μας λέει ο Συνταγματάρχης Μοσκαρντό. «Μη φοβάστε ο Θεός είναι μαζί μας!».

25 Σεπτεμβρίου: Σήμερα σείστηκε πάλι η γη. Έβαλαν καινούργια μίνα. Όσοι τοίχοι απόμειναν ακόμα όρθιοι, γκρεμίστηκαν. Ο λάκκος που άνοιξε η έκρηξη είχε εκατό μέτρα διάμετρο κι εβδομήντα μέτρα βάθος. Ορμούν ευθύς τα τάνκς να κάνουν κατοχή στο κάστρο. Έφταναν πια, έμπαιναν μέσα στο Αλκάθαρ, όταν ξαφνικά κάτω από τη γη τινάχτηκαν πάλι τα φαντάσματα. Εμείς! Εμείς ολοζώντανοι! «Ακόμα ζουν!» φώναξαν οι κόκκινοι με τρόμο. Πιαστήκαμε πάλι, τους γκρεμίσαμε πάλι, βάλαμε βάρδιες και περιμέναμε γονατιστοί με τα τουφέκια. Η υπόλοιπη μέρα πέρασε σιωπηλή. Μήτε μια τουφεκιά. Τι τρέχει; «Κάτι καινούργιο μας σκαρώνουν οι κακούργοι!» συλλογιζόμαστε, μα δε μιλούσαμε. Περιμέναμε.

Τη νύχτα ξέσπασε φοβερή μπόρα. Μέσα στο σκοτάδι και στη βροχή κατεβήκαμε καμιά δεκαριά στην πόλη να βρούμε κάτι φαγώσιμο, ένα κουτί σαρδέλες, τσιγάρα. Ανοίξαμε δύο μαγαζιά, φορτωθήκαμε. Γυρίσαμε πίσω. Κανένας κόκκινος. Οι δρόμοι έρημοι, τα σπίτια σφαλιστά, χωρίς φως! «Κάτι τρέχει, παιδιά, είπαμε στους συντρόφους μας. Κανένας να μην κοιμηθεί!». Η αποτυχία των αποτελεσμάτων των εκρήξεων δεν πρέπει ν' αποδοθεί σε κανένα θαύμα. Ο συνταγματάρχης Μοσκαρντό είχε αναθέσει στον υπολοχαγό του μηχανικού Μπαρμπέρ να βρίσκεται σε συνεχή επιτήρηση της προόδου της υπονόμου και να εντοπίζει τα σημεία που έφτανε. Έτσι οι ύποπτες περιοχές άδειαζαν από τους πολιορκημένους, που φρόντιζαν να βρίσκονται ασφαλισμένοι σε άλλα σημεία του φρουρίου τις ώρες των εκρήξεων. Λίγα δε λεπτά μετά από τις εκρήξεις των υπονόμων, αντηχούσε η διαταγή: «Όλοι όρθιοι κι ο καθένας να πιάσει τη θέση του».

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

26 Σεπτεμβρίου: Το πρωί είδαμε στο λόφο Αλιχάρες τα μεγάλα κανόνια να μη έχουν πια τα στόματα τους γυρισμένα καταπάνω μας. Τα είχαν γυρίσει κατά τη Δύση. «Φτάνουν οι δικοί μας!» φώναξε ένας αξιωματικός «Κοιτάτε! Γύρισαν τα κανόνια τους δυτικά! Έρχονται οι δικοί μας, παιδιά!». Κατά το δειλινό, έτσι που στεκόμαστε, όρθιοι αμίλητοι, με τα μάτια στυλωμένα προς τη Δύση, είδαμε να ξεπροβαίνει ο στρατός μας. Η εθνική σημαία μας, τ' αδέρφια μας! Η σωτηρία! Κάναμε σινιάλα, μας έκαναν. Μπαίνει ο στρατός μας στο Τολέδο, ο ίδιος ο στρατηγός Βαρέλα τον οδηγεί.

27 Σεπτεμβρίου: Οι κόκκινοι έχουν φύγει από' το Τολέδο αλλά οι πιο φανατικοί έμειναν. Παραμονεύουν πίσω απ' τα παράθυρα, σηκώνουν οδοφράγματα στους δρόμους. Σε λίγο ο πόλεμος άναψε από σπίτι σε σπίτι, από δρόμο σε δρόμο. Χίλιοι κόκκινοι σκοτώθηκαν. Οι άλλοι έφυγαν τρέχοντας για τη Μαδρίτη.

Στις 9 το βράδυ ο εθνικός στρατός μας ανέβηκε στο Αλκάθαρ. Πηδούν τα χαλάσματα, σκαρφαλώνουν στους γκρεμισμένους τοίχους, φθάνουν στη μεγάλη αυλή. Και τότε προβάλαμε εμείς από τα υπόγεια. Ανεβήκαμε όλοι: χωροφύλακες, στρατιώτες, ευέλπιδες, μαθητές της Γυμναστικής Σχολής, εργάτες, παιδιά, γυναίκες, πέντε μουλάρια που είχαν ακόμα απομείνει κι ένα άλογο, το τελευταίο. Όλοι οι πολιορκημένοι του Αλκάθαρ.

Ο Συνταγματάρχης Μοσκαρντό, μέσα στη μεγάλη αυλή προχώρησε στο στρατηγό Βαρέλα. Στάθηκε μπροστά του σε στάση προσοχής και ανέφερε: «Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω, Στρατηγέ μου: Ουδέν το αξιοσημείωτον». Όσοι βρέθηκαν εκεί και μας είδαν, διηγούνται πώς τέτοιο πράγμα δεν είδαν ποτέ στη ζωή τους. Κι ούτε θα δουν. Φαίνεται πως δεν ήμασταν πια άνθρωποι. Ήμασταν φαντάσματα. Είχαμε γίνει σκελετοί, μ' ένα ταγαριασμένο κίτρινο πετσί γύρω από τα κόκαλα! Τα μάτια μας είχαν μεγαλώσει και σχισμένοι, έτρεμαν τα γόνατα μας. Δεν μπορούσαμε να φωνάξουμε, να πηδήξουμε, τόση ήταν η εξάντληση μας. Ως την ώρα εκείνη κρατούσαμε καλά, όσο μας έσφιγγε ο κίνδυνος. Μα μονομιάς, μόλις έφτασε η σωτηρία, παραλύσαμε. Δεν μπορούσαμε πια να σταθούμε όρθιοι.

Εδώ τελειώνει το ημερολόγιο, καθώς και η αφήγηση του Μιγκουέλ Γκόμεθ Κασκαχάρες. Δεν έχω τίποτε να προσθέσω. Θα αρκεσθώ μονάχα στα λόγια του Φράνκο, που δύο μέρες αργότερα, στις 29 Σεπτεμβρίου. ανέβηκε στο Αλκάθαρ για να συγχαρεί αυτοπροσώπως τους «γενναίους» και τον ηρωικό αρχηγό τους:

«Ήρωες του Αλκάθαρ! Είσαστε η τιμή της Ισπανίας. Το γέρικο Αλκάθαρ που έβγαλε γενιές αξιωματικών είναι κατεστραμμένο, αλλά εμείς θα το ξαναφτιάξουμε. Και 'σεις θα είσθε τα υποδείγματα της Ισπανίας που θα ξαναδημιουργήσει μόνη της μιαν Αυτοκρατορία. Το παράδειγμα σας θα μείνει αθάνατο δια μέσου των γενεών. Η πατρίδα σας οφείλει μιαν αιωνία ευγνωμοσύνη. Η Ιστορία είναι πολύ μικρή για το μεγαλείο των πολεμικών κατορθωμάτων σας. Αναζωογονήσατε την φυλή. Εξυψώσατε την Ισπανία και της εξασφαλίσατε μιαν άφθαρτη δόξα. Σας ασπάζομαι εν ονόματι της Πατρίδος και σας φέρω τον σεβασμό της ευγνωμοσύνης της. Ως ανταμοιβή των θυσιών σας, σας απονέμω εν ονόματι τον Έθνους, τον δαφνοστεφή σταυρόν, προσωπικά για το Συνταγματάρχη Μοσκαρντό και συλλογικά για όλους σας. Ζήτω η Ισπανία!».

Αυτό ήταν το Αλκάθαρ!

νέα κυκλοφορία

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ
Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΗ

6,00 EURO

από τις Εκδόσεις
ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ,

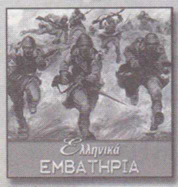
Σωκράτους 48, Ομόνοια
τηλ. 210 5242876

Κάθε χρόνο στις 28 Φεβρουαρίου στην Ρώμη πραγματοποιείται μια σιωπηλή πορεία μνήμης χιλιάδων Ιταλών. Η πορεία καταλήγει στο σημείο όπου πυροβολήθηκε ο Μιχάλης Μάντακας και όπου επί ένα 24ωρο στέκει τιμητική φρουρά συναγωνιστών. Χιλιάδες χέρια σηκώνονται σε χαιρετισμό στο πορτραίτο του και μια κραυγή από χιλιάδες στόματα σκίζει τη νύχτα:

MIKIS MANTAKAS, PRESENTE!

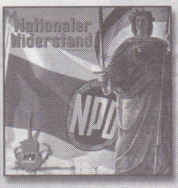
Η ιστορία του Έλληνα φοιτητή που έπεσε για τη Μεγάλη Ευρωπαϊκή Ιδέα στην Ρώμη των «χρόνων του μολυβιού» και τιμάται σαν μάρτυρας από τους Ιταλούς και τους Έλληνες Εθνικιστές. Συμπεριλαμβάνεται το χρονικό της εβδομάδας, που συγκλόνισε με τη βία της την Ιταλία, καθώς και φωτογραφικά ντοκουμέντα.

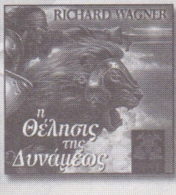
Στον χώρο μας θα βρείτε επίσης CDs και DVD στις καλύτερες τιμές

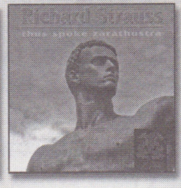

ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ **...το ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ βιβλιοπωλείο της Αθήνας**

Αποδομώντας το «δημοκρατικό μεγαλείο»

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑ ΕΥΡΕΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗ, Η ΠΙΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΙ ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΛΟΓΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΑΣ. ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΣΧΥΟΝΤΟΣ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ, ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗΣ ΚΑΘΕ ΑΠΟΔΕΚΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ. ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΑΠΑΝΤΑΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΗΜΙΣΦΑΙΡΙΟ.

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΕΡΑΚΗ

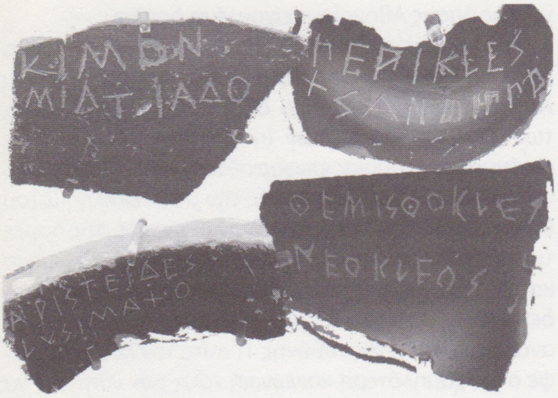
Το λαμπρότερο ιστορικό υπόδειγμα δημοκρατικού πολιτεύματος, θεωρείται πως είναι το αθηναϊκό καθεστώς, επί του οποίου στηρίζεται κάθε αιτιολόγηση περί της χρησιμότητας και της «ανωτερότητας» της δημοκρατίας γενικότερα, η οποία με την σειρά της σήμερα «δικαιολογεί» την βίαιη επιβολή της όπου γης. Η προβολή μάλιστα του «μεγαλείου» της αποτελεί μια αρκετά επιδέξια δικαιολογία, για κάθε υπέρμαχο του σημερινού πολιτικού κατεστημένου. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, στην συνέχεια παρατίθεται μια προσπάθεια να παρουσιαστούν τα βασικότερα στοιχεία της δημοκρατίας, όπως αυτά φαίνονται πως επικράτησαν στην αρχαία Αθήνα. Χωρίζεται σε δυο τμήματα: Α) Την εξιστόρηση συγκεκριμένων συμβάντων έλαβαν χώρα κατά την πορεία προς την καθιέρωση της δημοκρατίας στην Αθήνα και κατά την διάρκεια της επιβολής της Β) Στο πως η δημοκρατία προσεγγίζει το Είναι μέσα από τις αντανακλάσεις της προσέγγισης αυτής, στον πολιτικό βίο και την φιλοσοφία.

Α) Η Αθηναϊκή Δημοκρατία

Ο τελευταίος βασιλέας της Αθήνας, ήταν ο Κόδρος. Η περίπτωσή αυτού και της εικοσάχρονης βασιλείας του μεταξύ των Αθηναίων, είχε μετατραπεί σε μύθο, ο οποίος φαίνεται πως επηρέασε αρκετά την διαμόρφωση της πολιτείας, διότι σε αυτόν οι πολίτες έβλεπαν μια μακρινή ανάμνηση σταθερότητας που εξασφαλιζόταν με την ενσάρκωση της απόλυτης αρχής σε μια άξια προσωπικότητα. Αυτό όμως που ευθύνεται για την πρόκληση των μεγάλων αλλαγών, ήταν το κατά πόσον θα μπορούσε η ολοένα και πιο ζηλότυπη ιδιοσυγκρασία εκείνων που έβρισκαν το περιθώριο να διαμορφώσουν το πολίτευμα σύμφωνα με τα συμφέροντα και τις επιθυμίες τους, να ανεχθεί ξανά μια προσωπικότητα τέτοιου μεγέθους. Γεγονός που με την σειρά του, έδωσε διαστάσεις εφιάλτη στην συλλογική συνείδηση των πολιτών. Κι αυτό γιατί κατά την περίοδο αυτή, καταργήθηκε κάθε έννοια που θα μπορούσε να δώσει με σαφήνεια, πολιτική ισχύ στους εκπροσώπους μιας φυσικής αριστοκρατίας –της ίδια που είχε αναδείξει σαν βασιλέα τον Κόδρο-, ακριβώς διότι δεν ήθελαν στο εξής να έρθουν ξανά ενώπιον του ίδιου φαινόμενου, δηλ ένας άνθρωπος να ξεχωρίσει τόσο με τις πράξεις του ώστε να μην κληθούν να ερωτηθούν οι ίδιοι για το πώς θα διαμορφωθεί το γίγνεσθαι.

Ως γνωστόν ο Κόδρος, κατόπιν ρήσης του μαντείου που έλεγε πως αν δολοφονούταν ο βασιλιάς της Αθήνας μόνο τότε η πόλις θα ήταν νικηφόρα στην πολιορκία που είχαν επιδοθεί δωρικά φύλλα εναντίον της, προκάλεσε την δολοφονία του. Εξήλθε των τειχών και δολοφονήθηκε από στρατιώτες των πολιορκητών, οι οποίοι δεν γνώριζαν ποιος είναι κι έμελλε σύμφωνα με μεταγενέστερες παραδόσεις να πιστωθεί σαν εκείνος που άξιζε την λαμπρότερη θέση μεταξύ των Αθηνών. Ασχέτως του βαθμού που η περίπτωση του Κόδρου αποτελεί πραγματικό γεγονός, φαίνεται πως οι Αθηναίοι, παρατηρώντας αυτή την κατάσταση, επεδίωξαν να αλλάξουν σταδιακά τις συνθήκες που στήριζαν αυτό το καθεστώς, με κάτι το πιο βολικό για την αυταρέσκειά τους. Κάτι που θα υπολόγιζε κι εκείνους –κυρίως εκείνους- περισσότερο από οποιονδήποτε που στο μέλλον θα είχε την δυνατότητα να ξεχωρίσει όπως ο μυθικός Κόδρος. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το φαινόμενο, πως καθ' όλη την διάρκεια της επιβολής του νέου πολιτεύματος, διώκονταν εκείνοι που ξεχώριζαν εξαιτίας των έκδηλων ικανοτήτων τους. Αξίζει δε να σημειωθεί, ότι σε αυτό συνέβαλλε και η ολοένα μεγαλύτερη συγκέντρωση πλούτου στα χέρια μερίδας εκείνων των Αθηναίων, που μπορούσαν να εμπορεύονται και εκμεταλλεύονται τους αγρούς, απαιτώντας να οδηγούν τα δρώμενα προς το συμφέρον τους.

Επίσης δεν πρέπει να θεωρείται τυχαίο, πως καθ' όλη την διάρκεια της αθηναϊκής δημοκρατίας, ακόμα και η ψήφος χρησιμοποιούταν και για την διαδικασία του εξοστρακισμού. Κι εδώ έρχεται άλλο ένα στοιχείο του παθολογικού ναρκισσισμού που διακατείχε αυτήν την μερίδα των «ισότιμων πολιτών», διότι η αναγραφή του ονόματος στο όστρακο επινοήθηκε για να εκπληρώσει την ανάγκη αφενός να

είναι το δυνατόν ελεύθεροι να ζουν πιο έκλυτα χωρίς ανταγωνιστικά πρότυπα και κριτές. Κι αφετέρου, να μεταφέρουν στον κοινό πολιτικό βίο την ζήλεια, προωθώντας στην συλλογική συνείδηση όλων ανεξαιρέτως των Αθηναίων, την μειονεξία προς χάριν της αυταρέσκειάς. Χρησιμοποιούσαν μάλιστα σαν πρόφαση γι' αυτή τους την πράξη, ένα πολύ συγκεκριμένο και ταιριαστό χαρακτηρισμό αποδίδοντας τον σε εκείνον που αποφάσιζαν να διώξουν: κατηγορούσαν αόριστα τον αναγραφόμενο στο όστρακό τους, ως τύραννο.

Ακριβώς δηλαδή, γι' αυτό που εκείνοι αντιλαμβάνονταν σαν τυραννία, εκδίωξαν τον αριστοκρατικό στρατηγό Αριστείδη, διότι αντιτάθηκε στην ναυτική πολιτική του Θεμιστοκλή, η οποία έδινε μια εξέχουσα θέση στην πόλη, ικανοποιώντας τα στρατηγικά αλλά και τα εμπορικά συμφέροντα εκείνης της μερίδας των πολιτών που είχαν σαν πάγια απαίτηση την εξασφάλιση περισσότερου πλούτου. Ο Αριστείδης ο οποίος χαρακτηριζόταν Δίκαιος, είχε διαπρέψει στο πολύνεκρο κέντρο της Ελληνικής παράταξης στην μάχη του Μαραθώνα. Ενδεικτικό της συμπεριφοράς του, που «ενόχλησε» τους Αθηναίους, ήταν η αποστροφή της επιθυμίας να φέρει και εκείνος στην κατοχή του, μέρος του πλούτου που άφησαν οι Πέρσες στον Μαραθώνα, λεηλατώντας το εγκαταλελειμμένο στρατόπεδό τους. Ομοίως έπραξαν στην συνέχεια και εναντίον του ίδιου του δημοκρατικού Θεμιστοκλή, νικητή της ναυμαχίας στην Σαλαμίνα κι έναν από τους δέκα στρατηγούς του Μαραθώνα, όπου και πολέμησε στο ίδιο σημείο με τον Αριστείδη.

Την ίδια μοίρα είχε και ο νικητής του Μαραθώνα, στρατηγός Μιλτιάδης, όταν οργάνωσε μια αποτυχημένη εκστρατεία στην Πάρο που είχε κατακτηθεί από τους Πέρσες έχοντας μάλιστα πείσει τους Αθηναίους να του χορηγήσουν 70 πλοία χωρίς να πει τον σκοπό της εκστρατείας. Ο Μιλτιάδης που επέστρεψε ηττημένος κι έχοντας σαν «στίγμα» της αποτυχίας του βαρύ τραύμα στο πόδι, κατηγορήθηκε για προδοσία, και πως δήθεν εκστράτευσε για προσωπικούς λόγους εναντίον της Πάρου. Αρχικά καταδικάστηκε σε θάνατο αλλά αργότερα η ποινή του μετετράπη σε πρόστιμο 50 ταλάντων, ποσό τόσο μεγάλο που δεν μπόρεσε να αποπληρώσει. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να οδηγηθεί στην φυλακή ατιμασμένος όπου τελικά πέθανε, από γάγγραινα που αναπτύχθηκε στο τραύμα του. Το πρόστιμο μάλιστα, συνέχισε να υφίσταται και το πλήρωσε πολύ αργότερα ο γιος του Κίμωνας.

Κάπως έτσι, έγιναν πράξεις με άλλα λόγια, οι τρομερές διώξεις εναντίον εκείνων που ανεξαιρέτως πολιτικής προτίμησης, υπερτερούσαν ξεχωρίζοντας από την παθιασμένη μάζα. Κι ενώ, οι ικανότεροι Αθηναίοι, έπεφταν θύματα του δόλου και της ζήλειας, οι πλέον βλάσφημοι και φιλοχρήματοι όπως η μεγάλη οικογένεια των Αλκμεωνίδων, ουδέποτε εκδιώχθηκε ή δικάστηκε. Αντιθέτως, ήσαν αυτοί που τελικά επιβλήθηκαν και νομοθέτησαν. Χαρακτηριστικά οι Αλκμεωνίδες ήταν οι τιμωρημένοι («εναγείς»-αυτοί που το προκάλεσαν) του Κυλώνειου Άγους, καθώς βαρύνονταν με την σφαγή των οπαδών του Κύλωνα οι οποίοι είχαν γίνει ικέτες στην Θεά Αθηνά για να γλιτώσουν τις ζωές τους. Γύρω από αυτούς μάλιστα κινούταν και η φήμη για το περιστατικό που χαρακτηρίστηκε σαν προδοσία κι έλαβε χώρα μετά την νίκη στον Μαραθώνα εναντίον των Περσών. Κατά την επιστροφή των νικητών Αθηναίων στην πόλη, χωρίς ακόμα να έχουν γίνει γνωστά τα νέα, υπερυψώθηκε ασπίδα καθώς περνούσαν τα πλοία των Περσών, πράξη που πιστώθηκε στους Αλκμεωνίδες οι οποίοι πίστευαν πως είχαν συμφέρον από την νίκη των Περσών, διότι κάτι τέτοιο θα σήμανε την επιβολή σαν τυράννου του Ιππία που είχε αυτομολήσει στους Πέρσες, όταν έχασε αυτή του την θέση. Και μπορεί τον ισχυρισμό αυτό να τον αντικρούει ο ίδιος ο Ηρόδοτος, πληροφορώντας ότι οι Αλκμεωνίδες είχαν παγιδεύσει τον πατέρα του Ιππία, Πεισίστρατο, ώστε να χάσει την θέση του τυράννου, αλλά ταυτόχρονα ο ίδιος ο «πατέρας της Ιστορίας» έδινε μια άκρως κατατοπιστική περιγραφή για το πόσο μεγάλη σημασία είχε για αυτούς ο πλούτος (1).

Η εικόνα αυτής της κατάστασης, ήταν φανερή ακόμα κι τον καιρό που τόσο το πολίτευμα όσο και η πόλη αντιμετώπισε επιτυχώς την πρώτη εναντίον της μεγάλη απειλή: μετά την νικηφόρα τους μάχη με τους Πέρσες, στον Μαραθώνα. Τότε, που αποφασίστηκε με νωπό τον Ηρωισμό των συμμετεχόντων να αποβάλλουν όπως οι ίδιοι παραδέχθηκαν και τον τελευταίο αξιοκρατικό θεσμό. Ο θεσμός αυτός, επέβαλλε την παρουσία ενός μόνιμου στρατιωτικού διοικητή, του πολέμαρχου, εκλεγμένου στην θέση αυτή εξαι-

τίας των ικανοτήτων που επέδειξε στην πράξη. Την περίοδο που διεξήχθη η μάχη ο βαθμός αυτός είχε περιέλθει στον Καλλίμαχο τον Αφιδναίο. Εκείνος ήταν που έχοντας την ανώτερη θέση στις στρατιωτικές δυνάμεις, αποφάσισε να υποστηρίξει όταν υπήρξε διχογνωμία, τον στρατηγό Μιλτιάδη ο οποίος είχε καταστρώσει το σχέδιο που οδήγησε τους Αθηναίους στην νίκη, με την διπλή υπερκέραση του στρατού των Περσών. Ο Καλλίμαχος μάλιστα, δείχνοντας κι έμπρακτα την προσφορά του στην μάχη, έπεσε νεκρός διοικώντας το δεξί πλευρό της παράταξής του στρατού των Ελλήνων.

Με αφορμή δε το γεγονός αυτό, οι Αθηναίοι προχώρησαν και σε μια από τις τελευταίες μεταρρυθμίσεις στο πολίτευμά τους, αποσύροντας εντελώς τον θεσμό του πολέμαρχου, θέτοντάς τον υπό δυο κατηγορίες: το «άχρηστο» αλλά και την αξιοκρατική φύση και προέλευσή του, καθώς ο θεσμός ήταν κατάλοιπο της αριστοκρατικής περιόδου.

Τι ήταν εν τέλει η Μεταρρύθμιση του Κλεισθένη;

Η δημοκρατία του Κλεισθένη, στην πράξη λοιπόν, δεν ήταν τίποτε άλλο από το καταστάλαγμα μιας εξισωτικής μειονεξίας που αναμίχθηκε με μια έξαρση ναρκισσιστικής αυταπάτης, για να εκφραστεί στο μύχιο προσωπείο μιας γενικευμένης μικροπρέπειας, που απεικονιζόταν στην πλειοψηφία των πολιτών.

Σε πείσμα όλων όσων προσπαθούν να δώσουν οικονομικοκοινωνικές εξηγήσεις για την διαδικασία που προηγήθηκε και τους σκοπούς της μεταρρύθμισης, εξυπηρετώντας την υλιστική εκδοχή επεξήγησης της αλληλουχίας των ιστορικών κύκλων εμπλέκοντας τα μέσα παραγωγής και την εκμετάλλευση, η αποδοχή της ήταν κυρίως αποτέλεσμα προβληματικής συμπεριφοράς και νοοτροπίας. Εξάλλου η δημοκρατία που προέκυψε με του νόμους του Κλεισθένη, δεν προχώρησε σε βαθύτερες κοινωνικές αλλαγές εφόσον η κοινωνική αδικία όχι μόνο συνέχισε να διατηρείται, αλλά παγιώθηκε και ενισχύθηκε, καθώς δεν υιοθετήθηκαν ποτέ ριζοσπαστικά κοινωνικά μέτρα. Η περίφημη Σεισάχθεια –η οποία προβάλλεται επίτηδες σαν δημοκρατική μεταρρύθμιση–, που αποτέλεσε το ριζοσπαστικότερο κοινωνικό μέτρο της ταραγμένης εκείνης εποχής μέχρι την μετάβαση στην δημοκρατία, είχε θεσμοθετηθεί από τον Σόλωνα πριν από την εμφάνιση του δημοκρατικού πολιτεύματος, στην προσπάθειά του να επιβάλει ένα κοινωνικά δικαιότερο καθεστώς. Κι αυτό το έκανε, καταργώντας τα υφιστάμενα χρέη, απαγορεύοντας στους πολίτες να εγγυούνται με την ελευθερία τους σαν αντίτιμο δανείου κι απελευθερώνοντας όσους Αθηναίους είχαν γίνει δούλοι.

Ακολούθως σε επίπεδο οργάνωσης της πολιτείας, πήρε την εξουσία από το αριστοκρατικό σώμα του Αρείου Πάγου, στο οποίο συμμετείχαν μόνο ηγέτες των πεντακοσιομέδιμνων (η ανώτερη τάξη που σε αντίτιμο της εξουσίας επιφορτιζόταν με την υπεράσπιση της πόλης), μεταφέροντάς την στην Εκκλησία του δήμου. Ουδέποτε όμως, ο Σόλων μετέφερε στις δομές τις πολιτείας την απόλυτη «ισότητα» στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις, αλλά προέβαλλε διαχωρισμούς, δείχνοντας ευμένεια σε μια αξιοκρατικότερη κλίμακα ανάδειξης σε θέσεις ευθύνης. Γι' αυτό τον λόγο επέτρεψε στην χαμηλότερη κοινωνική τάξη των «θητών» να συμμετέχουν στην Εκκλησία του δήμου με δικαίωμα στο εκλέγειν, αλλά όχι στο εκλέγεσθαι. Ταυτόχρονα θεώρησε υποχρέωση όλων την τήρηση των νόμων που εξήλθαν από την κοινότητα και την καταστολή κάθε παρανομίας, ονομάζοντας αυτό το ιδανικό «Ευνομία».

Εν αντιθέσει, ο Κλεισθένης, ουσιαστικά καθιέρωσε την καθολικότητα στην συμμετοχή της ανάδειξης αντιπροσώπων με ψηφοφορία, εξασφαλίζοντας σε όλους τους πολίτες τόσο το εκλέγειν όσο και το εκλέγεσθαι. Όντας δε επηρεασμένος από την εμπάθεια των συμπολιτών του –Αλκμεωνίδης κι ο ίδιος–, καινοτόμησε εισάγοντας κυρίως την αρνητική ψήφο, που έγινε πράξη με την μέθοδο του εξοστρακισμού. Αν μη τι άλλω, αυτό το γεγονός είναι και μακράν η μεγαλύτερη απόδειξη για το εύρος της μακρόχρονης κρίσης εγωπάθειας των Αθηναίων της.

Β) Λόγος και Δημοκρατία

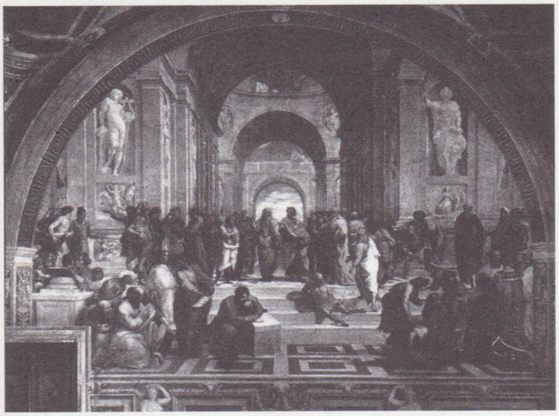
Η αντίληψη της πραγματικότητας, στις δημοκρατικές κοινωνίες, υπήρξε ουσιαστικά μια έκπτωση του Είναι.

Μια ατυχής διύλιση του σε δυο, διαφορετικούς τρόπους παράφρασης του αληθινού με βάση την λογική: την Εικόνα (φαίνεσθαι) και τον Λόγο (είτε σαν λέγειν, είτε σαν λέγεσθαι). Είναι μάλιστα δεδομένο, πως ούτε η Εικόνα ούτε και ο Λόγος, δύνανται να συμπληρώσουν μια επαρκή αντίληψη για το όλον, γεγονός που απορρέει από τις αδυναμίες τους, οι οποίες μάλιστα είναι τόσο ισχυρές που δεν μπορούν να ακυρωθούν ακόμα κι αν υπάρξει ο συνδυασμός των δυο. Ως εκ τούτου το Είναι, σε κάθε περίπτωση αποτελεί το μεγάλο υπερσύνολο, των αντιλήψεων αυτών που προέκυψαν από το λογικό, αλλά κι όσων περικλείουν και το «παράλογο», ή διαφορετικά το σύνολο του φυσικού με το μεταφυσικό.

Ξεκινώντας λοιπόν από την αρχαία Αθήνα, η δημοκρατία εκ φύσεως επέλεξε να υιοθετήσει κυρίως τον Λόγο, γεγονός που αντανακλούσε έντονα στις μεθό-

δους νομής της εξουσίας αλλά και στον καθημερινό κοινωνικό βίο.

Η σαφής ροπή προς την (αυτ-)απάτη που καλλιεργούσε η ναρκισσιστική μειονεξία των Αθηναίων, ήταν πασιφανής στον κοινωνικό βίο της πόλεως. Στα πλαίσια δε εξέλιξης της διαλεκτικής μεθόδου, επετράπη τελικά να αναλάβει την απόλυτη πρωτοκαθεδρία η τάση των σοφιστών ρητόρων, που επικαλούνταν το

–πρωτοφανές για τα Ελληνικά δεδομένα της εποχής-, θεώρημα των «πολλών αληθειών». Αναλυτικότερα, η σχολή αυτή των Αθηναίων που ανέδειξε στην συνέχεια τους πολιτικούς ηγέτες της, έφθασε να πιστεύει και να διδάσκει, ότι το όλον διαμορφώνεται από μια μόνο διαλεκτική μονάδα, **καταλήγοντας στο ότι η Αλήθεια, δεν προσεγγίζεται από διαφορετικούς δρόμους γιατί απλά δεν είναι μια αλλά... πολλές, ανάλογα με το ποια παρουσιάζει ο καλύτερος ρήτορας.** Επομένως ο άνθρωπος, σύμφωνα με αυτό το φιλοσοφικό ρεύμα που δικαίως χαρακτηρίζεται σαν η μητέρα της σύγχρονης πολιτικής όπως αντιλαμβάνεται πλέον την έννοια το δυτικό ημισφαίριο, δεν έχει παρά να «αρπαχτεί» από την ατομικότητά του και πλάθοντας τον Λόγο, να αναπτύξει το πλαίσιο στο οποίο κινούνται τα σχέδια και τα συμφέροντά του. Κάτι που απλά σημαίνει, πως για να επιτευχθεί αυτό, δεν δύνανται να παρεμβληθούν στο ελάχιστο οι διάφορες ηθικές αναστολές ή ακόμα κι αυτή η πραγματικότητα, όταν πρόκειται να αρθρωθεί λόγος και επιχειρήματά, συμπεριλαμβάνοντας και την ψευδολογία ή την απάτη. Και κάτι τέτοιο, που αντιστοιχεί στο σημερινό «ατομικό δικαίωμα» περί ελευθερίας του λόγου, ήταν εξασφαλισμένο στην αγορά των Αθηνών, όπου ο οποιοσδήποτε μπορούσε να μιλήσει εκφέροντας την άποψή του.

Καθίσταται μάλιστα σαφές, πως η ίδια η ψήφος δεν είναι τίποτε άλλο από μια συνοπτική δήλωση, δηλ εκφορά λόγου. Η διαφορά με την οποιαδήποτε άλλη τέτοια πράξη, είναι πως παραδόξως, αυτή περισσότερο από τον πολιτικό λόγο, διαμορφώνει το γίγνεσθαι. Αυτή μάλιστα η «λεπτομέρεια» είναι η βάση όλων των δημοκρατικών τρόπων και πολιτευμάτων, όπως κι αν εμφανίστηκαν ανά τους αιώνες. Κάπου εδώ, έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα και οι πτυχές αυτής της μεθόδου.

Η κατάθεση ψήφου γενικότερα σημαίνει εξαρχής αναγνώριση αυτής της διαδικασίας νομής της εξουσίας. Επεκτείνοντας, ο ψηφοφόρος που την αναγνωρίζει εθελουσίως, ταυτόχρονα εναποθέτει την συγκατάθεση του στους εκφραστές της επιλογής του και χωρίς σε αυτό να παρεμβαίνουν οι πραγματικές τους προθέσεις, ολοκληρώνει τον κύκλο της εναλλαγής του Λόγου δίνοντας την σκυτάλη, από το ενεργητικό λέγειν στο παθητικό λέγεσθαι. Αυτό με την σειρά του «δικαιώνει» την οποία μεσολαβούσα απάτη, καθώς ο ψηφοφόρος προτιμά την παραχώρηση της ικανότητάς του να επηρεάζει τα δρώμενα με πράξεις, στην διάθεση κάποιου άλλου τον οποίο και θεωρεί πως τον αντιπροσωπεύει. Ταυτόχρονα, με αυτό τον τρόπο λαμβάνει από τον «αντιπρόσωπό» του, διαβεβαιώσεις για την άρση της ευθύνης της επιλογής του, χωρίς όμως να σημαίνει πως η ευθύνη περνά σε εκείνον.

Κάτι τέτοιο μάλιστα μπορεί να συμβαίνει ατομικά, αλλά καθώς η επιλογή αυτή βαδίζει κλιμακωτά από το άτομο προς το πλήθος ατόμων, αφορά σε τελική φάση το σύνολο. Έτσι εδραιώνεται η λανθασμένη αντίληψη –την οποία και χρησιμοποιεί σαν «αποκλειστικότητα» το κάθε δημοκρατικό καθεστώς-, ότι το σύνολο και οι ανάγκες του, είναι αυτά που επηρεάζουν τις εξελίξεις, ενώ η εξουσία βρίσκεται στα χέρια μιας ολιγαρχίας. Η οποία με την σειρά της εξασφαλίζει για τον εαυτό της, αφενός το απυρόβλητο προβάλλοντας το εθελούσιο της επιλογής και αφετέρου την άφεση των βαρών που προκύπτουν από την κακοδιαχείριση και την κερδοσκοπία, με κήρυξη εκ νέου εκλογικών διαδικασιών, στις οποίες έχουν εδραιώσει την μόνιμη παρουσία τους.

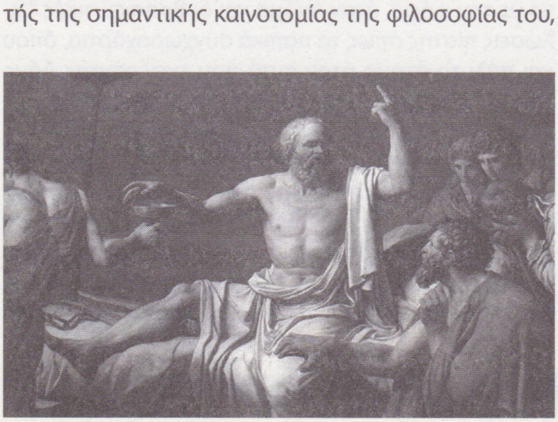
Εδώ θα έπρεπε να σημειωθεί πως κάτι το αντίστοιχο με την ψήφο, ήταν ακόμα και οι θρησκευτικές δηλώσεις πίστης όπως τα παπικά συγχωροχάρτια, όπου και πάλι το άτομο ήταν αυτό που εκφέροντας Λόγο τασσόταν με την ισχύουσα άποψη της καθολικής εκκλησίας. Κι έτσι νομιμοποιούταν ουσιαστικά η παπική κοσμική και πολιτική εξουσία, εξ' ονόματος της θρησκευτικής που τον όριζε αντιπρόσωπο του θείου επί της γης. Το παράδειγμα μάλιστα αυτό, πέραν του αμιγώς θεοκρατικού του χαρακτήρα (κάτι που απολάμβανε ο Πάπας σε όλη την Ευρώπη μέχρι την εποχή της Μεταρρύθμισης), είναι αντιπροσωπευτικό

του πως με την ίδια διαδικασία αλλά αντίστροφη κατεύθυνση, επιβάλλεται αυτός ο χαρακτηριστικός για την δημοκρατία, κύκλος του Λόγου που περιγράφηκε προηγουμένως. Έτσι λοιπόν, μπορεί να διαπιστωθεί ότι αντιστοίχως η φύση ορισμένων δικτατορικών καθεστώτων, δεν είναι διαφορετικές των δημοκρατικών. Αν μη τι άλλω, διαθέτουν την ίδια όψη, καθώς εμφανίζεται η ίδια μέθοδος, η ίδια προσέγγιση της Αλήθειας αλλά και τα ίδια αποτελέσματα, αντικαθιστώντας μοναχά την αίσθηση της συμφωνίας με εκείνη της συγκατάβασης…

Οι διαλεκτικοί αντιδημοκράτες Η περίπτωσις του Σωκράτη

Είναι άξιο αναφοράς πως ο ίδιος ο χαρακτήρας δημοκρατίας, επέτρεψε στην ίδια αρχαία Αθήνα να εμφανιστεί η διαλεκτική σχέση της θέσης με την αντίθεση ως προς το πολίτευμά της, έτσι όπως την εξέφρασαν εξέχουσες προσωπικότητες που ήταν αντιδημοκράτες όπως ο Ξενοφών, ο Πλάτων κλπ. Η ίδια λοιπόν η φύση της αντίθεσης, τους έκανε μοιραία να έχουν μια σχέση εξάρτησης προς την δημοκρατία, κάτι που προφανώς δεν είχαν και δεν έχουν τα μη-δημοκρατικά πολιτεύματα, κυρίως αυτά που οι ανωτέρω θεωρούσαν σαν λαμπρά πρότυπα (πολιτεία των Λακεδαιμονίων). Δεν είναι τυχαίο ότι οι περισσότερες προσωπικότητες αυτές υπήρξαν πολίτες της αθηναϊκής δημοκρατίας. Όπως και το ότι οι προαναφερόμενοι, ήταν μαθητές του Σωκράτη, του οποίου η θανάτωση από το δημοκρατικό καθεστώς απετέλεσε για εκείνους το «ιστορικό κβάντο», καθώς αυτός και το τέλος του είναι «πυροκροτητής» των περισσότερων επικρίσεών τους για την δημοκρατία.

Ο Σωκράτης και η φιλοσοφία του, για την αρχαία Ελλάδα υπήρξε πράγματι το σημείο σταθμός, καθώς οι διδαχές του βασίστηκαν στο **«ορίζεσθαι καθόλου»** -όπως περιέγραφε ο Αριστοτέλης την τάση του Σωκράτη να ορίζει τις έννοιες- και στην εισήγηση της επαγωγικής μεθόδου, την οποία ο ίδιος ονόμαζε μαιευτική. Οι σημερινοί μάλιστα μελετητές, εξαιτίας αυτής της σημαντικής καινοτομίας της φιλοσοφίας του,

εισήγαγαν αναφερόμενοι στους Έλληνες φιλοσόφους έναν γενικότερο διαχωρισμό, που δημιουργεί δυο κατηγορίες: τους προσωκρατικούς και τους σωκρατικούς φιλοσόφους.

Ουσιαστικά λοιπόν με αυτό τον τρόπο, διαχώριζαν τις μεγάλες εκείνες προσωπικότητες, με το κατά πόσον η διδασκαλία τους ήταν επηρεασμένη από τα διδάγματα ή το «ρεύμα» της διαλεκτικής. Έκτοτε, ο Λόγος απέκτησε το βαρύ φιλοσοφικό έρεισμα του στην επιστήμη και τις τέχνες, καθώς είναι ενδεικτικές οι τάσεις και τα παραδείγματα της βασικής μεθόδου έρευνας ως εκείνη την εποχή, δηλ την παρατήρηση των φαινομένων που κατέληγε σε έντονα μεταφυσικές κοσμολογικές ερμηνείες, χωρίς φυσικά αυτό να μειώνει καθόλου την αξία των συμπερασμάτων που εξάγονταν. **Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο, οι σύγχρονοι μελετητές, θεωρούν την Ελλάδα σαν «την μητέρα του …σύγχρονου πολιτισμού» και συνδυάζουν με αυτόν φυσικά και την δημοκρατία.** Γεγονός που είναι ξεκάθαρη απόρροια, της απεγνωσμένης προσπάθειας του σύγχρονου ανθρώπου να θεωρήσει μια «θεμιτή γραμμή εξέλιξης» που οδήγησε στην σημερινή κατάσταση, επιζητώντας την κατάφαση της Ιστορίας για τα αποτελέσματα των πράξεών του.

Ο Σωκράτης λοιπόν, ήταν αυτός που σύμφωνα με τον πολύ μεταγενέστερό του Κικέρωνα, «κατέβασε την φιλοσοφία από τα ουράνια, για να την εγκατέστησε στις πόλεις και τα σπίτια των ανθρώπων». Φράση που καταδεικνύει και πάλι, την έκπτωση της φιλοσοφίας μέσω της καταβαράθρωσής της όπως την περιγράφει ο –πολύ επικριτικός με τον Σωκράτη- Φ.Νίτσε, με την ρήση: «Κάποτε το Πνεύμα ήταν Θεός, ύστερα έγινε άνθρωπος και έφθασε να γίνει πλέμπα».

Εδώ λοιπόν προκύπτει το ερώτημα, αφού ο Σωκράτης είχε τέτοια συνάφεια με το περιβάλλον και το «πνεύμα» της δημοκρατικής Αθήνας, τότε γιατί οδηγήθηκε στην κατάποση του κώνειου;

Κι όμως, ο «σωκρατικός λόγος» (2), ήταν φύσει αντίπαλος της απολυτότητας του Λόγου που κήρυτταν οι σοφιστές που στήριζαν και στηρίζονταν αμοιβαία από το δημοκρατικό καθεστώς. Γι' αυτό και οι κατήγοροί του, αλλά και οι πρωταγωνιστές των κατηγοριών του ίδιου, ήταν εκπρόσωποι του ρεύματος των σοφιστών. Διότι, ο Σωκράτης, όπως παρουσιάζεται από τους αντιδημοκράτες μαθητές του, έθετε όρια στον Λόγο και με αυτό τον τρόπο έβαζε τις βάσεις για την αμφισβήτηση της κυριαρχίας των σοφιστών. Η διασημότερη ρήση του μάλιστα, το ειλικρινές «εν οίδα ότι ουδέν οίδα» («ένα μόνο γνωρίζω, πως δεν γνωρίζω»), θα έπρεπε να θεωρηθεί το πλαίσιο επί του οποίου κινούταν η διδασκαλία του. Αυτού του είδους ο «σωκρατικός λόγος» μάλιστα, βρισκόταν σε αρμονία με το σέβας του προς τα θεία τα οποία κατέχουν την γνώση της αλήθειας, γι' αυτό και δεν επινόησε –αλλά αντιθέτως διεκδίκησε την εντολή από- κάποια θεία προσωπικότητα ώστε να στη-

ρίξει την αναπηρία της διαλεκτικής (όπως είναι η ιουδαϊκή θεότητα για το φαρισαϊκό ιερατείο). Γεγονός και πάλι που υποδείκνυε την αντίθεσή του στην ανθρωποστρέφεια και τον ατομισμό των εγκολπωμένων στην δημοκρατία σοφιστών.

Η δίκη μάλιστα που οδήγησε τον Σωκράτη στον θάνατο, ήταν και πάλι χαρακτηριστική της απολυτότητας του Λόγου που τρέφουν τα δημοκρατικά πολιτεύματα. Η όλη διαδικασία εκτυλίχθηκε πάνω σε κατηγορίες και θεωρήσεις χωρίς απτές αποδείξεις και με την έντονη την ανάμνηση της υπεράσπισης του Σωκράτη, προς τους δέκα στρατηγούς που καταδικάστηκαν τελικά σε θάνατο, διότι μετά την νίκη τους δεν περισυνέλεξαν τα πτώματα των νεκρών στην ναυμαχία στις Αργινούσες, ενώ είχαν βρεθεί εν μέσω θαλασσοταραχής που το καθιστούσε αδύνατο. Με την επιστροφή των νικητών στον Πειραιά, οι αντίπαλοι των νικητών στις Αργινούσες, είχαν μισθώσει γυναίκες να περιφέρονται στην πόλη, στο λιμάνι και τα τείχη, δήθεν πενθώντας για τους νεκρούς τους, ώστε να υποκινήσουν κοινωνική κατακραυγή, πετυχαίνοντας τελικά τον σκοπό τους.

Επίλογος

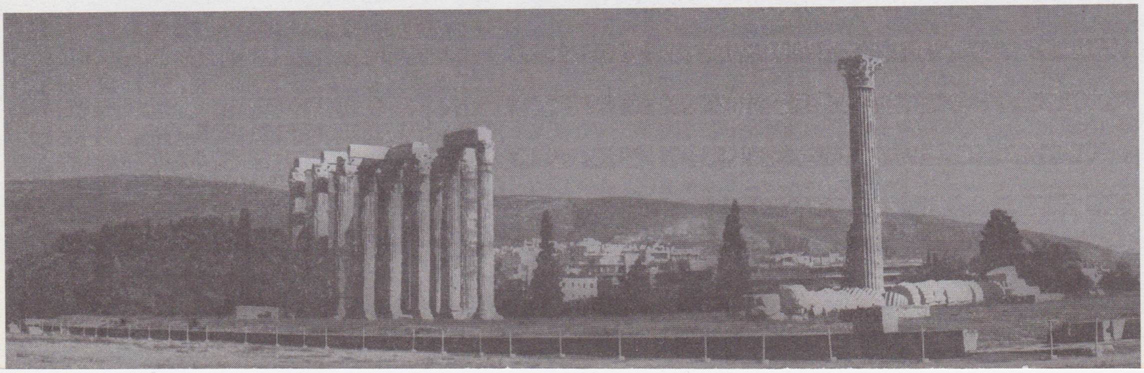
Η ειλικρινέστερη ετυμηγορία κατά της δημοκρατίας είναι με σαφήνεια η πιο τρομερή και διαχρονική. «Άπαντας απαγξάσθαι» («να ανταγωνισθείτε όλοι»), είναι η ετυμηγορία του Ηρακλείτου –ο οποίος κατά ειρωνεία(;) της τύχης ήταν του γένους των Ανδροκλειδών που κατάγονταν από τον Κόδρο- για το αντίστοιχο δημοκρατικό πολίτευμα της Εφέσου, πανομοιότυπο κι αυτό εις ότι αφορά την ζηλοτυπία με το αθηναϊκό.

Για την ερμηνεία του, πρέπει να δοθεί έμφαση όχι στο μοιραίο «απαγξάσθαι» το οποίο κάνει ακόμα και τους σύγχρονους αστούς δημοκράτες να τρέμουν στην υπενθύμιση ότι ο βαρύς υποκειμενισμός του πολιτεύματος αυτού είναι παροδικός, αλλά στο τραγικό «άπαντας». Κι αυτό διότι προσδιορίζει τις βαθύτερες αιτίες που κάνουν μια κοινωνία ανθρώπων να αποδεχθεί την δημοκρατική ψευδαίσθηση που συστηματικά εναποθέτει την λύση των προβλημάτων της σε ένα αόριστα «δημοκρατικότερο μέλλον», αλλά και τα αποτελέσματα της επιβολής της σε αυτούς. Ο μόνος τρόπος λοιπόν, για να αλλάξει αυτό το καθεστώς, δεν μπορεί παρά να είναι η συνειδητοποίηση της αισχρότητάς του από αυτό το ίδιο το υπό εκμετάλλευση σύνολο που εφόσον το αποδέχτηκε θα πρέπει και να το καταδικάσει, ώστε να οδηγήσει στην αντιστροφή των όρων. **Να επικρατήσει δηλαδή, ο δυναμισμός των νιάτων έναντι του μίζερου κοινωνικού γήρατος, ολοκληρώνοντας την φράση του «σκοτεινού» Ηράκλειτου: «Ανήβειν καταλείπειν» («να απομείνουν οι προέφηβοι»)!**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) Ο υιος του Μεγακλη (που πρωταγωνιστησε στο Κυλωνειο Άγος) Αλκμεων, βοηθουσε τους Λυδους οταν εκεινοι ζητουσαν χρησμο απο το μαντειο των Δελφων. Ο θρυλικος βασιλιας των Λυδων Κροισος, οταν εμαθε για αυτη την ευεργεσια θελησε να τον ανταμειψει καλωντας τον στις Σαρδεις, οπου και τον εβαλε μεσα στο θησαυροφυλακιο του λεγοντας του οτι του χαριζε οσο χρυσο μπορουσε να μεταφερει. Ο Αλκμεων τοτε, γεμισε τα υποδηματα, τα ρουχα και το στομα του κι προσπαθησε να εξελθει, προκαλωντας γελιο σε ολους τους παρευρισκομενους. Την περιγραφη του επεισοδιου αυτου καθως και της σημασιας του πλουτου των Αλκμεωνιδων, κανει ο Ηροδοτος (βιβλιο στ Ερατω, παρ.125-6).

(2) Τα εισαγωγικα, διοτι ο λογος του Σωκρατη μας ειναι γνωστος μεσω των εργων αλλων ατομων. Εν προκειμενω του Πλατωνος.

Από τις στάχτες του Βερολίνου Στην ...«Παγκοσμιοποίηση»

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ:

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Σε κάθε εποχή η ιδεολογία του νικητή καθίσταται για τους νικημένους ερμηνεία της πραγματικότητας, δηλαδή η ήττα τους επισφραγίζεται με την αποδοχή της οπτικής του νικητή». Παναγιώτης Κονδύλης

ADOLF HITLER 1945: Λίγο πριν πέσει το «Κάστρο – Βερολίνο»

«...Οι τοίχοι του Βερολίνου τις ημέρες εκείνες ήταν γεμάτοι αφίσες με το σύνθημα «Τα τείχη πέφτουν – η καρδιά μας όμως όχι».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΣΤΑ 1933

«Την ίδια ώρα, όπου η Αγγλία ήταν κυριολεκτικά άοπλη έπαιρνε σάρκα και οστά η πρώτη(;) προδοσία των «Φον».»

«6 Φεβρουαρίου 1945: Για τον γερμανικό λαό το απλό γεγονός της συνέχισης της ανεξάρτητης ζωής θα είναι μια νίκη. Κι' αυτό και μόνο θα ήταν αρκετή δικαιολογία γι' αυτόν τον πόλεμο, που δεν θα έγινε μάταια. Πάντως ήταν αναπόφευκτος. Οι εχθροί του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού μου τον επέβαλαν από τον Ιανουάριο του 1933 κι' όλας....»

«21 Φεβρουαρίου 1945: «Στην πράξη η απειλή του πολέμου υπήρχε από τον Ιανουάριο του 1933, από την εποχή που ανέβηκα στην εξουσία».

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ – «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ»

ΤΟ ΙΣΛΑΜ, Η ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ Η ΙΤΑΛΙΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

«Οι Γερμανοί δεν είχαν κανέναν λόγο σε αυτήν την παγκόσμια ανατροπή, την οποίαν επιχειρούσαν να μη έχουν στον πλευρό τους το Αραβικό Έθνος και τον Ισλαμικό κόσμο.»

ΦΡΑΝΚΟ ΚΑΙ ΙΣΠΑΝΙΑ, Η ΙΑΠΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

«Μέσα στο ιδεολογικά θολό πολιτικό τοπίο του μεταπολέμου γεννήθηκαν τραγικές και ιστορικά άστοχες παρανοήσεις. Δημιουργήθηκαν είδωλα ψεύτικα και κίβδηλα. Το γεγονός ότι ο Φράνκο κυβέρνησε «δικτατορικά» την Ισπανία δεν πρέπει να λέει τίποτε στους ιδεολόγους, στους πολιτικούς στρατιώτες του Εθνικισμού.»

Η «ΑΣΚΟΠΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ» ΚΑΙ ΟΙ «ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΕΣ ΗΤΤΕΣ» ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

«Ο ασκός του Αιόλου έχει ανοίξει. Η Γερμανία που είχε λόγους σοβαρούς, λόγους στρατηγικούς, να περιορίσει στο ελάχιστο τα πολεμικά μέτωπα βλέπει ότι εξ αιτίας της δίψας για δόξα του επιζήμιου συμμάχου, ανοίγει και άλλο ένα μέτωπο. Ο Γερμανός Πρέσβης στην Αθήνα πρίγκιπας Φον Έρμπαχ λίγες μόνον ημέρες μετά την έναρξη του πολέμου ευθέως κατηγορεί την Ιταλία ότι με την επίθεσή της κατά της Ελλάδος εξυπηρετεί τα σχέδια των Άγγλων.»

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΑΝ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ Η ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ. Η ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΕ ΝΑ ΑΝΔΡΩΘΕΙ. Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

«Στα χρόνια 1939-1945 η Γερμανία κατείχε στρατιωτικά τα περισσότερα κράτη της Ευρώπης, τα οποία έπρεπε και να διοικήσει. Ο τρόπος με τον οποίο ασκήθηκε η διοίκηση αυτή υπήρξε εξαιρετικά πρόχειρος και σε κάποιες περιπτώσεις καταστροφικός για αυτά τα ίδια τα γερμανικά συμφέροντα.»

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

«Πολύ πριν τους φυλετικούς νόμους της Νυρεμβέργης, τους οποίους θέσπισε το 1935 η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, 1400 χρόνια πριν, ο Αυτοκράτωρ,

του οποίου μεταξύ άλλων έργο ήταν και ο περίλαμπρος Ναός της Αγίας Σοφίας έκανε νόμους, οι οποίοι περιόριζαν δραστικά τα δικαιώματα των εβραίων.»

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ

«Η μεγάλη ναυτική αυτοκρατορία (παλαιότερα η Αγγλία και σήμερα οι Η.Π.Α.) δεν θέλει μία στρατηγική συμμαχία μεταξύ Κεντρικής Ευρώπης (της οποίας την καρδιά αποτελεί η Γερμανία) και Ρωσσίας. Αυτό γιατί μία τέτοια συνεργασία γεωπολιτικά οδηγεί στην κοσμοκρατορία.»

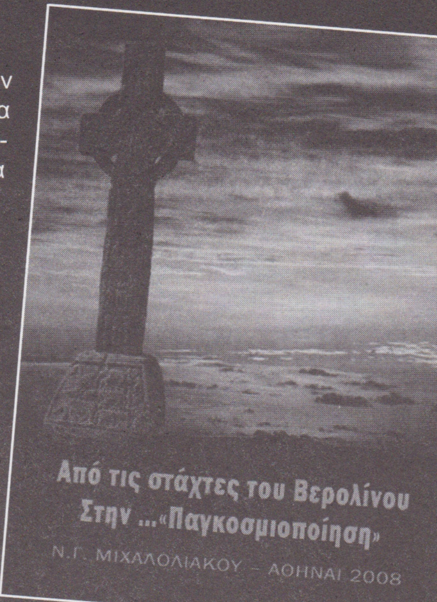
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ... ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

«Άνθρωποι, οι οποίοι μέχρι πριν λίγους μήνες φορούσαν με υπερηφάνεια το περιβραχιόνιο με τον αγκυλωτό σταυρό έκαναν με προθυμία δηλώσεις μετανοίας και ετίθεντο «εις την υπηρεσίαν» των μεγάλων αμερικανών φίλων...»

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΣΤΗΝ... ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

«Τι υπήρξε ο Εθνικοσοσιαλισμός, ο Χίτλερ και γενικά τα εθνικά επαναστατικά κινήματα της Ευρώπης, τα οποία αναμφισβήτητα είχαν έντονο αντιδημοκρατικό και αντικοινοβουλευτικό χαρακτήρα;
Υπήρξαν προάγγελοι μιας νέας περιόδου της ιστορίας ή μήπως η τελευταία ευκαιρία για να διασωθεί ο κόσμος από την απόλυτη βαρβαρότητα του καπιταλισμού;»

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ...

«...Όσο λοιπόν υπάρχουν άνθρωποι που αρνούνται την κυρίαρχη ψευδο-ιστορική αλήθεια του συστήματος, τόσο θα υπάρχει και αντίσταση. Και κατά τούτο μπορείτε να θεωρήσετε το βιβλίο αυτό ΑΙΡΕΤΙΚΟ ως προς την κυριαρχούσα «political correct» άποψη των ημερών μας.

Ιχνηλατώντας τις αιμάτινες μνήμες του παρελθόντος, θα επιχειρήσω να ρίξω φως σε κάποια θέματα τα οποία στην πραγματικότητα παραμένουν άγνωστα για τον σύγχρονο άνθρωπο. Δεν φιλοδοξώ να είναι η εργασία αυτή ένα εγχειρίδιο ιστορικό. Θα μου ήταν αρκετό να σπείρω την αμφιβολία ενάντια στα κυρίαρχα δόγματα της «ερμηνείας της πραγματικότητας» σύμφωνα με την οπτική των νικητών.

Αφορμή για την συγγραφή του κειμένου αυτού μου δόθηκε πριν από δύο σχεδόν χρόνια, όταν συνέβησαν τα δραματικά γεγονότα του Λιβάνου, το θέρος του 2006. Για ποιον λόγο θα αναφερθώ στην συνέχεια. Πριν από αυτό όμως, το ερώτημα που τίθεται είναι: Ενδιαφέρει το κοινό το τι συνέβη στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, στον οποίον, ως γνωστόν, ενεπλάκη και η Πατρίδα μας με τραγικές συνέπειες; Ενδιαφέρει η προσωπικότητα του πρωταγωνιστού κατά την άποψη και όχι μόνον του γράφοντος πολέμου αυτού, του Αδόλφου Χίτλερ; Καθώς φαίνεται ενδιαφέρει. Αυτό αποδεικνύεται τόσο από τους εμπόρους των δημοσίων θεαμάτων, οι οποίοι διαρκώς παράγουν κινηματογραφικές ταινίες, μυθιστορήματα, τηλεοπτικές σειρές με θέμα τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Χίτλερ, όσο και από την συγκεκριμένη χωρίς παρέκκλιση κατεύθυνση και πολιτική στόχευση, την οποίαν έχουν όλα αυτά τα έργα. Δεν είναι επίσης χωρίς σημασία το γεγονός ότι η παγκόσμια εξουσία, γιατί υπάρχει παγκόσμια εξουσία τουλάχιστον στο τμήμα εκείνο του κόσμου, το οποίο βρίσκεται υποτεταγμένο στο δυτικό καπιταλιστικό σύστημα, δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για ότι γράφεται για την περίοδο αυτή και είναι ιδιαίτερα αυστηρό έως εξοντωτικό απέναντι σε όποιον τολμήσει να γράψει το οτιδήποτε αντίθετο με την «ιστορική» άποψη, την οποία έχει επιβάλει σαν απόλυτη αλήθεια μετά το 1945...»

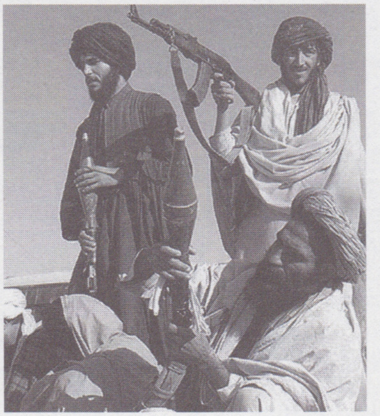
ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ ΚΟΣΤΙΖΕΙ 15 ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΦΤΑΝΕΙ ΜΕΣΩ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΤΗΛ. ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ 210 52 42 876

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Κι όμως μετά από 7 χρόνια, οι Ταλιμπάν αντιστέκονται

Να αποσύρουν τις δυνάμεις τους από το Αφγανιστάν, ειδάλλως θα έχουν την τύχη των Σοβιετικών, κάλεσε τις Ηνωμένες Πολιτείες και το ΝΑΤΟ ο ηγέτης των Ταλιμπάν, μουλάς Ομάρ, σε μήνυμά του που δημοσιεύθηκε στο Διαδίκτυο.
Σύμφωνα με το Reuters, οι αμερικανικές υπηρεσίες υπέκλεψαν το μήνυμα από ιστοσελίδες εξτρεμιστικών οργανώσεων. Ο μουλάς Ομάρ εμφανίζεται να δηλώνει ότι μπορεί να έλθει σε συμφωνία για την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων. «Αναθεωρήστε τη λανθασμένη απόφασή σας για παράνομη κατοχή και αναζητείστε ασφαλή τρόπο για την απόσυρση των στρατευμάτων σας» αναφέρεται στο μήνυμα, το οποίο οι Ταλιμπάν αποδίδουν στον μουλά Ομάρ. «Θα σας δώσουμε την ευκαιρία να αποχωρήσετε, εάν αποφασίσετε να φύγετε από την πατρίδα μας» δηλώνει, σημειώνοντας πως οι Ταλιμπάν δεν συνιστούν απειλή για κανέναν άνθρωπο στον κόσμο. Σε αντίθετη περίπτωση, δηλαδή εάν τα αμερικανικά στρατεύματα δεν αποχωρήσουν, ο Ομάρ προειδοποιεί τις ΗΠΑ ότι «θα ηττηθείτε σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, όπως η πρώην Σοβιετική Ένωση».

Οι ΗΠΑ, εισέβαλαν στο Αφγανιστάν το 2001 σε «απάντηση» για το χτύπημα στους δίδυμους πύργους. Υποτίθεται ότι θα κατέλυαν κάθε αντίσταση στο πρωτόγονο Αφγανιστάν, μέσα σε εκπληκτικό διάστημα. Η πραγματικότητα είναι διαφορετική, καθώς οι κατοχικές δυνάμεις μετά από τον ανελέητο βομβαρδισμό και τις εκατόμβες αμάχων, έχουν βαλτώσει, θέτοντας υπό τον έλεγχό τους μόνο λίγα υποτυπώδη αστικά κέντρα. Ολόκληρη η ύπαιθρος ανήκει στους Ταλιμπάν που φαίνεται πως δεν έχουν πρόβλημα εισόδου κι εξόδου σε αυτές, πραγματοποιώντας μάλιστα και σποραδικές επιθέσεις.

ΙΡΑΝ
«Το τέλος σας είναι κοντά»

Υπέρ του δικαιώματος του Ιράν να αναπτύξει πυρηνικό πρόγραμμα για ειρηνικούς σκοπούς εκφράστηκε για άλλη μία φορά ο πρόεδρος του Ιράν Μαχμούντ Αχμαντινετζάντ, από το βήμα της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών.
Όπως είπε ο Ιρανός πρόεδρος, υπάρχουν χώρες που πιέζουν το Ιράν να τερματίσει το πυρηνικό του πρόγραμμα, το οποίο έχει ειρηνικούς σκοπούς. Πρόσθεσε ακόμη ότι η χώρα του θα αντισταθεί στις πιέσεις και «ο μεγάλος ιρανικός λαός» θα υπερασπιστεί το δικαίωμά της να αναπτύξει το πυρηνικό πρόγραμμα.
Το Ιράν είναι υπέρ του διαλόγου για το πυρηνικό πρόγραμμά του, σημείωσε ακόμη, αλλά δεν θα δεχτεί παράνομες απαιτήσεις για αυτό.
Παράλληλα, έστρεψε τα βέλη του για πολλοστή φορά κατά του Ισραήλ είναι το σιωνιστικό καθεστώς που «οπωσδήποτε βρίσκεται σε πορεία καταστροφής». Σε ό,τι αφορά τις ΗΠΑ, ο Αχμαντινετζάντ είπε στην ομιλία του ότι «η αμερικανική αυτοκρατορία βρίσκεται στο τέλος του δρόμου» και ότι ο επόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ δεν πρέπει

να αναμιγνύεται σε διεθνή ζητήματα.

Να απαχθεί ο Αχμαντινετζάντ όπως κάναμε με τον Άιχμαν

Τη λύση της απαγωγής του Ιρανού προέδρου Μαχμούντ Αχμαντινετζάντ προτείνει ο Ισραηλινός υπουργός Ραφί Είτάν, πρώην μυστικός πράκτορας της Μοσάντ που είχε οργανώσει και συμμετάσχει στην απαγωγή του Αδόλφου Αϊχμαν το Μάιο του 1960 στο Μπουένος Αϊρες.
«Πρέπει να απαγάγουμε τον Ιρανό πρόεδρο που κάνει τις ίδιες δηλώσεις με τον Χίτλερ περί της ανάγκης να εξοντωθεί ο λαός του Ισραήλ και να τον προσαγάγουμε ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης» δήλωσε ο Ραφί Είτάν μιλώντας στο ραδιοσταθμό του στρατού. Ανάλογες δηλώσεις έκανε στο γερμανικό περιοδικό Der Spiegel, τονίζοντας ότι τέτοιου είδους επιχειρήσεις δεν ανήκουν αποκλειστικά στο παρελθόν. Ο Ισραηλινός υπουργός αρμόδιος για τους συνταξιούχους, μέλος του υπουργικού συμβουλίου ασφαλείας του Ισραήλ, αποσαφήνισε πάντως ότι εκφράζει την προσωπική του άποψη.

«Πιστεύω πως η Μοσάντ [η ισραηλινή υπηρεσία πληροφοριών] έχει την ικανότητα να το κάνει, αλλά δεν είναι μόνο δική μας υπόθεση, αφορά ολόκληρο τον κόσμο. Όσον αφορά την τεχνική πλευρά μιας τέτοιας επιχείρησης, δεν έχω συμβουλές για να δώσω, τις αφήνω στους νεότερους» είπε ο 81χρονος Ραφί Είτάν. Αρχηγός επιχειρήσεων της Μοσάντ, στην οποία στρατολογήθηκε στη δεκαετία του 1950, ο μυστικός πράκτορας Ραφί Είτάν είχε οργανώσει και συμμετάσχει το Μάιο 1960 στη σύλληψη του εγκληματία των ναζί Αδόλφου Αϊχμαν στο Μπουένος Αϊρες.

ΣΕΡΒΙΑ
Παραίτηση Νίκολις

Σε παραίτηση εξωθήθηκε ο επικεφαλής του Εθνικιστικού Ριζοσπαστικού Κόμματος της Σερβίας (SRS) Τόμισλαβ Νίκολιτς, καθώς η στροφή που επιχείρησε προς το «κέντρο», υποστηρίζοντας τη Συμφωνία Σύνδεσης με την «Ε»Ε, επέφερε ρήξη με τον φυλακισμένο ηγέτη του κόμματος Βόισλαβ Σέσελι και υψηλόβαθμα στελέχη της παράταξης.
Ο Τόμισλαβ Νίκολιτς είχε επισήμως τη θέση του αντιπροέδρου του Ριζοσπαστικού Κόμματος, καθώς η ηγεσία παραμένει στον Βόισλαβ Σέσελι, ο οποίος κρατείται στις φυλακές του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου για την πρώην Γιουγκοσλαβία (ICTY), κατηγορούμενος για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Ο Νίκολιτς παραιτήθηκε και από τα δύο αξιώματα που κατείχε στο κόμμα: de facto πρόεδρος, δεδομένης της απουσίας Σέσελι και επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας.
Αναγκάστηκε να προβεί στην ενέργεια αυτή μετά την κριτική που δέχτηκε από υψηλόβαθμα στελέχη του κόμματος για την στάση που τήρησε στη σερβική Βουλή κατά τη διάρκεια της συζήτησης για την επικύρωση της Συμφωνίας Σύνδεσης και Σταθεροποίησης με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Συγκεκριμένα, υποστήριξε την συμφωνία, αφού προηγουμένως έλαβε τη συγκατάθεση της κυβέρνησης ότι την ημέρα της ψηφοφορίας για την Συμφωνίας Σύνδεσης και Σταθεροποίησης θα ψηφιστεί και διακήρυξη που θα αναφέρει ότι η Σερβία δεν θα απαρνηθεί το Κόσσοβο στην ευρωπαϊκή της πορεία.
Η φιλοευρωπαϊκή πολιτική που τήρησε οι Νίκολιτς εξόργισε τον πρόεδρο του Βόισλαβ Σέσελι. Όπως αναφέρουν τα μέσα ενημέρωσης στη Σερβία, ο Σέσελι ζήτησε από έμπιστους στην ηγεσία του κόμματος να συγκαλέσουν το «Πατριωτικό Συμβούλιο» (το ανώτατο όργανο του κόμματος) και να απαιτήσουν την παραίτηση του Νίκολιτς. Η συνεδρίαση αυτή πραγματοποιήθηκε και πράγματι κατόπιν ανακοινώθηκε η παραίτηση Νίκολιτς.
Το Σερβικό Ριζοσπαστικό Κόμμα τέλος στη Βουλή καταψήφισε ομαδόν τη Συμφωνία Σύνδεσης και Σταθεροποίησης με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΑΥΣΤΡΙΑ
Χάιντερ και Στράχε, προκαλούν ξανά εκλογικούς σεισμούς στην Αυστρία

Ανοιχτά είναι τα όλα τα ενδεχόμενα για την έκβαση των πρόωρων βουλευτικών εκλογών που διεξάγονται την Κυριακή στην Αυστρία και συνοδεύονται από καινοτομίες όπως η ψήφος για πρώτη φορά σε νέους άνω των 16 ετών και η παράταση της κυβερνητικής θητείας από τέσσερα στα πέντε χρόνια.
Στις εκλογές συμμετέχουν 6,3 εκατομμύρια Αυστριακοί ηλικίας άνω των 16 ετών και θα εκλέξουν τα 183 μέλη της νέας Βουλής. Για πρώτη φορά

καθιερώθηκε και η επιστολική ψήφος, λόγω της οποίας τα επίσημα αποτελέσματα αναμένονται πριν τις 6 Οκτωβρίου.

Τη θέση του καγκελάριου διεκδικούν ο, μέχρι σήμερα υπουργός Υποδομών, Βέρνερ Φάιμαν των Σοσιαλδημοκρατικών και ο αντικαγκελάριος και υπουργός Οικονομίας Βίλι Μόλτερερ. Ο Φάιμαν έχει το προβάδισμα και στις προτιμήσεις για την εκλογή καγκελάριου με 46% έναντι 33%.

Ενώ η δύναμη των δύο μεγάλων κομμάτων έχει μειωθεί σε σχέση με τις εκλογές του 2006 (οπότε και συγκέντρωσαν ποσοστά της τάξης του 34-35%), αύξηση παρουσιάζει η δύναμη δύο κομμάτων, των «Ελευθέρων» του Χάιντς-Κρίστιαν Στράχε και του «Συνασπισμός Μέλλον της Αυστρίας», το κόμμα του Γκεόργκ Χάιντερ, που κινούνται αθροιστικά τουλάχιστον στο 25%. Με τα ποσοστά των δύο μεγάλων κομμάτων ο σχηματισμός κυβέρνησης συνασπισμού φαίνεται βέβαιος. Στο προεκλογικό ντιμπέιτ ο Φάιμαν είχε αποκλείσει το ενδεχόμενο συνεργασίας με τους «Ελευθέρους» του Στράχε και με το κόμμα του γνωστού λαϊκιστή Γιεργκ Χάιντερ. Ωστόσο, δεν αποκλείεται και ένας νέος μεγάλος συνασπισμός των Σοσιαλδημοκρατών και του Λαϊκού Κόμματος ή ένας συνασπισμός του Λαϊκού κόμματος με τα μικρότερα δεξιά κόμματα.

Ο συνασπισμός των δεξιών κομμάτων, μετά το σχηματισμό του το Φεβρουάριο του 2000 είχε προκαλέσει τη διεθνή κατακραυγή και την απομόνωσή του επί πολλούς μήνες από τις κυβερνήσεις των τότε «15» της Ε.Ε. εξαιτίας συμμετοχής ακροδεξιού κόμματος του Χάιντερ για πρώτη φορά σε κυβέρνηση της μεταπολεμικής Ευρώπης. Τότε η ροή ψήφων προς το κόμμα αυτό, ανασήκωσε βρασμό κι εκρήξεις υστερίας που έκανε λόγο «για επάνοδο των ναζί στην Αυστρία». Η αντιφατική πολιτική λαϊκισμού σε συνδυασμό με τους απανωτούς συμβιβασμούς του προέδρου του όμως, απογοήτευσαν τους ψηφοφόρους, με αποτέλεσμα το «ξεφούσκωμα» και την διάσπασή στο κόμμα, με αποτέλεσμα την δημιουργία και την ενδυνάμωση των «Ελευθέρων», που σε γενικές γραμμές διατηρεί την ίδια πολιτική ατζέντα.

ΛΕΤΟΝΙΑ
Μνημείο για τους πεσόντες των Waffen SS

Μνημείο για να τιμηθούν οι Γερμανοί στρατιώτες που σκοτώθηκαν στο Β' ΠΠ ανεγείρεται στην κωμόπολη Σαλασπίλς,18 χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα Ρίγα, απέναντι από στρατόπεδο συγκέντρωσης για σοβιετικούς αιχμαλώτους πολέμου. Αυτό αναφέρει σε δημοσίευμά της η τοπική εφημερίδα «Salaspils Vestis». Τα έξοδα για την ανέγερση του μνημείου θα τα αναλάβει η δημοτική αρχή της Γερμανικής πόλης της Βρέμη.

Οι οργανώσεις των επιζώντων χαρακτήρισαν το σχέδιο αυτό «προσβολή» και «ύβρη». Στο παρελθόν η Ρωσία προσπάθησε να τραβήξει την προσοχή της Ε.Ε. σε ανάλογες προσπάθειες των βαλτικών χωρών να εξυμνήσουν το Γ' Ράιχ. Πριν λίγους μήνες μάλιστα η πρωτεύουσα της Λετονίας Ρίγα είχε φιλοξενήσει πορεία βετεράνων των Waffen SS στην οποία συμμετείχαν και 200 βετεράνοι της Λετονικής λεγεώνας μαζί με διάφορους υποστηρικτές.

ΗΠΑ
Κλιντον: «Να σεβαστούμε τις εβραϊκές εορτές εν όψει εκλογών»

Ο Μπιλ Κλίντον φέρεται εγκωμίασε την υποψήφια αντιπρόεδρο των ρεπουμπλικανών Sarah Palin. «Σκέφτομαι ότι αυτή και ο σύζυγός της και τα παιδιά τους συναντούν τυχαία τολμηροί, εμψυχωμένοι και πραγματικοί» είπε σε μια συνέντευξη σε ραδιοφωνική συνέντευξή του στον Larry King. «Έχω τις σημαντικές διαφωνίες μου για έναν αριθμό κοινωνικών και οικονομικών ζητημάτων αλλά την βρίσκω ένα ελκυστικό πρόσωπο και σκέφτομαι ότι είναι καλύτερο να ειπωθεί ότι ο γερουσιαστής McCain γνωρίζει τι έκανε. Επέλεξε κάποια που του δίνει πολλή ενέργεια, πολλή υποστήριξη».

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ ΜΝΗΜΗ 2008
Η «ΚΑΘΑΡΣΗ» ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΕΠ' ΑΟΡΙΣΤΟΝ
ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΛΟΓΩ ΘΕΡΟΥΣ...
ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 20

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΟ ΒΙΤΣΙ
ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΞΙΝΟ ΝΕΡΟ ΦΛΩΡΙΝΑΣ
Κέντρο Φιλοξενίας Λαθρομεταναστών «Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»
ΜΑΥΡΑ ΧΑΛΙΑ!
athens by night
Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΡΙΦΘΗ ΣΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟ
ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΤΙΔΡΟΥΝ ΣΤΗΝ «ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ»

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2009
ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΜΙΖΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΜΗ
Μέσα κι έξω απ' τη Βουλή
ΑΘΗΝΑ
«ΟΛΟΥΣ ΕΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ Η ΕΛΛΑΣ!»

15 χρόνια Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

15 χρόνια...

η μαχητική Φωνή των Ελλήνων Εθνικιστών

15 χρόνια...

στην πρώτη γραμμή του Αγώνα για Πατρίδα και Σοσιαλισμό!

για την Πατρίδα και τον Λαό
ενάντια στους συμβιβασμένους!

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις μας:
Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ
Β' Έκδοσις - Αθήναι 2008
Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ
Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ
Από τις στάχτες του Βερολίνου Στην ...«Παγκοσμιοποίηση»
Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ 2008
Τα νέα βιβλία του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Τρία ξεχωριστά βιβλία μόλις κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις μας. Η Μάχη των Ιδεών ειναι για εμάς τους Χρυσαυγίτες πρωτεύουσας σημασίας. Η Γνώση είναι Δύναμη και στις μέρες της παγκοσμιοποίησης και του καταναλωτισμού, οι Ιδέες μας είναι το Αντίβαρο στην μετριότητα του Σύγχρονου Κόσμου.
ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ Ι.ΦΙΛΙΠΠΟΥ
Γ. Δημητρακόπουλος
ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΟΤΣΟΛΙΑΔΕΣ
Η Μαύρη Βίβλος του εν Ελλάδι Κομμουνισμού
ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΟΤΣΟΛΙΑΔΕΣ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ
Κεντρική Διάθεσις ΑΘΗΝΑ: Σωκράτους 48, Ομόνοια
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Καζαντζάκη 4, περ. Δικαστηρίων